

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

B.S. Ingemann.

Salomons Ring : dramatisk Eventyr med et
lyrisk Forspil

Kjøbenhavn : trykt og forlagt af Andreas
Seidelin, 1839

260 s.

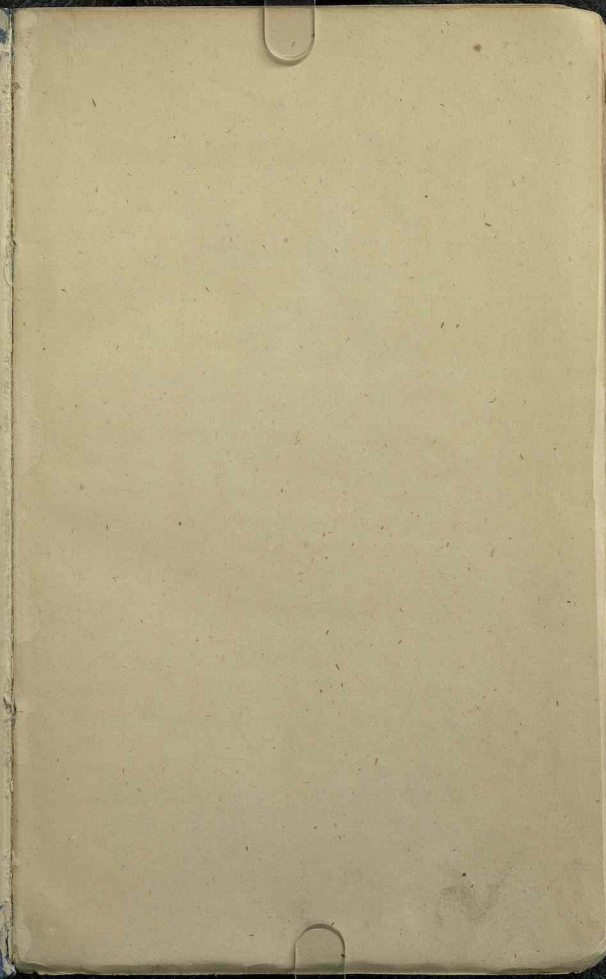
DK

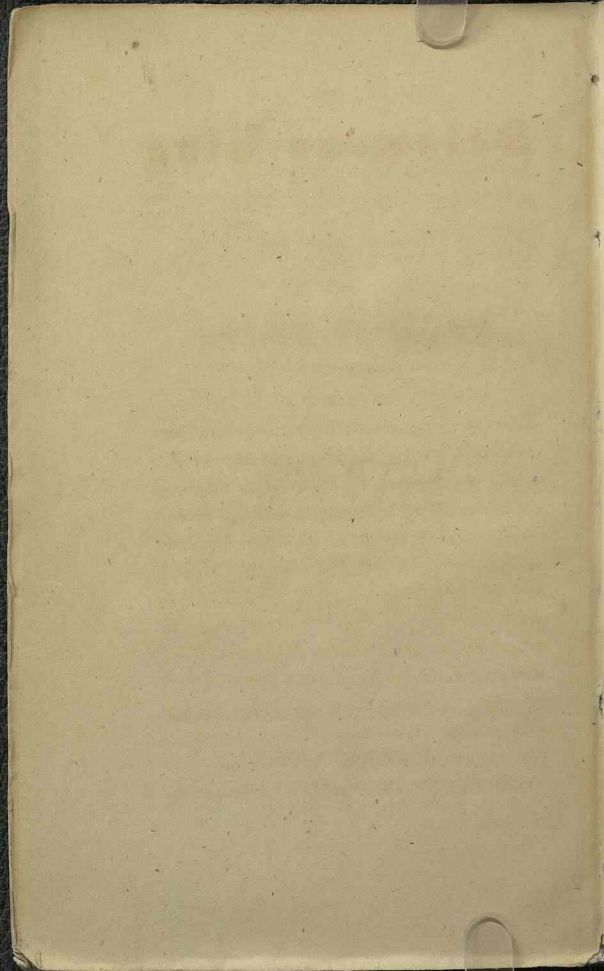
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Salomons Ring

Dramatisk Eventyr

med

et lyrisk Forpil

af

B. C. Ingemann.

Kjöbenhavn 1839.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,
Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Salomon's Ring

Examen's Question

17th April 1893

Christianshavn 1893

Printed and Published by the Royal Copenhagen Library

F o r e r i n d r i n g.

Den Sangfreds om Sulamiths og Salomons Kjerlighed, som her er stillet i Spidsen, er tildeels grundet paa Motiver af "Høisangen", hvori jeg, med Herder, alene seer Fragmenter af Hebræernes erotiske Poesie. I den Folge, hvori disse Sange ere opstillede, kunne de betragtes som et sluttet Heelt, medens de tillige forudstikkes som Forspil til det dramatiske Eventyr: Salomons Ring. De orientalske Traditioner om Kong Salomons grublende Aand og Lysmagiens Culmination i hiin Tryllering have her tilbudt Digtningen Stof og Former for hiin Natur- og Verdensherredømmets Idee, der som en Aelse af den høieste Sandhed gjennemstraaler Morgenlandets Sagnverden. Den Typus nemlig paa

den sande Natur- og Aandebefersker, man undertiden har villet see i Skriftens Kong Salomon, vil maaskee snarere og langt fuldstændigere fra et poetisk Standpunkt kunne sees afpræget i Sagnenes eventyrlige Billeder. Her aabenbarer dog Ideen sig kun i Farveskjæret af alle de Illusioner, den orientalske Speculation og Magie er saa rig paa, og med den Tendents til Forverling af Livets og Aandens lavere og høiere Sphærer, som selv Propheternes meest begavede Landsmænd i det gamle Testaments Tider altid heldede til. I Salomonsbringens hemmelighedsfulde Indskrift, med Natur- og Aandeherredømmets formeentlige Kraft, synes Ostens Mager med en uvilkaarlig anelsesfuld Higen at have stirret paa Tegnet og Billedet af hiint Verdensgaadens Løsningsord, der først i sin levende Manifestation skulde hæve til sand aandelig Virkelighed, hvad Alverdens Visdom forskede efter og drømte om. Selv hvor hine Dromme henfare, som Eventyr-Billeder, bliver den dybere Betydning dog tilbage og sammensmelter med Sandheds-Anelsen i Propheternes Syner og den store Forventningsfang, der gjennemtoner Oldtiden. De Sagn, der i dette Digt ere benyttede og satte i Forbindelse med Grundideen, findes hos den

arabiske Historiefriever Ibn Kessir samt i det maaskee oprindelig persiske "*Suleimanname*" og ere meddeelte af v. Hammer i "*Rosenöl oder Sagen und Kunden des Morgenlandes. Stuttgart und Tübingen 1813.*" Som mine Kilder maa jeg endelig ogsaa nævne Salomons Ordsprog, Prædikerens Bog og de Kong Salomon tillagte Psalmer. For at betegne Digtets Hovedcharacter, som Eventyr, har jeg beholdt det arabiske Sagn = Costume. Om Digtets Indhold selv vil jeg endnu kun tillade mig at erindre, at den Nekromanten Sihrtschin tillagte Idee = Nihilisme er ældre i Verden, end Kong Salomon, og — hvad der i Digtet selv er antydet — tilhører "Togismens" hemmelige Lærdomme, samt at Motivet til denne dæmoniske Skikkelse er at søge i hiin Dødens og den speculative Selvopløsnings ældgamle Kilde. Den Almuekronikerne om Kong Salomon tilhørende Bi = person Marcolfus er her kun medtaget som en Afleder af den platforstandige og profaiske Betragtning, hvis forstyrrende Indgribelse i Phantasieverdenen kun kan hæves ved af Digtningen selv at indrømmes sin underordnede Plads. Iøvrigt anseer jeg det for overflødigt her iforveien nærmere at betegne Læseren det Standpunkt, hvorfra denne Digtning

maa beskues, da dens Indtryk dog fornemmelig vil
beroe paa det subjective Eys, hvori den sees, og
det Phantasiespeils Hovedretning, hvori dens Vil-
leder opfattes.

Sorøe, i Marts 1839.

B. S. Ingemann.

Salomons Ungdomskjærlighed

eller

Sulamiths og Salomons Sange.

Salomon's Haggadah

1880

Salomon's Haggadah

I.

Salomons Morgensang i Palmelunden *).

Freidig er min Gang
Gjennem Palmernes Skygge:
Bjergene skal høre min Morgensang,
Og Dalene udraabe min Lykke.

Mægtig er min Færd,
Og lyksalig min Gjerning:
Han er hos min Side, som Verden bær
Og ruller alle Skjæbnernes Lærning.

Herligt er mit Værk
I den Mægtiges Skygge:
Bygger ei hans Haand paa min Borg fuldstærk,
Fergjæves alle Mestere bygge.

*) Denne Sang staaer udenfor den erotiske Natte. (Enfr. Ps.
127, 1—2).

III.

Sulamiths Sang i Skovduelunden.

Jeg sidder bag Wiingaardens Hegn, naar Dagen er heed;
 Jeg svaler mig Kinden i Wiinløvsalenes Skygger.
 Naar Solen daler, gaaer jeg til Flodbredden ned;
 Jeg staaer i Kildernes Lund, hvor Skovduen bygger.

Jeg hørte bag Wiingaardens Hegn hvad Droslerne sang;
 Jeg lytted i Kildernes Lund til Skovduens Klage.
 Glad Droslen quiddred: saae du den Herliges Gang?
 Og Duen klaged: ak! aldrig kom han tilbage!

Men Sulamith synger: jeg saae den Herliges Gang!
 Og Sulamith jubler: O! vist han kommer tilbage!
 Min Wiinløvsal han elfter og Droslernes Sang;
 Ham lokker ogsaa til Lunden Skovduens Klage.

IV.

Sulamiths Sang i Skoven.

Abildtræet i Skoven staaer
 Herligt i grønne Sale.
 Herligt blandt Zions Sønner gaaer
 Min Elstede med det favre Haar
 Gjennem Genezareths Dale.
 — Men Kjærlighed gjør mine Kinder blege.

Abildfrugten har Saft fuldsød,
 Bløder i Skovens Skygge.
 Min Elstedes Kind har lifligt Blød;
 Hans Pande bærer Guldkronen rød,
 Straaler med feireste Smykke.
 — Men Kjærlighed gjør mine Kinder blege.

Abildtræet, jeg drømte om,
 Blev til min Hjertenskjære;
 Lifligt i Skovens Helligdom
 Det favreste Billed til mig kom —
 Grenene vilde mig bære.
 — Dog Kjærlighed gjør mine Kinder blege.

Sulamiths Sang i Drkenen.

Seg vil bøie mit Hoved imod hans Bryst
 Og min Kind mod hans Hjertekammer.
 I hans Blik vil jeg dukke min Sjæl med Lyst
 Og vugges i Livets Flamme.

Hans Paulun er et Tempel med Myrrhaduft;
 Som Propheters hans Røst mig klinger.
 Naar han sukker, faae Paradiisanker Lust
 Og flyve med Englevinger.

Mine Kinder har Middagens Straaler brændt,
 Naar jeg gik gjennem Drkner golde.
 Mod den stigende Sol var mit Afsyn vendt
 Og mod hans Pauluners Bolde.

Seg er dunkel, som Druen, der blusser rød
 Paa mit Bjerg over Kedars Bænge;
 Dog han elsker de mørkladne Kinders Gled
 Som Rosen fra Sarens Enge.

VI.

Sulamiths Sang mellem Blomsterne.

Jeg er "Rosen fra Saron", Salomons Lyst,
 Naar hans Blik til mit Die sig klæber:
 Hans Bryst har bævet mod Sulamiths Bryst,
 Og hans Læber mod Sulamiths Læber.

Naar jeg hører hans Navn i Hyrdernes Sang
 Og hans Hæder paa Jomfruers Lunger,
 Min Mund er stum; men min Tanke har Klang,
 Og i Sulamiths Hjerte det sjunger.

I dit Navn er der Storhed, Skjønhedens Søn!
 Derfor elste dig Libanons Piger;
 Den Sjæl, som elsker dig høiest iløn,
 Run til Roser og Lillier det siger.

VII.

Salomons Sang med Brevduen.

Der flyver en Due fra Bjerg til Dal
 Med Blomster under sin Vinge.
 Den kommer fra Sulamiths Viinløvsal;
 Til Salomons Haand skal den Blomsterbrevstabet bringe.

Velkommen, du Budstæb med Engleslugt!
 Velkommen, Sulamiths Due!
 Dit Vingeslag klapper i Luften smukt,
 Og liflig er Kjærlighedsfuglens Flagren at stue.

Jeg læser fra Vingen dit Blomsterbrev
 Med Duft fra salige Dage.
 Paa Palmeblad Sulamiths Priis jeg skrev —
 Flyv, Kjærlighedsfugl, med min Høisangs Blomster til-
 bage!

VIII.

Salomons Sang paa Viinbjerget.

Jeg min Sjæl vil hufvale
 Hvor den deiligste Rose fra Saron greer:
 Der er lifligt i Sulamiths Viinløvsale;
 Der er sjønt, hvor min Elskede boer.

Der er venligt at bygge,
 Der er Fred, hvor hun hviler i stille Blund:
 Jeg vil bygge Pauluner i Bjergets Skygge;
 Jeg vil drømme i Kjærligheds Lund.

Lad din Røst mig hufvale!
 Lad din Sang mig opvække ved Morgenrød!
 Jeg vil hvile min Sjæl i de grønne Sale
 Og mit Hoved i Sulamiths Skjød.

IX.

Sulamiths Sang i Biingaardshytten.

Fernam jeg en Klang?
 Blev jeg vakt af en Cither?
 Var det ham, der sang
 Ved mit Vinduesgitter:
 "Vogn op og kom ud,
 Min deilige Brud!" —
 Ak! var det kun Sulamiths Drømme!
 Saa lifligt det Klang:
 "Nu er Vinteren omme —
 Nu med Fløitesang
 Bore Drosler gjenkomme —
 Kom ud! det er Vaar!
 Vor Rattergal flaaer —"
 Ak! var det kun Sulamiths Drømme!

X.

Salomons Sang i Biinhaven.

Er du vaagen? Elskede! Favre, stat op!
 Kom herud, min Deilige! Vinteren flyede:
 Det ei regner meer; see! hver Blomst har Knop;
 Det blev Sommer inat før det gryede.

Bore Turtelduer alt kurred i Lund;
 Der er Biinfrugtblomster med duftende Blade.
 Det er Sangens Tid; det er Elskovs Stund:
 Alle Fuglene quiddre saa glade.

Er du vaagen? Elskede! Due, min Lyst!
 Lad mig see din Skikkelse, høre din Stemme!
 Din Gestalt er yndig og sød din Røst,
 Du min Fugl, som blandt Klipper har hjemme!

XI.

Sulamiths Sang bag Gitteret.

Det er ingen Drøm. Jeg hører hans Røst.
 Som en Raa paa Bjerget min Elskede springer;
 Som en Hjort i Skoven med Sommerlyst
 Over Viinhavers Hegn han sig svinger.

Det er ham, som staaer ved Huusranken der;
 Han opklavrer alt til mit Vinduesgitter.
 Det er ham. Jeg seer dig, min Hjertens kjær!
 Gjennem Vinduet min Elskede titter.

Det var ham, der ned fra Gitteret sprang;
 Det er ham, der vinker, hvor Hegnet nedfalder.
 Det var ingen Drøm: jeg har hørt hans Sang.
 Det er Sommer; min Elskede falder.

XII.

Salomons Sang blandt Nomaderne.

Stiig ned fra dit Bjerg! du Favre, kom hid!
 Er du ei med min Elstors Veie fortrolig?
 Følg Hjordenes Spor og vogt dine Kid
 Ved Hyrdernes Volig!

Jeg hørte din Sang; mig smelted din Røst:
 Med dit Blik fløi din Sjæl til Fjesterne's Remning.
 Kom hvil nu din Kind ved Fæstkongens Bryst,
 Min Kjærligheds Dronning!

Jeg sidder ei meer paa Thronen af Guld;
 Jeg nedsteeg fra mit Slot til Hyrderne's Enge.
 Jeg hviler i Telt paa Gedernes Uld
 I Hjordenes Bænge.

Mit Telt er opreist, hvor Hyrderne sov;
 Mit Paulun har jeg smykket festlig, men ene:
 Jeg bar til mit Leie Narder fra Skov
 Og Myrrhabuſt = Grene.

— Nedspringer fra Bjerg Gazellen mod Bang?
 Eller flyver en Fugl fra Libanons Skygger?
 Letflyvende Bjergmø! Højt er din Gang,
 Hvor Længselen bygger.

XIII.

Salomons Sang i Telt døren.

Hun sover derinde;
 Det er listigt at stue.

Du er deilig i Blunden, min Elstors Veninde!
 Sov sødt, du min Kjærligheds Due!

Hun drømmer i Blunden:
 Jeg kan see hende smile.

Du er skjøn, naar du drømmer med Smilet om Munden —
 Drøm sødt! Jeg bevogter din Hvile.

Smaakid i det Grønne!
 Jeg besværges Jer, tier!

For min Kjærligheds Skyld, vækker ikke min Skjønne!
 Vær stille, I surrende Bier!

Jeg beder Jer, Vække!

Jeg besværges Jer, Strømme!

For min Kjærligheds Skyld, vil I ei hende vække —
 Forstyr ei min Elsteds Drømme!

XIV.

Salomons Sang i Gilead.

Din Deilighed staaer for min Sjæl hver Stund;
 Din Skjønheds Speil er al Verdens Pryd for mit Die:
 Dit Billede jeg seer paa Mark og i Lund,
 Og hvor Gedernes Hjord nedstiger fra Gileads Høie.

Din Haarpragt mig glindser, hvor Hjerde flye;
 Jeg seer dit Klædebons Flig, hvor Swanerne svømme.
 Jeg skimter dit Slør i Vjergtaagens Sky;
 Om din Skikkelse synes Himmel og Jord mig at drømme.

Din Tale jeg hører i Fuglens Røst;
 Dit Blik mig tindred, naar Nattens Stjerner opstege.
 Jeg stuer dit hvide bølgende Bryst,
 Naar paa Mark mellem Villier Tvillingekiddene lege.

Granatæblet stiller min Haand ei ad,
 Mit Die seer jo din Kind, der rødmer bag Sløret.
 Ei Skjoldenes Taarn i Sangkongens Stad
 Er mig skjönt som din Hals med Kjæden hos Perle-
 mersøret.

Naar Svalingen luster fra Palmers Lund,
 Jeg gaaer til Sulamiths Bjerg til Nankernes Høie.
 Din Deilighed seer min Sjæl i hver Stund;
 Hver mit Blik saa hensehver, staaer mig dit Billed for
 Die.

XV.

Salomons Sang paa Bjergstien.

Jeg paa Libanon stod —

Paa Bjerget stod jeg ved Sulamiths Side:

Al Verdens Herlighed laae ved min Fod —

Nu min Sjæl vil favne al Verdens Skjønhed saa vide.

Kom, min herlige Brud!

Flyv med mig, Due fra Libanons Høie!

Med Ornen flyv over Bjergene ud!

See! den store Herligheds Speil er Kjærligheds Die.

Hist paa Amanos Bjerg —

Paa Hermens Top over Sky vil vi dvæle!

Hver Løven fræmmer den flygtende Dværg

Og hver Pantherdyret forfærder Hyrdernes Sjæle.

Over Bjergenes Sky

Skal Løven see mig ved Sulamiths Side;

Og Pantherdyret skal see os og flye —

Men vor Sjæl skal favne al Verdens Skjønhed saa vide.

XVI.

Salomons Sang paa Hermon.

Med Bjergsmøen gaaer jeg paa Løvernes Sti.

Som Gazellens er Sulamiths Dine milde;

Et Flammevæld dog glimter deri:

Det sprang fra Sjælens tillukte Kilde.

— Maanen skinner paa Bjerget.

O! skøn er din vorende Elskov, min Brud!

Hvad er Vinhøstens Frugt med din Blomsterløbe!

Du aander Ord som Foraarsdug ud;

Som Dug paa Drk ved min Sjæl de flæbe.

— Maanen skinner paa Bjerget.

Du elsker og bærer i Elsterens Arm —

Du mig flyer, min Gazel med de Dine milde!

En tillukt Hauge blev mig din Varm,

Dit Hjertes Dyb en beseglet Kilde.

— Maanen skinner paa Bjerget.

Den lukkede Have har Balsam fuldsød;

Der er Dale med Lillier blandt Marmorbuer;

Der rødmer skjult Granatæblets Blød;

Der duster Myrrha hos Copherdruer.

— Maanen skinner paa Bjerget.

Det luffede Væld er en levende Strøm:

Det er Kilden, som springer med Livets Bølge.

— O! blev til Liv min Paradiisdrøm?

Nedsank til Lilliernes Dal min Pande?

— Maanen stinner paa Djerget.

XVII.

Salomons Sang mellem Bjergene.

Duæl, Elskede! duæl!
 Har jeg voldet dig Smerte?
 Du har rørt min Sjæl;
 Din Taare har smeltet mit Hjerte.
 — Nu gløde Bjergenes Toppe.

Bliv, Elskede! bliv!
 Vær ei bange, min Due!
 Du blev Ørnens Viv;
 Dog skjælv ei for Selfuglens Due!
 — Nu gløde Bjergenes Toppe.

Med Maanen jeg fløi
 Over Bjergenes Høie;
 Paa vor Elskovs Høi
 Mig smelted et Blik af dit Die.
 — Nu gløde Bjergenes Toppe.

Min herlige Brud!
 Vil dit Blik mig anklage?
 Flyv mod Solen ud!
 Du Ørnens høihjertede Mage!
 — Nu gløde Bjergenes Toppe.

XVIII.

Sulamiths Sang i hendes Moders Huus.

Paa mit Veie jeg ledte i Nætter lange —
 Jeg ledte om ham, min Sjæl har kjær;
 Om den Elskede søgte mit Die bange:
 Men jeg fandt ham ei. Den Elskede var mig ei nær.

Og jeg sagde: nu vil jeg staae op og lede;
 Til Staden jeg gaaer i Maanens Skjær,
 Og i Stjernelys vil jeg min Favn udbrede;
 Paa de dunkle Veie søger jeg ham, jeg har kjær.

Jeg stod op, og jeg løb gjennem dunkle Stræder;
 Der Bægterne stod med blanke Spær:
 Og jeg spurgte dem: veed I for hvem jeg græder?
 Har I seet ham? sig, hvor stued I ham, jeg har kjær?

Og jeg løb fra den truende Bægtersfare —
 Og see! — han, jeg drømte fiern, var nær;
 Og jeg greb ham; min Haand lod hans Haand ei fare.
 Til min Moders Huus henbar han mig — han, jeg
 har kjær.

XIX.

Sulamiths Sang paa Løibænken.

Jeg er syg af Kjærlighed. See! jeg har drømt, men
ei sovet.

Jeg er syg af Længsel; jeg ligner det knækkede Siv.

Min Sjæl er bleven med Savn trolovet —

Kom, Elskede, kom! med din Haand mig Husvælselse giv!

Din venstre Haand være under mit Hoved!

Din Høire omfavne Sulamiths Liv!

Jeg er syg af Elskov. Om dig har jeg drømt, men ei
sovet —

Jeg er syg af Længsel! Kom, støt det knækkede Siv!

XX.

Sulamiths Sang ved Murene.

Jeg sov; men min Sjæl var vaagen:

Lys! det er min Elskedes Røst;

Han banker paa Vindueslaagen:

"Her er jeg, min Due, min Lyst!

"Luk op! hør Længselen raaber!

"O! hør mit Kjærlighedsuf!

"Mit Hoved drypper af Skyens Dug,

"Mine Lokker af Mattens Draaber."

"Min Kjortel jeg hang paa Hækken,

"Og her er saa koldt at staae.

"Min Fed har jeg tvættet i Bækken;

"Skal atter i Sumpen jeg gaae?"

Paa Klem stod Vindueslaagen;

Jeg saae den Elskedes Haand —

Brat Hjertet sprængte mit Midiebaand:

Jeg var rørt, og min Sjæl var vaagen.

Jeg vilde min Dør oplukke:
 Op sprang jeg fra Veiet brat;
 Men Elsterens Kjærlighedsfukke
 Forstummed i Taagernes Nat.
 Oplukt var Hjertet og Døren;
 Men fjernt gik Elsterens Wei.
 Jeg søgte, ak! men jeg fandt ham ei —
 Jeg ham søgte med Sjæl og Dren.

Jeg lytted, jeg ledte længe;
 Jeg raabte paa Taagers Wei.
 Min Røst til hans Sjæl vilde trænge;
 Den Elskede svared mig ei.
 Paa Muren Vægterne ligge —
 — Af Rød og Blussel jeg døer —
 De slog mig blodig, de rev mit Slør*) —
 Jeg forgaaer; — men han veed det ikke.

*) Det største Tegn paa Skjændsel og Foragt for Østerlænderinden.

XXI.

Sulamiths Sang paa Libanon.

O! var du min Broder!
 O! havde du diæt min Moders Bryst!
 Da vilde jeg raabe med freidig Røst
 Og kalde dig hjem til vor Moder.

Min Sjæl skulde atter
 Udshyve i Mulm og i Stjerneeskjær;
 Paa Torvet jeg kysseb min Hjertenskjær
 Og kaldtes ei Skjændselsens Datter.

Jeg skulde dig spørge
 Med Vin og med Most, hvor min Moder boer;
 Lyksalig jeg lytted til Viisdomsord,
 Din Tale min Sjæl skulde læge.

— — Af! nei dog — o, Smerte!
 For Broderen brast ikke Slørets Baand.
 — Læg under mit Hoved din venstre Haand!
 Omfavn med den høire mit Hjerte!

XXII.

Sulamiths Sang paa Brudekarmen.

Hvo er hun, som kommer fra Orkenen ud,
 Som en Sol gennem Virakstyer?
 Det er Orkenens Datter, Salomons Brud —
 Hør! Sulamiths Navn gjenklinger i Salomons Byer.

Hvo er han, som kommer i Herlighed ud
 Fra Jerusalems Port med Ære?
 Det er Sangkongens Søn: han møder sin Brud;
 Med Sulamiths Bjerg ham Israels Vældige bære.

Han har Brudgæmskronen paa salvede Haar;
 Af sin Moder blev Sønnen kronet *).
 Ved hans Bærestol Zions Herlige gaaer;
 Paa Purpur og Guld paa Hjerternes Festsdag han troned.

O! gaaer ud, Jerusalems Døttre! gaaer ud!
 See! min Brudgom de til mig bære.
 Jeg er Orkenens Datter, Salomons Brud —
 See! Kjærligheds Konge møder sin Dronning med Ære.

*) Israelitisk Bryllupsstik.

XXIII.

Sulamiths Sang i Dronninghaven.

Kom, Høilandets Vinde!

Kom, Lustning fra Nord!

Kom, Pust, som fra Sydens Havdyb oprinde!

Kom ned til min Have, I viftende Vinde!

Drys Balsam paa Lilliernes Jord!

O! gid han vil komme

I Soalingens Stund!

Kom, Elskede! Dagens Færsel er omme.

Det luster i Haven. O! gid han vil komme

Til Kilden i Kjærligheds-Lund!

XXIV.

Salomons Sang i Dronninghaven.

Seg kommer i Haven,
Min Bjergpige = Brud!

Blandt Balsam og Myrrha leer jeg ad Graven —
Beruser Jer, Venner! — jeg tømmer i Haven
Beruselsers Lystbæger ud.

Alt Liv jeg omfatter,
Min Bjergpige = Brud!

Seg favned Kong Pharaos heilige Datter —
I Skjønhedens Favntag alt Liv jeg omfatter.

Seg tømmer mit Livsbæger ud — —

XXV.

Sulamiths Sang paa Bjergstien.

Bort, bort! — jeg vil flye;

Jeg mit Nafn vil skjule.

Jeg vil flye til Bjerget, til Libanons Sky,

Til Schakalens og Ligerens Hule.

Hvor er du, min Ven!

O! din Aand er bortfaret;

Det er kun din Skygge, her sværmer igjen:

Kun din Herligheds Gjenfærd blev sparet.

Den Røst var ei hans —

Det var Gjenfærdets Stemme;

Det var ei hans Dines fredsalige Glæde —

O! hans Sjæl kan ei Sulamith glemme.

Jeg saae det — O! nei —

Var du midt blandt de Drukne?

Var det dig, jeg saae paa de Dødes Veie? —

— O! var for mine Dine udstukne!

XXVI.

Sulamiths Sang blandt Bjergpigerne.

Jeg besværges Jer, Piger!

Jeg besværges Jer, Libanons Døttre smaa!

O! siger mig, siger,

Om I min Elskede saae!

Hvorfor flygter I bange?

Jeg er syg, men af Kjærlighed, Piger smaa!

Standt ei eders Sange!

Siig mig kun, om I ham saae!

O! I saae vist hans Dø —

Det var hjærlygt, som Duens ved Bækkens Bæld;

Og Panden, den høie,

O! den var stolt som et Fjeld.

O! I saae vist hans Lokker —

De var krusede, sorte, som Ravnens Fjær.

Sneelilliens Klokker

Ligne hans Kinder i Skjær.

Men hans Kind kunde gløde
Som mit Mandeltræes Blomst i sit Balsambed.

— Granatæbler røde

Ligned han Sulamiths ved. —

Og hans Fod var som Lillien;

Og hans Hænder — de skinned som Elfenbeen.

Paa Marmerbads = Lillien

Ligned han Marmorets Steen.

Og hans Læber, de røde —

Har I seet dem, I glemmer dem aldrig meer.

De Læber var søde —

Aldrig jeg mere dem seer.

— O! I græde, Smaapiger!

Hvorfor græder I, Libanons Døttre smaa!

O! siger mig, siger,

Om I min Elskede saae!

XXVII.

Sulamiths Sang paa Bjergene.

J spørge mig om min Elstedes Navn
 Og hvorfor min Ven er borte gaaen.
 J spørge: hvorhen han veeg fra min Favn —
 J vil søge ham med mig. J prise min Skønhed i
 Sangen.

O! stolt er hans Ry, og herligt hans Navn —
 I sin Have er han nedgaaen;
 Der hviler han sig i Balsambedsfavn —
 Men paa Tiberens Bjerg vil jeg prise hans Dødsstæde i
 Sangen.

Jeg har ham endnu. Jeg har ham jo her:
 Fra min Sjæl hans Billede ei viger;
 Min Elstedes Sjæl har evig mig kjær —
 — Hvorfor seer J saa paa mig? hvi græder J? Liba-
 nens Piger!

XXVIII.

Sulamiths Sang paa Bjergtoppen.

"Vend om, vend om, o, Sulamith!

Dg lad os skue dit Dø!"

— Hvad vil I vel see paa Sulamith?

Hun dandser paa Libanons Høie.

"Vend om, o, Sulamith! vend om!

Dands ei med Daarer paa Rinden!"

— Paa Bjerget liig Seirens Dands jeg kom —

Jeg dandser — som Bladet for Vinden.

XXIX.

Sulamiths Sang fra Bjergkloften.

J min Drøm jeg saae ham. Jeg hviled blødt.

Han kom, min Sjæl at huseale.

Paa min Læbe brændte hans Læbe sødt —

Nu de sovende Læber tale!

Jeg er Bjergets Due; min Sjæl er din;

Min Drn! jeg stuer dig atter;

J min Viinløvsal du, som før, er min,

Bringer Sommer til Bjergets Datter.

Har vor Viinstok Skud? springer Rosen ud?

Har Figentraerne Knopper?

Bringer Turtelduen os Elskovsbud?

Stod der Blomster, hvor Kiddet hopper?

See! endnu den dufter min Dudaim,

Den første Blomst, du mig rakte —

J dens Krone slumred smaa Elohim — *)

Ik! Cherubernes Sværd dem vakte.

*) Naturaanderne, som efter Sagnet vilde løsrive sig fra Jehova og forfulgtes af Cheruberne.

XXX.

Sulamiths Sang fra Tigerhulen.

Min Elstors Magt var som Dødens;
 Som Scheol var min Midkjærlighed vild;
 Deg Kjærligheds Blod er som Morgenrødens —
 En Lue fra Herren dens Ild.

Den Ild ei Vandfloder slukke;
 Ei Afgrundsstrømmen fylder den bort.
 I Natten jeg maa mine Dine lukke —
 Men Midsommernatten er kort.

XXXI.

Salomons Sang blandt Cedrene.

Du er Cederens Søster, min Brud fra Libanons Høie!
 Du er stjern i din Høihed, som Bjerget, hver Kongerne sad.
 Min Sjæl har dig kjær, som Jerusalems herlige Stad —
 Men forfærdelig lyner et Cherubsværd i dit Døie.

Vend dem bort disse Dine, med Ild og Sværdenes Flam-
 mer!

Vend dem bort disse Lynenes Blik! de forvirre min Sjæl.
 Opvarmed du Oglen, som saared den Deiliges Hæl?
 Har du favnet den Slange, hvis Favntag knuser med
 Jammer?

O! din Sjæl har ei drømt om Naturens lønlige Kræfter;
 Dit uskyldige Blik har ei stirret paa Gaadernes Skrift:
 Du kjender ei Kilden til Oglens og Slangernes Gift;
 Og hvi Øren nedstyrter fra Sky, du forster ei efter.

Jeg har drukket af Giften med Skum fra Glemselens
 Strømme;

Jeg har lædsket min brændende Tørst i en flammende Fled.
 Din Ørn floi mod Sol, men nedstyrtd i brændende Sed —
 Jeg har favnet Gehenna med Dval i Søvnet's Drømme.

Har du hørt om din Elskedes Liv blandt Dronningers
Brimmel?

Har du hørt om den Wiisdom, der styrked i Daarffabens
Favn?

I Banviddets Verdner var grændseløs Lomhed og Savn;
Men min Sjæl kun er een, og min Sol kun een paa
min Himmel.

Og kun Een har jeg elsket, naar Tanken blev i min
Hjerne:

Kun paa dig har jeg tænkt, naar jeg vidste hver Sjælen
henslõi.

I Flammernes Strøm har jeg drømt om din Wiinranke-
høi;

Mellem Ildfluglers Sværm var du kun min Kjerlighed's
Stjerne.

Du er deilig som Maanen, min Brud fra Libanons Høie!
Du er reen som den himmelske Sol, der bortføer i min
Drøm.

Min Sjæl har dig kjær; den opdukker af Glemselens
Strøm —

Men forfærdelig lyner et Cherubsværd i dit Die.

XXXII.

Salomon's Sang blandt Stridsvognene.

I Nøddehaugen jeg stille gik ud
 For at see til Dalenes Grøde;
 Jeg saa efter Viinstoffens unge Skud
 Og Granatæbleblomster røde.

Da vaagned atter i Sjælen dit Blik,
 Og min Sjæl blev brændende Luer;
 Jeg vidste ei selv hvor min Gød hengik,
 For jeg stod, hvor min Stridsvogn truer.

Mig længes efter den blodige Strid,
 Hvor der ruller Hjul over Døde.
 Mig glæder ei Viinstoffens favre Tid
 Og Granatæbleblomster røde.

XXXIII.

Salomons Sang paa Hoiene.

Din Deilighed glemmer jeg aldrig meer;
 Men dit Blik mig i Sjælen brænder.
 Endnu jeg din Gang over Bierget seer:
 Dine Lemmers Skyggerids undflyer Kunstnerens Hænder.

Jeg kommer dit duunhvide Liv ihu,
 Naar Swaner fra Sø sig opsvinge;
 Jeg seer din fremfølgende Varm endnu,
 Naar paa Lilliemarkerne Tvillingkiddene springe.

Din Soilehals staaer for min svimle Sands,
 Naar hist Elfenbeenstaarnet glimter.
 Hvor Dammene blinke med Maaneglands,
 I min Elfsøsdrom dine Dines Klarhed jeg flimter.

Til Carmel mit Blik gjennem Taager foer,
 Til dit Hovedhaars Glør flet Ranken.
 Din Heihed jeg mindes, hvor Palmen groer;
 Om dit Bryst jeg drømmer, hvor Druen smulmer paa
 Ranken.

Jeg trykker til Palmen mit hede Bryst,

Og jeg kryster den modne Drue.

Jeg drømmer endnu om vor Elskovslyst;

— O! men aldrig slukkes i Sjælen Lynblikkets Lue.

XXXIV.

Salomons Sang ved Bjerghulen.

Du flyer mig — du skjuler paa Bjerget dit Sper.
 Blev min Due blandt Digre hjemme?
 Jeg har raabt paa dit Navn, hvor Schakalen boer;
 Mine Jægere lytte til Klang af Sulamiths Stemme.

Men Ingen dig hører, og Ingen dig seer.
 Kan mit Raab ei dit Hjerte røre?
 Vil du aldrig nedstige til Dalen meer?
 Skal jeg aldrig den Elskedes Røst fra Bjergene høre?

— Jeg horte fra Bjerget den Elskedes Røst:
 "Fly, o fly mine Digres Høie!
 "Fly, som Hjorten til Hindenes Dal, med Lyst!
 "Hes den trofaste Diger nu — brister Sulamiths Die."

Salomons Ring

Dramatisk Eventyr.

Rong Salomon.

Balkis, Dronningen af Saba.

Simurg, Fuglespaamand og Magier.

Lozman, Stjernetyder.

Aesaf, Tonekonstner.

Sihetschin, Nekromant.

Mehinbanu, ægyptisk Prindsesse.

Sagura, hendes Veninde.

Prinds Ngib.

Prinds Jusuf, hans Broder.

Melida, indisk Prindsesse.

Marcolfus, Famulus og Skriver hos Simurg og Lozman.

Huushofmesteren paa Salomons Borg.

Iblis, Dæmonernes Fyrste.

Datender, de vilde Begjærlighedens Dæmon.

Leviter, Saducæer, Hyrder, Borgere, Hoffolk, Almuesfolk,

Rjøbmænd, Krigere, Rejsende, Dæmoner.

I.

Bild Bjergegn udenfor Jerusaleem. Dunkel Morgendæmring.
Fjernt skimtes Davids Berg paa Zion og Bjerghjælden
Morija, hvor der bygges paa Salomons Tempel. To
mørke Skikkelser staae indhyllede i Taagestøbe ved Pyn-
ten af en Afgrund: Iblis hæver sit Hoved i Skyen;
Datemder fremtræder af Taagen og peger med en ironisk
andægtig Mine paa den nye Tempelbygning.

Iblis.

Gi! trodser os nu for Alvor hiin Vise!
Dor Engle paany Kong Salomon prise?

Datemder (trækker paa Skuldrene).

Jeg har luret ved Himlens lukkede Port:
Hans Navn er atter blandt Vægterne stort.
Hver Steen, han i Tempellets Muur indsætter,
Een Synd paa hans Regnskabs Tavle udsetter;
Hver Bon, han udsukker fra Zions Top,
En Engel vil flæbe mod Thronen op.

Iblis.

Bah! Menneſtebed forſlaaer kun lidt,
Og Engleſnak gjør ei Sort til Hvidt.

Datemder.

Den ſkønne Sulamiths Flugt og Død
Har med Anger og Gru hans Aand gjensøb.
Hans Fod har knuust Veruſſelsens Bæger;
Nu Sorgen i Bøn og Andagt ham læger:
Han ſtraaler ſnart ſom Propheters Sol;
Han prædiker Bed fra Kong Davids Stol —

Iblis.

Jeg leer ad hans Præk. Ha! ſaae du hans Tanker?

Datemder.

Paa Wiisdommens lønligeſte Port han banker:
Paa Ordet han grunder Dag og Nat
Og paa Ringen, der gjemmer Allivets Skat.
Han ſøger Nøglen til Verdens Gaade,
Vil mægtig over Naturen raade,
Vil tvinge ſelv Dæmonernes Brimmel
Til Jdræt, der glæder vor lufte Himmel.

Iblis.

Ha! kjender jeg ikke til Punkt og Prikke
Hvad Stert der i Menneſſeſjæle kan ſtikke?

De Størstes Jammerlighed har vi seet:
 Der er Maade med Dyd hos hver Dyds - Prophet.
 Paa Borgen hist, hvor Kong David har sunget,
 Hvor selv du som Spurv paa Taget sad
 Og viste ham Urias Liv i Bad —
 Der er Kilden til denne Blisdom udsprunget.

Datemder.

Huff: Bathseba favned en hellig Volder!

(veger opad).

Paa en stor Patron deres Affom stoler:

Om en Velling spaaede hiin gamle Sanger,

Hvis Fod skulde knuse —

(med et ydmygt Bue).

— Kengen for Slanger.

Iblis (med gnistrende Blik).

Ha! Banvidsdrøm af hiin gamle Synder!

Har Umulighedsværket alt en Begynder?

Fordærv ham heelt den opblæste Daare!

Just ham skal du til din Vold udkaare.

Vi kjende hans Arv paa Tilværelsens Wei:

Af Naturlivets Favn han vrister sig ei.

Datemder.

Mod Naturen veed han er Kamp omsonst

Uden Andagtens Kneb og Dydernes Konst:

Ved Faste han tvinger det arvede Kjød;
 Han lever af Vand og Bygkornets Brød.
 Kan han først sin egen Natur betvinge,
 Vil han Spiret med Verdensnaturen spinge.
 Hufst, Slægten, som sprang af Propheters Rod,
 Kan arve lidt Meer, end Kjød og Blod!
 Alt syv Prophetkjenoder han eier;
 De bringe ham Lykke, Wiisdom og Seier:
 Med Davids Harnisk i Strid han gaaer
 Og med Bæltet af Adams Paradiishaar;
 Den stærkeste Fjende, han overvinder,
 Et eneste Haar af hiint Bælte binder.
 Med Abrahams Bind om Panden, han taler;
 Han gaaer gjennem Vand med Noahs Sandaler;
 Seths Overkjertel ham Sundhed gav;
 Væld flaaer han af Klipper med Mose Stav.
 Nu selv han trodser hver Kjødets Lyst
 Med en Flig af Josephs Dug paa sit Bryst —

Iblis (leer).

De Vapperier jeg leer kun ad:
 Dermed han omstaber ei mindste Blad;
 Selv ei Alverdens Prophetkjenoder
 Omstaber hans Arv fra Fader og Moder.

Datender (hemmelighedsfuld).

Men fandt han Ringen med Ordets Skat,
 Med Tegnet, du veed, der gjør Dag af Nat —

Saa stod han over Naturen fri,
 Og saa var maafsee vor Tid forbi.
 — Der kommer han. Ja, det er ingen Anden:
 Man kjender den Karl paa Diet og Panden.
 See! hift han knæler paa Bjergets Top;
 Der beder han altid, naar Sol staaer op.
 (Kjuler sig i Taagen).

Iblis

(seer stubsende op til Bjergetoppen, hvor Salomon knæler).

Ei, ei! det er fast et Gabrielsblik;
 Det er Høihedsstempelt, hans Stamsfader fik;
 Det er Lignelsen af hans Billed deroppe,
 Som nu det kan speiles i Synderkroppe.
 Hm! det maa jeg lade den Alvorsmand:
 Paany har han sat i forsvarlig Stand
 Hiin Billedsfygge, hiin Guddomscopie,
 Hvis Celebritet dog fast er forbi.
 See! ræd Schakalen hans Blik undviger;
 Som Hinden flygter den vilde Tiger.
 Hvad nu! opfandt han et nyt Slags Bøn?
 (uroelig).

Hvad Magt har denne Kong Davids Søn?
 Neddrog hans Bøn en Cherub til Jord?
 Hvo var det, som over hans Isse feer?

Datender.

See! holder han ei i sin høire Haand
 Hiin Ring, som tvinger Naturens Aand?

Iblis.

Ha, bort! — Vi maae skjule vort Afsyn brat.
Nu er Dagen for lys — men der kommer en Nat.

(Solen staaer op. Dæmonerne forsvinde).

Salomon

(træder frem med en Seglring i Haanden).

Det er udfundet. Gaaden er løst.

Af Eloahs Sandhedsvæld har jeg øst:

Hvad min Sjæl har grebet paa Aandens Ringer,
Beridst og sandt i min Haand jeg svinger.

Styrt, styrt nu brat, min Begrændsnings Muur!

Jeg er din Herre, Verdensnatur!

(sætter Ringen paa sin Finger og udstrækker sin Haand
mod de fire Verdenshjørner).

Træd frem, du Aand, som boer i Blomsterduften

Og farer vildt med Stormen gennem Luften!

Du, som dig rører i det store Hav!

Og du, som boer i kolde Klippers Grav!

Du, som dig skjuler dybt i Gnist og Flamme!

J skal idag jer Mesters Bud annamme.

(Stærk Brusen og Larm som af Storm og Havbrusen, af
revnende Klipper og Flammebrag. De fire store
Elementaander staae for ham i magtige Stikkelfer).

Elementaanderne (med een Røst).

Her er vi, høie Herre og Mester!

Elementernes Konger blev dine Gjester.

(Salomon træder forbauset et Skridt tilbage og holder den
venstre Haand for Læene, men udstrækker den høire
med Seglringen. Elementaanderne styrte paa Knæ
og høie deres Afsyn mod Jorden; de vedblive med
dæmpet Stemme):

Vi bøie os dybt for din Hersteraand,
 For Beseglingens evige Tegn paa din Haand.

Salomon

(tager Haanden fra Vinene og betragter dem med et skarpt, roligt Blik).

J nævne Jer Konger og knæle som Slaver —
 Er I Aander med evige Guddomsgaver?
 Ha! er I kun Drælle? — adlyd da, siig,
 Forstod I Willien, der tvang Jer ved mig?
 Begreb I Magten, hvorfor I maae knæle?
 Hvad heller adlyde blindt eders Sjæle?
 Henrev Jer kun Tvangens nødvendige Drift?
 Hvo af Jer tyder dens Lønbud = Skrift?

(holder Seglringens Indskrift imod dem).

I tie. Tal! forkynd hvad I veed!
 Nævn Ordet, som bandt Jer fra Evighed!

(til den Første).

Mæl først, du Drot for Luftsfærer høie
 Med Bevægelsens Liv i det rullende Die!
 Over Chaos med Aandernes Aand du har svævet,
 For Jordens Vold paa sin Ase blev hævet.
 Du har først fornummet hiint Magtens Ord,
 Som aanded frem baade Himmel og Jord.

Lustaanden (reiser sig hvirvlende).

Jeg har Loven hørt,
 Som mig evig tvinger.

Jeg har kraftig rørt

Mine store Vinger.

Jeg har veiret bort Aarhundreders Spor;
 Jeg har pustet ud mellem Himmel og Jord
 — Til Liv og til Død, til Lyst og til Vaande —
 Bevægelsens Liv, Omstiftelsens Aande;
 Men Tanken med alle Verdnens Liv
 I det store aldrig forstumrende Bliv —
 Hiin Tankers Tanke, hvis Lov jeg følger,
 For Luftrigets mægtige Drot sig delger.

Salomon (til den Anden).

Siig, du, som fredløs i Dybet boer
 Og knuger med Havet den hele Jord!
 Udforsket du aldrig paa Afgrundens Bund
 Din Magts og din Uroes evige Grund?

Havaanden (farer brusende ov).

Jeg har Ordet hørt,
 Som ved mig har Dybenes Dyb oprørt;
 Jeg har Tegnet seet, som Magten mig gav
 Til at drukne Jorden i Synsflod = Grav;
 Jeg kender Ordets og Tegnets Kræfter —
 Men Nødvendigheds Grund jeg forster ei efter.

Salomon (til den Trede).

Og du, som smykker den sorte Jord
 Med Skovenes Krands, med Blomsternes Flor!

Du rige Herfker i Biergets Indre,
 Hver Guldet og Edelstenene tindre!
 Du gjemmer Liv og Død i dit Skjød —
 Forstod du ei heller det Ord, du lød?

Jordaanden (reiser sig stille).

Som Harddybets Aand, som Luftaandens Vinde,
 Aflød jeg det evige Ord iblinde.
 Jeg Tegnet kun gjennem mit Dunstflør saae;
 Mit Væsens Natur kan jeg aldrig forstaae.
 Men de himmelske Tanker har Løndomsrøst
 Som Anefsens Suk i Naturens Bryst.

Salomon (til den Hjerde).

Men du, som Himmel og Jord tør true
 Med Jordærvælsens Magt i den stolte Lue!
 Forstaaer du ei heller Tegnet, du seer,
 Naar ved dig Forbrændelsens Under skeer?

Idaanden (udflaaer sine Flammevinger).

Jeg drømmer om Storhed i Magtens Ord,
 Naar min Flamme omhvirvler Himmel og Jord.

Salomon

(hæver atter Segtringen mod de knælende Elementaander).

Nu vel! saa tjen med eders blinde Kræfter
 Den Aand, der binder Jer ved Magtens Tegn!

Med Luft, mod Hav, mod Jord, mod Ild herefter
 I Ordets Navn jeg reiser Livets Hegn.
 Den Djener, som kun Herrens Villie aner,
 Dog følger Egenvilliens vilde Baner.
 Jeg kjender eders Tid, Naturens Aander!
 Ved eders Blindheds Daad sig Livet vaander;
 Hvor I foer vild, Naturen syntes end,
 Forladt af Skjønheds Glands og Sandheds Grund.
 Ved Magtens Ring ved Tegnet i min Haand!
 Jeg nu Jer lænker med trefoldigt Baand:
 Tre Guddomstankers stærke Traad Jer bandt;
 De nævnes evig: Godt og Skjont og Sandt.
 Til Aandens Verden Lænken skal Jer holde,
 Mens dobbelt rigt I jer Natur udsolde.
 — Flyv, Luftaand! flyv henover Bjerg og Dale!
 Hver Sjæl, som lever, skal dit Pust hufvale;
 Men intet Livets Lys du puster ud
 Før Hart du hører Magtens Dommerbud!
 — Kul, Oceanets Aand, kun dine Bølger!
 Men nu Velsignelsernes Strøm dig følger.
 Vov ei at fylle bort en Skabnings Liv!
 Vov ei at knække Glødens mindste Siv!
 — Smyk atter Jorden som et Paradiis!
 Stræb, Jordens Aand, mod Lænken paa din Viis!
 Opduk af Livets Strøm, som luttret Svane*)!

*) Svanen hørte til de urene Fugle.

Og du skal Livets største Tanke ane.
 — Blus høit, du Flammens muntre Aand, med Himlen!
 Henhvirvl dig livlig gjennem Skabningsvrimlen!
 Smelt Dødens Gisgrav i Naturens Bryst!
 Og gennemglød den kolde Jord med Lyst!
 Men leeg ei planløs med dit Væsens Kræfter!
 Svid intet Blad paa Livets Træ herefter!

Elementaanderne.

Menneskeaand!

Du es holder i Vaand

Ved Beseglingens Ring paa Mesterens Haand.

Dit velsignende Bud

Skal mildt flyve ud,

Skal paa Havenes Strømme

Til Verdens yderste Grændser svømme,

Skal i Jordens dybeste Afgrund nedstige,

Skal hvirvle paa Straaler mod Stjerner's Rige.

(de forsvinde).

Salomon (alene).

Saa vidt jeg kom. Jeg Verdens Suk forstod:

Adlyd, Natur! bliv viis! bliv skjøn! bliv god!

Og ingen Skabning skal fortvivlet sukke:

Paany skal Paradiset sig oplukke,

Og Livet i sin første Glands fremtræde

I de uendelige Tankers Rjæde.

(betragter Seglringen).

Og dog — hvad mangler? — Ringen straalet mat.
 Er Ordets Glands end skjult i Stenens Nat?
 Hm! lænke Guddomstankers Himmelstraade
 De blinde Kræfter i Alverdens Ting —
 Greb her jeg Livets Segl i Ordets Ring —
 Maa Livet selv opløse mig sin Gaade.

(gaar grublende bort).

Iblis

(hæver atter sit Hoved gennem Bjergtaagen og leer).

Ha, ha! med hans Kløgt har det ingen Fare:
 Med Ringen han er kun lidt paa det Klare.
 Trods Sandheds- Skjønheds- og Dyds- Manien,
 Vil han frelse Verden med — Empirien,
 Med et Slags Physik i magist Forstand —
 Med jordist Ild, med Vind og med Vand.
 Med Experimenter lad ham sig more,
 Om han ogsaa driver dem lidt i det Store!
 Har han glemt Naturens Kjærne for Skallen,
 Er han dog til Materiens Aand hjemfalden.

(forsvinder).

Arabisk Kyst ved det røde Hav. Hyrder ved Stranden. En
pludselig Naturforvandling er foregaaet.

Mange Hyrder.

Et Under! et Under!

Første Hyrde.

Orkanen holdt inde —
Brat Stormen opløstes i Paradiisvinde.

Anden Hyrde.

Og, see! her staae Roser, hvor nys laae Sand.

Tredie Hyrde.

See! Skibet, som foer mod Skyen i Brand,
Det skaantes af Ild og Strøm i Orkanen;
Nu glider det stille paa Bølgen som Svanen.
Det lander.

Fjerde Hyrde.

Bringer det Guder iland?

Femte Hyrde.

De Menneffer maae vi som Guder prise:
De raade for Storm, for Ild og for Vand —

Sjette Hvrde.

J skal see, det er ægyptiske Vise:
Hvortil er ei de Troldmænd istand?

(Hvrderne træde tilbage med Regn paa Frygt og Forundring. Fra et Skib med forbrændte Seil ved Kysten stiger efterhaanden en Deel orientalske Magier iland med deres rigtbelæsnede Lastbvr. Først fremtræder Fuglespaamanden **Simurg**, en høj stolt Skikkelse med en paaafaldende Ørne = Lighed i Ansigtetsformerne, og Stjernetyderen **Lokman**, en lille pukkelrygget Olding med et besynderligt Ugle = Physiognomie. De ere begge klæbte i lange blaae Talarer med Fugle, Stjerner og gyldne Hieroglypher i Bræmmerne. **Marcolfus**, deres Famulus, følger dem med et overlæsset Muulesel, der bærer deres Reisetøj samt en Mængde Skrifter og Instrumenter og lægger sig træt i Sandet).

Simurg (med entusiastisk Iver).

See! vise Lokman! nu det dog er fæet,
Trods Alt hvad du i Stjerner's Bog har seet:
I denne store Stund er Tegnet fundet,
Som Elementers vilde Hær har bundet.
Derfor mod Øst sig Vestens Fugle svang;
Den Løndom var det, deres Røst mig sang.
Nu feirer Menneftenaturens Aand:
Kong Salemon har Ringen i sin Haand.

Lokman (ryster paa Hovedet).

Umuligt, Simurg! sikkert denne Gang
Et Eventyr dig Fugleskaren sang:
Skal Herredømmets Segl Dæmoner binde,
Maa alle Stjerner's Stjerne først oprinde.

Er Lys = Magiens Ring end ingen Drøm,
Den glimter dog kun gjennem Tidens Strøm —

Simurg (som før).

Den er opduklet. Den var evig til,
Saasandt som Aanden selv sit Aftryk vil.
Den selv indflutter alle Stjerners Stjerne;
Den drog os til vor Mester i det Tjerne.
Han har nu Skatten, vi kun forsted efter;
Den løser atter Livets bundne Kræfter;
Den binder alle Magter, der foer vild;
Nys saae vi det i Luft, i Hav og Ild,
Og see! her vidne Orknens Blomster om det.
Saavidt med Verdensherredømmet kom det;
Hvad end der mangler, skal vor Forsten naae,
Naar snart vi hos hiin Aandens Mester staae.

Lofman (seer sig ligegyldig om).

Naturen sig forstjønner. Ja, jeg seer det;
Og dog, giv Agt! en stakket Tid kun steer det;
Det steer igunden ei: det er kun Glimtet
Af Herligheden, vi har forudstjintet.
Tidspunktet strider mod hvad klart jeg saae:
I Tidens Nat kan ei dens Sol opstaae;
Det Lys, der sig for tidlig aabenbarer,
Tilbage brat i Dunkelheden farer.

Simurg.

Hver Aandens Seir i Evighed bestaaer.
 Meer sandt, end døde Stjerner, Livet spaaer:
 Den dybe Aelse i Fuglens Bryst
 Har aldrig tonet med saa klar en Røst:
 Bert Bæsen seirer ved hiin Lys = Magie,
 Som hele Guddomsmagten hviler i.
 Hvad Verden aner, skal nu vi forstaae;
 Vor Lankes Sol sit Hoidepunkt skal naae.
 Har Menneffet Naturens Magter bundet,
 Hans Aand har Veien over Stjerner fundet,
 Nødvendighedens Lider er forbi,
 Og — ingen Gud er mere fri, end vi.

Loftman.

Dit Phoenixe, Simurg! funkler smukt;
 Din Aand er stolt, som dine Fugles Flugt.
 Din Sjæl med Ornevinger flyver ud
 Og drømmer sig i Skyers Glands en Gud.
 Du glæder dig som Fuglen i det Grønne;
 Du elsker Lustphantomer, høie skjønne.
 Jeg er en lille vansør Stjernetyder;
 Men Sandhed mig, selv uden Skjønhed, fryder.
 An du med dine Fugle hvad du vil!
 De faste Stjerner holder jeg mig til.
 Eet veed jeg: det Nødvendige kun fleer,
 Hvad enten Verden jamrer eller leer.

Simurg.

I Verden er al Jammer snart forbi:
Et gjenfødt Paradiis jeg aander i.

Lofman.

Ja paradisiſt Luſtning os omſtrømmer.
En yndig Drøm idag Naturen drømmer;
Men meer det ei kan være.

Simurg.

Kem ihu

Det ſtorſte Sandsagn! det opfyldes nu.

Lofman.

Hver Stjerne vidner paa ſin ſtille Vandring
Vel om en mageløs Naturforandring,
En Friheds, Herligheds og Kraftens Tid,
Som bringer Fred i Elementers Strid,
Som med et mægtigt Ord udſletter Demmen,
Der med ſin Gru er over Verden kommen;
Men naar hiint Ubegribelige ſkeer,
Skal Barnet ſee, hvad ei den Viſe ſeer —

Simurg.

Et Barn mod os i Konſt var Ringens Eier;
Nu vandt han over alle Viſe Geier.
Kom, Lofman! han os drager til ſin Throne;

Som Thronens Piller skal vi hos ham staae:
 Ved ham vi nu det Høieste skal naae
 I Glands af Verdensherredømmets Krone.

Lofman.

Jeg følger dig, men deler ei din Dø;
 Dunstmetheorer skal mig ei forvirre.
 Imens du drømmer, vil jeg fremad stirre:
 I mine Stjerner's Fasthed er der Ro.

(de drage forbi).

Marcolfus (seer efter dem).

Kun store Ting I tænke paa;
 Men tænkte jeg ei paa de smaa,
 Da saae det galt ud med Jer begge.
 For Viisdom har jeg stor Respect;
 Men her den har for grov en Vægt:
 Den fast et Usens Ryg kan knække.

(tager endeel Skrifter og Instrumenter af Paleslets Ryg og læser paa sin egen).

See! disse Skrifter gjemme Alt,
 Hvad Fugl og Stjerne har fortalt.
 Med disse sære Instrumenter
 Sin Stjerneviisdom Lofman henter.
 Med dette Ammons'horn for Øre
 Kan Simurg Fuglesproget høre.
 Kom disse skjønne Sager bort,
 Hos Salomon vi kom til Kort.

Vel er jeg kun uværdig Skriver
 Saint Samulus og Eseldriver
 Hos disse Viismænd uden Mage;
 Men jeg er fri for al den Plage,
 Der følger med at grunde paa,
 Hvad ingen Djævel kan forstaae.
 Jeg skriver Alt, hvad de dictere;
 Men om jeg veed en Tøddel mere
 Om hvad der skal imorgen stee,
 End hvad jeg uden dem kan see,
 Og hvad Enhver har ridst saa længe —
 Saa vil jeg strax mig lade hænge.
 Tidt brummer vise Folkman suur:
 "Marcel! du est en plat Natur."
 Hvis Simurgs vise Dom er sand,
 Jeg kun er dum af bar Forstand.
 Hiin store Mand har liden Ro,
 Men overmaade megen Tro.
 Jeg tvivler lidt paa Alt igunden —
 See! der begravet ligger Hunden.
 Derfor han bruger kun min Haand,
 Men negter mig selv Gnist af Aand.

(gaber).

Om denne nye Naturforvandling,
 Magiens underfulde Handling,
 Med Ild og Vand og Alt deslige,
 Jeg mine Tanker ei tør sige.

Kong Salomen vi vist bør hædre
Med samt hans Ring, hvorfra den kom;
Men vil han stabe Verden om —

(ryfter paa Hovedet).

Gid det maa blive til det Bedre!

(reiser Pakeslet op ved Halen og seer sig tilbage).

Jeg fremfor mange andre Vise

Maa mine Principaler prise:

De tumle vel lidt sært omkring,

Men tænke dog paa høie Ting

Og mene det med Verden prægtigt;

Men grunt og sælt og nederdrægtigt

Er Gjæset paa hiin lange Herre,

Som følger os endnu desværre

Med Staven og den sorte Bog

Og med det underlige Løg

Uf Qvinder uden Mund og Mæle,

Som under lange Slør sig sjæle.

Den Karl jeg gad ei ene møde:

Man siger, han opmaner Døde;

Det falder mig lidt svært at troe —

Hu ha! men bort! — der er han jo.

(iler bort med sit Efel).

Nekromanten Sihrtschin kommer ligeledes fra Skibet ved Ky-
sten. Han er en usformelig lang udmagret Skikkelse i en
sort Salar med et udsyet Dødningshoved for Brystet.
Han holder en lille sort Stav i Haanden og bærer to
store sorte Bøger under Armen. I nogen Graaand sol-

ger ham med søvngjængeragtige Bevægelser Prindsesse
Mehinbanu i en glimrende Dandserindebragt, men taus
og tilsløret, ledsaget af sin Veninde Sagura og nogle
Slavinder, der alle som hun ere tause og indhyllede i
lange tætte Slør.

Nekromanten (med sagte Mumlen).

Den stolte Simurg Ringen adlyder —
Ja selv hiin puflede Stjernetyder.
Iblinde de følge Geniens Kald;
De drømme alt om Dæmoners Galb.
Saavidt har denne Salomon bragt det.

(med et Blik til Mehinbanu).

Det fleer nu som hun har forudsagt det:
Alverdens Vise samler han mægtig,
For selv at overstraale dem prægtig;
De største Aandens og Villiens Kræfter
Vil tjene ham som en Gud herefter.
Ha! vise Despot! maastee dog endnu
Der lever en større Mester, end du.

(bliver staaende med Haanden paa den gennemfurede Pande
og stirrer mod Jorden).

Hiin Ring kun gjemmer Livets Magie,
Men ikke den dybe Nekromantie.
For Ringen han kjober ei mine Bøger;
Maastee han dog deres Kraft forsøger —
Hm! aabner han Afgrundskilderne først,
Ei Himles Himle slukker hans Tørst.
Men vil han ei Gravenes Lys annamme?

Fordømmer han mig til Baal og Flamme?

Ha! selv han i hedere Brand skal gløde —

Hvor Levende taug, jeg spurgte de Døde.

(betragter atter Mehinbanu).

Der staaer hun min Aands og Villies Slavinde;

Nu maa hun følge mit Bink iblinde.

Selv aandløs hun glemmer hvad Aanden har sagt,

Er villieløs i sin Mesters Magt.

Endnu blandt Konstens Sønvandrerrinder

Hun følger mig taus med Dødningfinder.

Som Skyggen hun skjælv paa det røde Hav;

Hun frygted sin gamle Stamfaders Grav.

(han staaer en Kreds om sig med Staven, læser i sine Bøger
og vedbliver mumlende)

Vel! nu er hiin farlige Stund forbi —

Ved Ringens Under frelstes selv vi.

Jeg er paa Veien til Seir og Lykke —

Men Konsten maa sine Offre smykke.

(vender sig mod Midnat, ridser sig i en Finger og lader nogle
Bloddraaber rinde paa Jorden).

Blod, Typhøn! Levendes Blod for Døde!

Lad Jordens Skinlivs = Strøm gennemgløde

Den Barm, det Øie, den Mund, den Kind,

Jeg atter drager i Verden ind!

(berører Mehinbanu med den blodige Fingerspids).

Mehinbanu

(staaer Støret tilside som halvbaagnende af en Drøm).

Hvor er jeg? Laae jeg i Drømmehvilen

Og lytted i Pyramiden ved Nilen

I Maanelys til Manerens Ord
Om Lyften og Herligheden paa Jord?
For ham jeg røbed min Gravnats Dromme;
Ham fulgte jeg over de vilde Strømme.
Nu staaer jeg med ham paa fremmed Kyst
Paa Veien til Jordens glødende Lyft.

Ætromant.

Du er heelt udtraadt af de Dødes Rige;
Du er atter Verdens deiligste Pige:
Lig Salomons elskede Brud du skinner
Med Sulamiths Haar og Dine og Kinder.
See! nu jeg holder hvad dyrt jeg soer:
Her staaer du paa asiatiske Jord.
Ukjendt du glimrer i Skjønheds Glands;
Du aander Jordluft med ildfuld Sands.
Prindsesse fra de Begravedes Land!
Dit Blik nu løkker hver levende Mand.
Gerglem dit Savn i Mumiers Hjem!
Nu drager du mod din Lykke frem.
Den Stund er kommen, du vidned om,
Da Sjælen fra Aandernes Samfund kom:
Nu er du paa Vej til vor store Seier —
Nu fører jeg dig til Kingens Eier.

Mehinbanu (seer sig om med et skarpt Blik).

Det klarer. Atter jeg skjælnes grant.

(farer tilbage).

Jeg hader dig, grusomme Nekromant!
 Hvergang din manende Røst jeg hørte,
 Ved Nislen af Blod de Døde sig rørte.
 Du kysfed min Marmorlæbe rød;
 Du vakte med Qvaler Sandsens Glød.
 Hver Nat du sad i Gravpyramiden
 Og ventede taus Opvaagnelses = Liden.
 Du lytted glad til det tvungne Ord,
 Der ud fra Dødningens Læber foer.
 Du skrev med Blod i de sorte Bøger
 Hvad Sjælen paa Wei til Afgrunden søger.
 Fra Baalet du Halvopbrændte hentede
 Og paa deres sidste Dødsstok ventede.
 Du lytted til udskaaene Fjostres Mæle
 Og myrdede Modres flygtende Sjæle.
 Du lytted til døende Offres Ord,
 Som levende ned i Gruben foer.
 Mig styrkede du ogsaa levende ned
 Og undte mig ei i Døden Fred — —

Nekromant.

Ei stille! forglem hvor Konsten samled
 Og dybt i Mørket sin Kundskab samled!
 See! nu er hiin store Dag begyndt,
 Du selv mig har i din Grav forkyndt.
 I Verden er Kræfternes Splid forbi:
 Nu hersker Segtringens Sympathie.

Begyndt er alt hiin store Forvandling,
 Som vil forklare hver Nattens Handling.
 Det er den mægtigste Herskers Evang,
 Som standser Verdensbevægernes Gang.
 Den Magt ei Dødens Fyrste har bragt mig —
 Kun Maalet og Veien blev forudsagt mig.

Mehinbanu (studser).

Og Midlet — ei sandt? — denne bundne Haand — —

Uetromant

(griber hendes Haand og bestraffer den).

Er fri, naar den griber hiint gyldne Baand,
 Der binder Naturens mægtigste Aand.
 Eet Svagheds- Dieblig kun behøves,
 Og Salomons største Skat kan røves.
 Kan selv den Begravedes Mund ham friste,
 Din Haand skal ham Anders Baand fravriste.

Mehinbanu (grublende).

Og griber jeg Baandet, hvorpaa du tænker,
 Der truer Dæmonernes Hær med Lænker,
 Hiint Baand af Guld om Lyksdrottens Finger —
 Hvad saa? — Nu selv det mig dunkelt klinger;
 Jeg følger mit eget Ord iblinde —
 Er saa Mehinbanu fri Hersterinde
 I Livets Verden?

Aefromant (nikker stolt).

Ja, som min Dronning
Du herfter da med Damoners Konning.

Mehinbanu (med pludselig Bld).

Velan! jeg lyder. Du overvandt mig.
Din Konst med Afgrundens Lænker bandt mig.
Trods Hadets Brand i mit piinte Bryst
Jeg kan kun lyde din Herfterrøst:
Jeg selv i Kong Salomons Arm er din —
Men vil han see mig?

Aefromant.

Den Sorg er min.
Men seer han dig som i Gruben jeg saae dig,
Med Engles Dyd skal han ei modstaae dig:
Saa stjern var ei hans Moder at stue,
Da brat hun tændte Kong Davids Lue;
Saa herlig straaled Sulamith ei
For Sangkongens Søn paa hans Salvings Wei.

Mehinbanu

(med et fly halv listigt Blik).

Du smigrer, Herre! — men frygter du ikke,
Kong Salomon kunde saa vel sig fikke,
At for Personen jeg glemte Tingen
Og foretrak Kongehaanden for Ringen?

(hvisker)

Hvad om det gik mig sem Urias Liv
Og dig sem Uria?

(leer vildt).

Nekromant

(løfter truende sin Stav, og hun synker pludselig i Døale).

Sihrtshins Liv

Er sikket baade mod Mand og Qvinde.

(berører hende med Staven; hun vaagner atter)

Ved mig kun, Dødning! du Liv kan vinde.

(beskæfter et Slangebillede af Guld ved hendes Bryst).

Nedboi med Typhons Billed hans Mund!

Og Ringen er vor i den samme Stund.

Mehinbanu (reiser sig stolt).

Dog vil hans Læbe paa min kun gløde,

Men aldrig Afgrundsbilledet møde?

Nekromant.

Saa døer du atter, og aldrig meer

Min skønneste Frille Daglyset seer.

Mehinbanu (blegner).

Ei, Sjælemorder! ti med det Ord!

Før myrd mig atter med tusind Mord!

(synker sammen).

Ik, nei — kun Liv — kun Livet jeg vil;

Prindsessen er jo ei mere til.

Som Bajadere jeg dandser fra Graven
 Til Glædens Verden, til Tryllehaven —
 Befri mig kun heelt fra Gravens Nat!
 Jeg henter dig Magtens høieste Skat.

Nekromant

(til Sagura og Slavinderne, der paa hans Bink nærme sig).

Kom, følg os nu med Dands og med Sang!
 I Sjæle, hvem Gravens Mester tvang!

(gjer Tegn over dem med Staven).

Mehinbanu.

Med mig skal I atter faae Kinder røde
 Og intet Døe skal see, vi er døde.

(begynder en vild Bajadere-dands).

Sagura og Slavinderne

(slaae dandsende paa deres Tamburiner og synge):

Vi leve! vi dandse! vi synge paany!
 Med vor Mester vi drage til Glædens By
 Med vor deilige Hersterinde!
 Til det fremmede Land, til den fævre Stad,
 Hvor Livet fornøjes i Lystens Bad,
 Og hvor Gravens Skygger forsvinde!

(de dandse forbi. Slaver med opsadlede Muuldyr drage efter dem).

Asaf Lonekonstner kommer fra Skibet med en Mule, som bærer hans Harpe og flere musikalske Instrumenter. Ved hans Side gaaer Prinds Agib, hvis Tjenere drage forud med en rigtbelæst Kameel og flere Lastdyr. Agibs Broder den stumme Prinds Jusuf bliver staaende med sammenslettede Arme og stirrer ubevægelig efter Sagura og de bortdandsende Slavinder.

Asaf.

Et sælsomt Reiseselskab! Disse Qvinder
Med lange Gravflør over Barm og Kinder
Forsærded mig, imens de tause gik
Og stirred paa os med de skjulte Blik.
Men see! nu danser de ad Kysten hen
Med lystig Sang. Jeg aander frit igjen.
Det var jo Bajaderer; og hiin Mand
Med Bøgerne, som fulgte dem iland,
Var dog vel kun en Slavehandler?

Agib.

Kjender

Du ei hiin frygtelige Nekromant,
Den store Sihrttschin? Staven i hans Hænder
Skal kunne vække Døde. Er det sandt,
Jeg kunde næsten troe, hiin Qvindestare
— Selv hun, der gik som Ringer hende bære —
Med deres underlige Drømmelader,
Var lutter Døde, som hans Kunst har vækket.

Asfaf.

Umuligt, Prinds! I fast min Sjæl har stræffet
Med Tanken om sig Mulighed.

Agib.

Jeg hader

Hiin rædselsfulde Kunst, hvis den er til;
Den er mig et dæmonisk Gjøglespil
Med Sjæle. Nekromanten selv vist troer,
Han vækker Døde ved sit Trolddomsord,
Naar han kun vækker fræk af dybe Blund
En Kraft, som slumrer til en bedre Stund,
Hvad heller Sjæle, som kun sank i Dvale,
Med Koglerie han tvinger grum til Tale.
Hiin Dødens sorte Kunst nu drives vidt,
Og jeg om Grusomheder hørte tidt,
Som har oprørt mig. Sihrtshin, har man troet,
Har før i Memphis - Pyramiden boet
Og der i Løndom øvet fæle Kunster
Med Levende og Døde. Gravluftdunster
Bedøved de Ulykkelige brat,
Han der neddrog i de Begravnets Nat;
Bed deres Dval sin Wiisdom han erhverved,
Og dem, han ikke myrded, han fordærved
Paa Sjæl og Legem —

— Alsaf (som er bleven dobblee). *vd*

Kædsel! men ei han? *vd*

O, Gru, hvis det var muligt! — Min Forstand *vd*

Jeg kunde miste ved den blotte Tanke — *vd*

O! Agib! — men ei han —

Agib. *vd*

Hvad fattes dig? *vd*

Du blegner, Alsaf! *vd*

Alsaf. *vd*

O! hvad aner mig!

Hvis hun — o! kunde hun som død omvænke — *vd*

Hvis denne Sighrschin, denne Nekromant — *vd*

O Kædsel uden Lige, var det sandt — *vd*

Agib. *vd*

Forklar dig! *vd*

Alsaf. *vd*

See! jeg drog fra Kyst til Kyst *vd*

Med store dulgte Qualer i mit Bryst, *vd*

Med denne Sorg, som intet Ord udtaler, *vd*

Men kun de dybe Toner's Kunst udmaler. *vd*

Du har ei vidst hvorfor min Kind blev bleeg, *vd*

Naar Verden jubled ved min Strængeleeg; *vd*

Hiint Tryllerie, man priser i min Sang, *vd*

Hiin Strængens Hullen i min Harpeklang *vd*

Er ingen kunstig efterlignet Smerte —
 Vild, det er Kjærligheden i mit Hjerte,
 Der græder Blod og nævner kun eet Navn,
 Men med et grændseløst — et evigt Savn.

Agib.

O, ædle Asraf! gik det dig som mig?
 Har mørke Magters Konstlerie og Svig
 Dig ogsaa røvet den, din Sjæl har kjær?
 Var du, som jeg, Lykkeligheden nær,
 Men saae den flygte, som et Drømmebillede?

Asraf.

Ja, ogsaa mig et Tryllerie har hildet,
 Som intet Menneſtes Forstand udgrunder,
 Og i Egypten, i hiint Land for Under.
 Jeg saae i Memphis i sin Høiheds Glands
 Den skønne Mehinbanu. Sind og Sands
 Forgik mig ved det Syn. Det var ifjor
 Ved denne Tid. Min Salighed var stor:
 Den deiligste Prindsesse, Verden kjendte,
 Sit elskovsfulde Nie til mig vendte;
 Hvergang min Harpe klang i Kongens Sale,
 Jeg hørte hende i hver Tone tale.
 Hun vidste det ei selv; men søde Ord
 Fra hendes Læber løntlig til mig foer;
 De hvilede stille underfuldt og længe
 Dybt i mit Bryst og i min Harpes Strænge;

Og hendes Blik — o! jeg med dem har sløiet
 I Lys paa Lønevinger. Al, men Diet,
 Som smileb mig i Parader ind
 Og løste Himlens Toner i mit Sind,
 Hiint ubestfrivelige Drømmeblik
 Brat som et Himmelmetheor forgik —
 Vi saae et Jammerssyn foruden Mage:
 Med lukte Dine gik hun trende Dage
 I Vorgen om og mæled intet Ord;
 Kun dybe Suk fra hendes Hjerte foer.
 En Dag var hun med alle sine Lerner
 Forsvunden. Hun blev søgt med Angst og Graad;
 Alverdens Vise spurgte man om Raad,
 Forgjæves! Lokman selv i sine Stjerner
 Kun læste Gaader, han ei selv forstaaer:
 Han taled om "en Grav, hvor Hjertet slaaer,"
 Og om et "Dødninghuus, hvor Sjælen taler" —
 Han spaaede om en "Flugt fra Gravens Qvaler" —
 Meer veed han ei hiin vise Stjernemand.
 See! derfor gaaer jeg nu fra Land til Land
 Og søger om en Viis, som kan husvale
 Min Sjæl og løse Lokmans mørke Tale.
 — Ha, Gru! hvis denne Nekromants Magie —

Agib.

O! disse Viismænds Kunst er Gjøglerie;
 Dæmonist ond er vistnok Nekromantens.

Du veed, jeg søger min bortførte Brud,
 Og Lokman bød mig gaae i Verden ud
 Indtil jeg "Buret fandt, hvis Dag var Elefantens;"
 Der skulde hun mig vente, sjon og tro;
 Der skulde hun hos Orne sjuunge fro
 Og drømme om sin Brudgom til han kommer.
 Jeg søgte hende alt en Vaar, en Sommer;
 Hun lever, har den vise Simurg sagt.
 Trods Lokmans kolde Kjerlighedsforagt,
 Han sover mig dog paany ved alle Stjerner,
 At for en Tid min Lykke kun sig fjerner.
 Men alt mit Haab til Salomon kun staaer:
 Til ham jeg med min stumme Broder gaaer.

Jusuf

(farer pludselig hen til dem med heftige Geberder, som han vilde tale, men bliver atter staaende stum i samme Stilling som før).

Agib.

Han lider af en Qual, som Ingen kjender:
 En Sindets Trolddom mægtig ham omspænder.
 Et Har hans Mund var stum, hans Blik var stift,
 Som dens, hvis hele Sjæl een Tanke fylder.
 Den Urne! Sindets Magt til Steen ham tryller.
 De Vise paastaae, han kan drikke Gift
 I denne Tilstand og ei mærke til det,
 Saa stærk er Tanken, som han grubler paa.

O! skal nu ikke han og vi forgaae,
Maa Salomon os frelse.

Asfaf (med pludselig Glæde).

Ja, han vil det:

Hvad Simurg taled om, jeg nu kan see;
Hvad Alnaturen vidner om, maa see.
Er her ei Frelse, venter jeg nu ingen:
Affted! affted! Kong Salomon har — Ringen.

(de gaae hastig og drage Jusuf med sig).

II.

Salomons Borg paa Zion. Aften. Huushofmesteren og
Marcolfus træde ind.

Huushofmester (gnaven).

Med Lærde her er da et Jandens Rykind;
Jeg er færdig at gaae af mit gode Skind.
Nu kommer der En fra Indieland
Med Fugle i Buur og Fisk i Vand;
Nu kommer en Anden med Kryb og Slanger
Og alt det Utøi, i Verden man fanger.
En Tredie har fyldt os det halve Huus
Med Bognlæs af Bjergenes Steen og Gruus.
Her vrimler af Vise fra Øst og Vest;
Selv Sabas Dronning er Kongens Gjest,
Med Herrer og Fruer, Kameler og Hunde;
Og jeg skal sørge for alle de Munde,
Ja selv for Dæmonerne Dag og Nat —

Marcolfus.

Hu, ha! Dæmoner? Hr. Huushofmester!
Paa en høist besværlig Post er I sat.
Men er her Dæmoner blandt Kongens Gjester?

Huushofmester.

Tilviisfe! og af det groveste Slags;
 Men Kongen har sat dem i Arbeid strax:
 I Lænker de Hunde paa Tæmplet bygge;
 De faae kun Madro i Nattens Skygge.
 Vor vise Konges mægtige Ring
 Guldfører jo heelt utrolige Ting:
 Hver Trolde og Djævel = Råd, Verden stjuler,
 Han tvinger jo frem af Mørkets Huler;
 Han nøder dem streng med Seglets Skrift
 Til gudelig Idræt og from Bedrift.
 Kun uftudeerte Trolde han binder;
 De lærde med Wiisdom han overvinder.
 Med Wiisdom nøies de Karle dog ikke:
 De lærde kan ganske forfvarlig drikke,
 Og staffer jeg ei hvad de pege paa,
 Det Pak kunde Ganden i Bold mig spaae.

Marcolfus.

Min Herre Simurg nu blot ei spaaer —
 Han Sandhedens Gjender for Panden flaaer;
 Og regner I ham til de lærde Trolde,
 Den Mening kan Jer en Ufærd volde.

Huushofmester.

Som Værdomsminister og Dydsprædikant,
 Er han meer begejstret, end tolerant;

Og troede han, Sandheden laae i din Krop,
 Han uden videre sprætted dig op.
 Den Fuglespaamand jeg ellers lider:
 Han præker ei blot om de gyldne Lider;
 Man Guldet løst i hans Hænder seer.

Marcolfus.

Det er hans populaire Maneer
 At prædike paa for de vantroe Sjæle,
 Og dermed overbevise han meer,
 End baade ved Lænker, Sværd og ved Mæle.

Suushofmester.

Hiin Karl, som spiller paa Trylleluthen,
 Er ogsaa vakker; men han med Skrutten,
 Den visne Dværg, der ligner en Ugle
 Og læser paa Stjernehimlens Kugle,
 Han seer paa Folk som han gjennemgloede
 Hver Tanke, der i deres Hjerner boede;
 Hans Røst er barff som en Vinterørk;
 Den selv gjør Salomons Pande mørk.
 Han æres jo her som Skjæbneminister,
 Men seer paa Menarken selv halvt bister.

Marcolfus.

For Folkens Kulde jeg har Respect:
 Hans Ord har altid en egen Vægt.

Naar smukke Folk hans Pukkel udleer,
 Han rolig Alverden overseer,
 Og saae han, vi skulde Alle fergaae,
 Vist ingen Forandring paa ham vi saae.

Suushofmester. —

Det troer jeg gjerne: forgik han med,
 Han tabte jo allermindst derved.
 Du holder paa dine Herrers Ære;
 Nu! de kan sagtens Respect dig lære:
 So Herremesteres Djener maa vide
 At tænke hvad Herrerne bedst kan lide.
 Du er dog aldrig Djener og Skriver
 Hos ham, der døde Ludser opliver?

Marcolfus.

Hu, ha! Nei, han er min Pest og Gru.

Suushofmester.

Der kommer han.

Marcolfus.

Saa lad os løbe nu!

Suushofmester (holder ham tilbage).

Nei, ene holder jeg Stand ei heller,
 Og mig Besøget uidentviol gjælder.

Nekromanten (træder ind).

Hør, Huushofmester! Jeg søgte just dig.

Vi lærde behøve et nydødt Liig —

Huushofmester (Hjælpsende).

Paa Diebliffet —

(vil bort)

Nekromant (holder ham fast).

Helst varmt endnu,

Saa friskt som muligt. — Begriber du?

Huushofmester.

Ja, det begriber jeg meget vel:

En Død, som nylig er flaaet ihjel —

Nekromant.

Vist ei! en ganske almindelig Død.

I store Stæder jo Nogen bli'er fød

Og Nogen døer hver Dag og hver Nat;

Et Liig er vel ei saa rar en Skat.

Om Prisen tinger jeg aldrig nøie;

Men friskt, som sagt — helst lunkent —

(Slipper ham).

Huushofmester (affides).

Hans Die

Er slemt at see paa. — I denne Stund

Døer Ephraim vist, den vantroe Hund;
Men plage de ham igjen tillive,
Jeg mister Arven.

(heit efter nogen Betænkning)

Sm! vil I give

Et hundred Guldstykker, uden at tinge,
Jeg skal Jer maaskee før Midnat bringe
En Død, som ærligt er Pengene værd.
Jeg selv har Videnskaberne kjær;
Jeg ellers solgte ham ei. Slaa til!
I har ham saa flur han udaande vil.

Uekromant.

Vel! — Kongen betaler Experimentet.

(nikker og gaaer).

Suushofmester.

Saa raisonnable jeg ei ham vented.
Hvi lukte jeg Munden saa sparsomt op!

Marcolfus.

En artig Handel —

Suushofmester.

Nu, for en Krop

Er det jo ganske anstændig Betaling.
Men Sagen taaler nok ei Forhaling.

(gaaer hastig).

Marcolfus.

Den Huushofmester seer jeg strax
 Er Practicus af ægte Slags,
 En Ven af nyttig Industrie,
 Og uden Fordoms = Skruplerie.
 Han tjener Videnskab og Konst
 Med Alt, naar det ei skeer omsonst.
 Hvor han fik travlt, den brave Mand!
 Jeg næsten troer, han var istand
 — Hvorvel den Iver gaaer fer vidt —
 At hielpe paa Naturen lidt,
 For strax at skaffe Liig tilveie.
 Har Salomon den Konst i Eie
 Nu brat at skabe Verden om,
 Han skaber den dog neppe from.

(trækker paa Skuldrene og gaaer).

Salomon træder frem i Samtale med Balkis, Dronningen
 af Saba, en hoi og ædel Stikkelse.

Balkis

(Aaer sit Elor tilside fra det overordentlig beilige Ansigt).

Sa, igjennem Orknens Sand
 Fra de Ethiopers Land
 Drog mig hid en mægtig Længsel
 Efter Trøst i Tvivlens Drængsel:
 Gaaden, som alt Liv fordunkler,

Løses kun, hvor Stjernen funkler
 I dit Blik, som i din Ring.
 Du, som seer forborgne Ting,
 Kjender kun det Ord, jeg mener —

(betragter ham med et stille brandende Blik).

Salomon

(med Dinene fæstede paa Indskriften i sin Seglring).

Allivs = Ordet, som forener
 Livet med dets Billed i os —
 Ordets Ord, som skal befrie os
 Fra hiin Dunkelhedens Magt,
 Der har Løgnens Dvedragt bragt
 I Alverdens Liv —

(Aaer Dinene op mod Dronningen)

ei sandt?

Det var Tanken, du forbandt
 Med Klenodet uden Lige,
 Som jeg greeb fra Sandheds Rige?

Balkis (rødmer og tilslører sig).

Wise Konge! du har sagt det;
 Du har klart for Lyset bragt det —
 Hvad der drog mig til din Throne:
 Menneffensaturens Krone
 Her i Glands jeg vilde see —

Salomon.

Vilde Dronning! Kan det skee,
 Hvad din Aand med Længsel venter,
 Hvad Alverdens Elementer
 I Naturen drømmer om,
 Hvad hver Tanke, dyb og from,
 Søger i de Vises Skrifter
 Og i Tidens Storbedrifter —
 Løv hos mig og vent paa Stunden!
 Ei den er endnu oprunden.

Balkis.

Alt den største Stund oprandt:
 Du de Vises Steen jo fandt.

Salomon.

Sabas skønne høie Dronning!
 Nævn mig ei de Vises Konning!
 Daaren selv sig visest troer;
 Sandhed hos en Ydmyg boer.
 Ei de Vises Steen er funden
 Før dens Dunkelhed er funden,
 Før end Ordet er udtalt,
 Som i Eet indflutter Alt
 Og Alverdens Kundskabsfætte
 Kan i dybest Rod omfatte.

Balkis.

Alle Kundskabstræets Grene
 Her dog sælsomt sig forene;
 Alt, hvad jeg idag har hørt,
 Har mig underfuldt afløst
 Flere dybt forborgne Skatte,
 End min Tanke klart kan fatte.
 Sjælen i Alverdens Ting
 Greb du selv med Seglets Ring.

(griber hans Haand og betragter Ringen).

Salomon.

Viid: paa Sandheds Vei jeg fandt den;
 Aandens Magt til Haanden bandt den.
 Før min Sjæl fornægter Aanden,
 Skilles Ringen ei fra Haanden;
 Dog jeg greb i hiint Klenod
 Hvad Alverden ei forsted.
 See maa Verden hvad den eier
 Før dens Aand har vundet Seier.
 Derfor drog jeg til mig hen
 Orientens lærde Mænd;
 Fra den Første til den Sidste
 Har jeg spurgt dem, om de vidste
 Hvad i Himmel og paa Jord
 Er det allerførste Ord,
 Alle Ords og Tankers Kilde —

Men de Lærde sig forville
 I et Ocean af Tanker,
 Som paa grundløs Dybde vanke —
 I et Ocean af Ord
 Om hver enkelt Ting paa Jord:
 Fugl og Fisk og Dyr de kjende,
 Enkeltheder uden Ende,
 Markens Urter, Bjergets Stene;
 Men Mangfoldighedens Ene,
 Ordet, som jeg spørger om,
 Over ingen Læbe kom.

Balkis

(fordybet i Ringens Bestuelse).

Men hvad Grandferøiet søger
 I Naturens dunkle Bøger —
 Hvad Forstanden forster efter
 I hver Krafts forborgne Kræfter —
 Livet i de døde Ting
 Tegnet, som al Kundskab samler,
 Mens al Kunst i Mørket famler —
 Lyser jo i Seglets Ring.

Salomon

(oplefter Haanden med Ringen).

Ja, tilvisse! — Jeg fornemmer,
 Denne Skat hiin Løndom gjemmer,

Som forklarer alt det Skete,
 Som forener det Adspredte,
 Som Naturens Magter binder,
 Som Dæmoner overvinder,
 Som gjenvinder alt det Tabte,
 Som fornyer alt det Skabte,
 Som udfylder alle Savn
 I al Sandheds Fyldests Navn — —
 Mine Læber dog endnu
 Nævne det faalidt som Du.

Balkis.

Dog for Legnet i din Haand
 Voier sig hver Forfæraand,
 Som hiin Sandheds Kjærne søger:
 Med hver lønlig Kundskab's Bøger
 Vise kom fra Vest og Øst
 For at lytte til din Røst,
 For at kjøbe, som du bød,
 Dag for Nat og Liv for Død.
 Under Thronen har du lagt
 Under Seglets sikke Vagt
 Alle mørke Trolddoms - Bøger,
 Som kun Dviolens Magt forøger,
 Alle sorte Konsters Skrifter,
 Som kun Splid og Dvedragt stifter
 Mellem Verdens Sjæl og Nanden.

Du har Magtens Segl i Haanden —
 Tvivler du om Seir endnu?

Salomon.

Wise Dronning! kom ihu:
 For hver aandløs Magt er bundet,
 Har ei Aanden Seier vundet;
 Førend Løgnens Nat er omme,
 Kan ei Sandhedsdagen komme;
 For der intet Stygt er til,
 Skjønheds Aand ei seire vil.
 Men hvad er i Livets Rige
 Aandløst, falskt og stygt tillige
 Som den slukte Livets Glød,
 Som den raadne grimme Død?
 See! ved Simurgs djarve Haand
 Fængsler jeg med stærke Baand
 Hine Væsner, grumme vilde,
 Som i Bjerg og Skov og Kilde
 Sønderrev Naturens Bryst
 Og med ond dæmonisk Lyst
 Med den sorte Konsts Magie
 Hindred Livets Harmonie.
 Wise Lokman staaer paa Vagt,
 Giver paa hver Stjerne Agt;
 Men hiin Stjerne, stor og ny,
 Som i Tidens Dagnings = Gry

Skal i høiest Klarhed glimte,
 Ei endnu hans Blik kan skimte.
 See! den største Tonemester
 Udsaf med sin Kunst mig gæster:
 Hvor hans Tonestrøm hensuser,
 Nabnes Hjertelivets Sluser,
 Baagner i Naturens Bryst
 Alle dybe Længsels Røst;
 Skjønt det klinger, men veemodigt,
 Som et sønderrevet, blodigt
 Hjertes Suk i Dødens Nød:
 Hvor — hvor groer en Urt mod Død?
 See! hvad Alnaturen venter,
 Hvad Alverdens Elementer
 Sukker efter, men ei kjender,
 Naar i Verdens Sjæl det brænder —
 See! det greb jeg — det er fundet,
 Men endnu ei heelt udgrundet.
 Haabfuld mig Naturen lyder,
 Verden sig forynget fryder,
 Alle Elementers Kræfter
 Svoer mig lydig Frygt herefter;
 Verdenslivet blev gjensød —
 End dog leer den grimme Død:
 I hvert Afsyn, Diet stuer,
 Skjult dens Beenræddes truer.
 Dyret kan det ei forstaae;

Men hvor Tankens Blik henseaae,
 Kun en dødsdomt Slægt endnu
 Gaaer mod sit Skaffet med Gru.
 Vandtes Livet ei med Ringen,
 Var Alverdens Wiisdom ingen.

Balkis (forbauset).

Derpaa, heie Drot, du tænker:
 Døden selv med Aandens Lænker
 Truer du ved Ringens Magt!
 Nu begriber jeg den Pagt,
 Som al Wiisdom til dig binder:
 Kun som Dødens Overvinder
 Vil du bære Wiisdomskronen,
 Seierrig, paa Verdenssthyronen.

Salomon.

Har vor Aand ei Magt dertil,
 Er al Wiisdom Gjøglespil:
 Sæbeboblen, som forgaaer,
 Selv det kloge Barn forsmaaer.
 Uden Liv hvad var alt Andet?
 Verden blev ved Død forbandet.
 Dronning! viid, i dette Bryst
 Døde al min Ungdomslyst:
 Med et Hjerte brast min Lykke;
 Verden havde tabt sit Smykke:

Alt hvad Sjælen eftertragted
 Under Solen — jeg foragted;
 Alt — jeg raabte — Alt er Tant,
 Til jeg Livets Seglring fandt.
 Liv jeg veed den kan giengive,
 Kalde Sjæl og Mand tillive;
 Men endnu jeg siner ei
 Denne største Løndoms Wei.
 Derfor selv jeg vide vil
 Hvad hiin Kundskab fører til,
 Som med Nekromantens Tanker
 Djærv paa Dødens Porte banker;
 Weed de Døde Meer, end vi,
 Er der Lys paa mørkest Sti — —

(falder i Tanker).

Balkis (betragter ham angstelig).

Vogt dig, Konge! vogt dig nøie!
 Nekromantens mørke Die
 Har opfyldt min Sjæl med Gru.
 Kommer du med Savn ihu
 Ungdomskjærlighedens Dage,
 Kald dog ingen Sjæl tilbage!
 Kun ved Qualer uden Lige
 Kan en Død fra Graven stige;
 Det har Simurg hørt engang
 I bortfarne Svaners Sang;

Det har Lokmans skarpe Blik
 Læst i Stjerner, som forgik.
 Dro hvad dine Venner spaaede!
 Og lad Døden ei ferreaede
 Livet, som med Ringens Magt
 I din store Haand blev lagt!
 See! hist komme dine Gjester
 Med hiin dunkle Kundstabs Mester.
 Denne Time, Lokman spaaede,
 Skal affløre Skjæbnens Gaade
 Og de dybt forborgne Ting;
 Men den truer Seglets Ring —

Salomon

(farer op som af Dremme).

Ingen Timer, nær og fjerne,
 Ingen Skjæbne, ingen Stjerne
 Truer Livet, hvor det raader
 Mægtig over alle Gaader:
 Livsklenodet selv bestaaer,
 Om Alverdens Liv forgaaer.

Balkis (med bekymret Uro).

O! kan jeg dig ei bevare,
 Høie Konge! mod den Fare,
 Som din fromme Wiisdom ikke
 Seer i Nekromantens Blikke —

Tag dog af Venindens Haand

Dette klare Perlebaand!

(løser et hvidt Perlebaand af sin Hals og rækker ham det).

Gjem det som et venligt Minde

Om den Sandhedselskerinde,

Som fra Sabas Orkner gik

Før at prøges ved dit Blik!

Det Klenod, min Haand dig giver,

Ei med Guddomskraft opliver;

Men naar fjendtlig Magt dig saarer,

Græder Perlebaandet Taarer,

Og hver Taare lægger stille

Som den kom fra Livets Kilde.

Salomon

(gjemmer Baandet ved sit Bryst og griber bebøget hendes Haand).

Ædle Dronning!

Balkis (tilslører sig).

Ei nu, ti!

Lausbed fordrer min Magie.

Simurg og Lokman komme med Nekromanten i Lænker,
ledsagede af Asraf med sin Harpe samt Prinds Agib og
hans stumme Broder Jusuf, der bliver staaende stille
i Baggrunden med Dinene stift fæstede paa Fruersalen i
Salomons Pallads, hvor der af og til høres Musik.
Marcolfus og flere Betjenter med Fakler).

Simurg.

Døm, Konge! om jeg ei med Føie handt
En mørk Dæmon i denne Nekromant!

Nekromant.

Retfærdighed! min Konge! Gjestens Ret
Blev krænket i din Hal.

Simurg

(griber en Kaffel og oplyser Nekromantens Ansigt).

See selv! alt Glet

Staaer skrevet her. Hver Fugl fligt Blik undskyder;
Hver Stjerne og hver Sjæl fligt Afsyn skyer.

Marcolfus (affides).

Paa Stjernen nær, det Ord var sandt,
Dog meer oprigtigt, end galant.

Simurg.

Prinds Agib vidner om hans Trolddomsmagt,
Og Asfaf Donekonstner har udsagt
Forsærdelige Ting, der overgaae
Hvad Menneſteferstanden kan forstaae,
Om Rædselskonsten, denne Troldmand over.

Salomon.

Med Ild jeg Guldet, Aand med Ordet prøver.
Frie maae vi tale, som vi frit maae tænke,

Hvor det om Sandhed gjælder. Løs hans Bænk!
Han er min Gjest, som Du.

Nekromant (befriet fra Bænkerne).

Netvise Dret!

Kun Du kan skjelne mellem Ondt og Godt;
I dig kun Vismagiens Mester seer jeg;
Ad alle disse Viismands Blindhed leer jeg.
Din Dom jeg underkaster mig fuldgjerne,
Naar du har prøvet strengt min Kundskabs Kjerne.
(fremtager sin magiske Stav som han har skjult under
Talamen).

Til Pant og tryk Forsikkring her jeg bringer
Dig Staven, som det bundne Ord fremtvinger
Og løser selv de Dødes stumme Tunger.

Marcolfus (viger tilbage).

Hu ha!

Nekromant.

Og see! hvad ingen Fugl udsjunger,
Hvad alle Himlens Stjerner ei forstod,
Jeg skrev i disse Bøger med mit Blod.
(fremtager de to sorte Bøger og lægger dem tilligemed
Staven for Salomons Fodder).

Opluk dem, Herre! kast et Blik deri!
Og hvis din Aand ei priser min Magie,
Ja sætter Nøglen til min Kundskabsgaade
Selv over Seglets Ring — —

Simurg (sagte til Salomon).

O! lad dig raade!

Spar ei sliq Løgn = Dæmon!

Salomon (til Nekromanten).

Dit dyre Pant

Skal vel forvares.

(giver Simurg et Bink. Simurg forbarer strax Staven og
Begerne i et stort Jernskrin under Thronen og læg-
ger et Stykke Bør derover, hvori Salomon afstrykker
sin Segtring).

Nekromant (affides).

Typhen! hjælp mig nu!

Marcolfus (betragter Borseglet).

Den Laas er dirkefri.

Salomon (til Nekromanten).

Berettet du

Mig Sandhed, Sihrtshin, vel, saa tag din Stav!

Opluk mig nu din Hemmeligheds Grav!

Dving dine Wiisdomsbøgers Aand til Tale,

Hvor under Seglets Tegns de sank i Dvale!

Det største Tegns kan Sandheds Magt ei hindre;

Den større Kraft ei kues af den mindre.

Nekromant.

Jeg er din Fange. Seglets Magt jeg ærer.

Naar jeg er frikjendt, jeg mit Pant begjærer.

Selv uden Stav og Bog jeg viser dig
Min Konst i denne Nat.

(hvisker)

Den Dødes Liig

Skal røre sine Lemmer paa mit Bud
Og hviske Ord af dyb Betydning ud.
Hver Sjæl, som til sit Udspring slyr tilbage,
Kan Livets Løgn og Sandhed os opdage.

Agib

(til Salomon, i det han peger paa sin stumme Broder).

O! store Konge! kom hans Nød ihu,
Min stumme Broder —

Salomon (til Nekromanten).

Taled Sandhed du,

Er Saadant muligt, er din Konst ei ringe;
Dog først du med en Levende fuldbringe
Sligt Under! — See! hist staaer en ædel Gjest;
En Død i Verden ligner han vel meest:
Een Tanke's Magt har lagt hans Sjæl i Dvale.
Byd ham hiin Tanke med et Ord udtale!

Nekromant.

Det hører til Naturens mindre Ring;
Det kan jeg, naar du laaner mig din Ring.

Salomon.

Hvad Ringen mægter, kan den uden dig.
Her seer jeg ingen større Trolddoms Svig,

End den, som løses ved sit eget Navn;
Dog — Død her truer selv i Livets Favn.

(til Prinds Agib).

Bring hid din stumme Broder, Prinds!

(til Asfaf).

Lad høre,

Om dine Harpetoner ei kan røre
Ved Sjælestrænge her, hvis Sympathie
Kan Tanken ved Naturens Nøst befrie!

Asfaf (griber i sin Harpe).

I Gladsen af din Ring og af dit Dø
Maae alle Tone-Genier sig høre.
I Strængelegen jittre deres Ringer;
Som af sig selv hver Stræng i Harpen flinger.

(phantaserer begejstret paa Harpen. Alle lytte med glad
Deeltagelse, undtagen Melromanten, som fordreier
Ansigtet med hæslige Miner, og den stumme Prinds
Zusuf, som ikke synes at høre nogen Tone, men
vedbliver at stirre hen i samme Retning som før).

Marcolfus

(affæds, idet han nikker efter Takten).

Den Karl forstaaer sin Kunst ei flet;
Det kilbrer mig i Sjælen ret.
Jeg turde næsten bande paa
Lidt Phantasie der stikke maa
I mine Øren, og lidt Smag
I min Natur. Sligt Velbehag

Jeg aldrig har fornummet før.
 Jeg har Genie dog — til Gehør.

Salomon (til Afsaf).

Din underfulde Toneharmonie
 Kan dog ei denne fangne Sjæl befrie.

(veger paa Tusuf).

Afsaf.

A! selv din Magt dog Sorgen ei betvinger,
 Som dybt Naturens Hjerte gennemklinger.

(gaaer over i en tungfindig Melodie og synger med
 dyb Røst)

Et Afgrundsfuk udgaaer
 Fra Verdens Hjerte;
 Men Verden ei forstaaer
 Sin egen Smerte.
 Naturens Sjæl ei veed
 Hvorom den drømmer,
 Naar Tønen uden Fred
 Den gennemstrømmer.

Fra Oceanets Bund,
 Fra Bjergets Kløfter,
 Fra Sjølehavets Grund
 Hiint Suk sig løfter.

Gra Creaturets Bryst
 Det dybt gjenklinger;
 Det flyer med Lordenrøst
 Paa Stormens Binger.

Alverdens Lingers Ord
 Det ei udtaler;
 Alverdens Lyst paa Jord
 Det ei husvaler.
 Et evigt Gaadesløv
 Har skjult hiin Smerte:
 Naturens Suk først døer
 Med Verdens Hjerte.

(hans Efterspil udtrykker en dyb hendøende Smerte. Alle
 synes veemodig bevægede, undtagen Nekromanten,
 som vender sit Ansigt bort. Den stumme Prinds
 Tusuf udstøder et uvilkaarligt Suk, men forbliver
 ubevægelig i samme Stilling som før).

Marcolfus

(affides idet han tørrer sine Dine og Stamper).

Forvidt det gaaer med Hexeriet
 Gaavelsom med Gehør = Geniet:
 Jeg ei forstod et Ord — og dog
 Jeg staaer og flæber som en Peg.

Salomon.

Å! ædle Ålsaf! ja, hiint Suk jeg kjender;
 Men det skal døe, naar Dødens Herftab ender:

Det skal opløses i hiin Allivs = Tone,
 Som Verden med dens Ophav vil udsone.

(betragter den stumme Tusuf).

See! stum han staaer endnu. Hans Sjæl er lukket;

Hiint Verdensuf han ubevidst udsuffed.

Han staaer begravet i sin egen Nød:

I Videnskabens Elv hans Aand henflød —

(affides)

O Sulamith!

(falder i Tanker og udbryder med Varme)

See! der gaaer en mægtig Strøm

Med Lyksaligheders Drøm

Med en sælsom Qual og Lyst

Gjennem alle Væsners Bryst,

Drager i sin Hvirvel ind

Liv og Tanke, Sjæl og Sind.

Hvo har elsket og ei veed

Hvad den Elstovsfangne leed?

Alle Længsler, alle Savn

Samles i eet elsket Navn,

Som med Fryd og dog med Jammer

Dybt i Hjertets dunkle Kammer

Fængsler mægtig Dag og Nat

Alle Ords og Tankers Skat.

Kjender du hiin Verdens = Strøm,

Kjender du hiin Himmel = Drøm,

Kjender du hiin Sjæletrængsel

Og det fangne Hjertes Længsel —

Giv din egen Smerte Røst!
 Rævn Blodkilden i dit Bryst!

Asaf

(griber i Harpen og udbryder med heftig Eidenstøb).

Mehinbanu! hvor er du? O! banker dit Hjerte

I et aandende Bryst?

Eller ligger det bundet med iisnende Smerte

I Skyggernes Dal, paa Dødningsbenenes Ryst? —

Hvor er du?

Mehinbanu! hvor er du? Ak! gik du i Blunden

Til Dæmonernes Hjem?

Ak! opvaagned du der i Forfærdelsesstunden,

Hvor Manerens Røst drog Sjælens Løndomme frem? —

Hvor er du?

Mehinbanu! hvor er du? — Min Verden blev øde

I den Stund, du bortfoer.

Har jeg seet dig igjen mellem levende Døde?

Kan Sjælene myrdes? — Sjæl! hvo hævner dit Mord?

Hvor er du?

(griber vildt i Strængene).

(Et dæmpet qvindeligt Skrig høres, som overdøves af et Chor
 fra Badstuen i Salomons Gruerfal, hvori en enkelt
 gjennemtrængende Stemme fornemmelig høres).

Sagura

(og Mehinbanus Slavinder synger fra Badstuen).

Vi leve, vi danser, vi synge paany;

Med vor Mester drog vi til Glædens By,

Med vor deilige Herfterinde;

I det fremmede Land, i den fagre Stad

Nu Livet fornyes i Lystens Bad —

Her Gravens Skygger forsvinde.

Asaf

(omstyrter Harpen og blegner).

Saguras Røst —

Iusuf

(udbryder med pludselig Glæde, idet han styrter paa Knæ og
brister i Graad).

Sagura!

Balkis.

Hør! han mæler —

Den Stumme taler.

Agib (i Broderens Arme).

Broder!

Simurg (til Lokman).

See! han knæler;

Han græder; han har talt.

Lokman.

Giv Agt! nu seer det,

Hvad Skæbnens Stjerner spaaede.

Simurg.

Om! jeg seer det;

Deg, vise Lokman! fast som før jeg troer,

(8*)

Vor Skjæbnes Grund i Aand og Willie boer:
 Har Aand og Willie sig til Frihed svunget,
 Er Skjæbnens med Naturens Vold betvunget,
 Og Willien, uden Videnskabens Vinge,
 Maa kunne mægtig Gift og Død betvinge.

Salomon

(lægger sin Haand med Segtringen paa Jussufs Hoved).

Jeg dig besværges, Prinds! i Sandheds Navn!
 Udtal den Tanke, som med Ordets Savn
 Din Sjæl har fængslet! Navn hvorpaa du tænker!

Jussuf (farer op).

Sagura! deilige Sagura! dig
 Kun dig jeg tænker paa evindeligt —
 Dit Væsens Tanke alle Tanker lænker.

(Nirrer atter hen i Baggrunden).

Salomon.

Hvem er Sagura? hørte Nogen før
 Det Navn?

Asaf

(farer frem med vilde Hæftighed).

Jeg kjender det. O, Konge! hør!
 Nu veed jeg, hvad min Sjæl med Gru har anet:
 (peger paa Nekromanten, som træder mumlende
 tilbage).

Uhyret der hans Elskede har ranet
 Med Mehinbanu. Deres Sjæle bandt han
 Med Koglerie. Ved Trolddom overvandt han
 Natur og Liv — ja Døden selv — ha! nei,
 Med Døden frelser selv din Magt ham ei —
 (farer med draget Sværd mod Nekromanten).

Salomon

(Berører hans Arm med Segtringen, og Sværdet falder ham
 af Haanden).

Affindige! vil du med Hævn og Mord
 Bevise Ret og Sandhed? Høst, du sover
 Mig Lydighed! — Adlyd! Viig fra min Throne!
 Forviist er her hver Klang af Hadets Tone;
 Den blinde Videnskab skal her ei mæle,
 Selv naar den taler gjennem ædle Sjæle.

Nekromanten

(mumler, medens han hemmelig udkaster et Pulver i Luften over
 Asfaf, der staaer med opløstede Læne).

Blod! Lypthon! slaa med Blindhed denne Sanger!

Asfaf

(som atter har grebet sin Harpe).

See!

(farer med Haanden til de blinde Læne og styrter
 rævende bort).

Balkis.

Store Konge! see hans Qual og Anger!
 Forviis ei Sangens Mester fra din Throne!
 Bortkast ei Perlen i din Viisdomskrone!

Salomon.

Hans Vertgang smerter mig. Han var mig kjær.
 Hans Konst jeg agted Kongeriger værd;
 Men blind Naturens vilde Kraft skal ei
 Afdrage mig fra Retsfærds lige Vei.

(til Jussuf, der paa hans Bink atter er ført frem for
 ham af Agib).

Tal, Jussuf! jeg besværges dig, tal Sandt!
 Hvad veed du?

Jussuf

(som med Nøie synes at samle sine Tanker).

Eet kun veed jeg: Lønhed bandt
 Min Tunge, som min Sjæl, indtil jeg hørte
 Den Tone og det Navn, der dybest rørte
 Mit Inderste. O hun — ja hun er nær —
 Hun, som jeg ene tænker paa, er her.
 Den vise Lokman har mig Sandhed sagt —
 See! jeg drak Gift — jeg trodsed Slangers Magt —
 Ja mere stærk, end alle Gifternes Væld,
 Var Livet, som med Kjærlighedens Baand
 Bandt alle Tankers Draad i een tilsammen;
 Med den jeg gaaer ufsædt igjennem Flammen —
 Jeg trodser Døden — —

(styrter atter hen i Baggrunden, hvor han bliver staaende
 og stirrer ubevægelig mod Gruersalen).

Salomon (studser).

Lokman! er det sandt?

Drak Jussuf Gift?

Agib (forfærdet).

Gift! Broder!

(iler hen til ham).

Loftman (med kold Stolighed).

Frygt kun ikke!

Han kunde Videnskaben ei bortdrifke;
 Med den først dør han. Videnskaben fandt
 Hvad Simurg trivlede paa. Vi har det prøvet
 Med denne Sværmer. Skjæbnen har ham røvet,
 Som hiin forviste Sanger — en Veninde.
 Ensidig Sorg gjør Sjæle stumme, blinde;
 Det vidste vi. Kun den, som blev fortrolig
 Med Videnskabens Aand, betragter rolig
 Hvad der dog ei kan ændres. Sandheds Strid
 Opløses kun ved klog forstandig Tid.
 Den Vise over Hoben staaer ophøiet;
 Paa Sandhedsmaalet fæster han kun Diet,
 Men spørger ei om Enkeltmandens Tab,
 Som synes offret for hans Videnskab.
 For mig er Alt i grunden Phœnomenen:
 Mørk eller lys, er Sandhed dog kun een.
 Jeg vil dig frit bekjende, vise Drot!
 For mig er det Nødvendige kun Godt;
 Og om den hele Verden skal forgaae,
 Ei Tingen, kun dens Grund jeg tænker paa.
 Hver selvskabt ufri Tilstand jeg foragter;
 Dens Grund og Væsen kun min Aand betragter.

Erfaringsveien maae vi langsemt gaae
 Før vi kan det Nødvendige forstaae.
 Bevidsthed, Klarhed, Herre! det er Tingen;
 Lykfsalighed dog gribes her af Tingen — —

Salomon (utaalmodig).

Men Jusuf — drak han Gift usfadt?

Lokman.

Saalænge

Hans Længsel lever, kan ei Giften trænge
 Til Livets Rødder. Selv han vil ei Meer:
 Han døer med Lyst, naar han sin Skønne seer.

Salomon.

Ha, Lokman! Liv og Lykke du betragter
 Med isnet Blik.

Lokman.

Kun Tankens Liv jeg agter.

Men, vise Drot! du plages af hver Drømmer,
 Som vildt paa Sværmeriets Hav omsvømmer
 Og haaber der at finde Fryd og No
 Med al den Lykke, jeg forlængst udloø.
 En saadan Drømmer selv du nys forviste;
 See! hift hans Jævning staaer.

(veger paa Prinds Agib).

Hvad han forliste

Ved Skjæbnelønet i en jordist Magt,
 Han raser ogsaa for omsonst. Giv Ugt!
 Hans Elskede har Simurg kun bortført
 Af dristig Trods mod Skjæbnen, han har hørt
 Af mig ved Stjernevidenskabten —

Prinds Agib

(som opmærksom har nærmet sig og hørt det Sidste, farer med vilb
 Hefstighed frem).

Himmel!

Hvad hører jeg! Saa er Dæmoners Brimmel
 Ei grum som disse Wiismænd! — Gift og Ewig
 Er eders Konst. Hiin Troldmand piner Liig;
 I plage Levende. Ha! Simurg! dig
 Jeg troede over List og Ewig ophøiet:
 Din Stolthed saae jeg kun i Ornesiet —
 Du — du min Bruds Bortfører —

(til Salomon).

Høie Drot!

Saa sandt du skjelner mellem Ondt og Godt!
 Fordøm mig ei! her kan kun Sværdet domme.
 Dø, Simurg! eller siig —

(sætter Simurg sit dragne Sværd for Brystet).

Salomon

(berører hans Arm med Segtringen, og han taber Sværdet).

Paa Stand du rømme

Mit Land og Rige! du har brudt min Pagt:

Her gjælder Sandhed Kun, ei Raaheds Magt.
Din Sag jeg ei skal glemme.

Agib.

Wise Drot!

Dit Ord var strengt retfærdigt, dog ei godt.
Du har ophøiet Trolldmænd til din Side,
Og Løgn til Sandheds Throne. Du skal vide,
Før jeg bortgaaer, hvad disse Wiis mænd vil
Med deres Spaadomskonst og Gjøglespil.
Beherske vil de Tanken, Aander tvinge
Og selv, som du, ved Magtens Ring sig svinge
Til Verdensthronen —

(Nekromanten faarer sig selv hemmelig og mumler).

Loftman.

Grund hvo vil derpaa!

Jeg Intetheden i flig Stræben faae;
Snart selv du seer det, høie Drot!

Salomon (til Agib).

Bliv ved!

Udtal dig frit! saalænge har du Fred.

Agib.

O Konge! styrk ei paa din Høiheds Wei!
Klenodet med de dybt forbergne Kræfter,

Som alle Verdens Wiismand forsted efter
 I mange hundred Aar, men fandt dog ei,
 Det greb du, og dog blind du kan bortvise
 De sande Benner, som dig kjærligt prise
 Og underordne sig din Aand med Glæde!
 O! Herre! medens Afsaf var tilstede,
 Mit Haab var stort til dig og Lysmagien;
 O, tro mig, Konge! — kun til Harmonien
 I Universet lytted han med Lyst
 Og til hver Tone i Naturens Bryst,
 Som er med Sphærerne's Musik beslægtet.
 Ak! ham har du forviist og Forsvar negtet!
 O! var han her! hans underfulde Kunst
 Brat skulde sprede bort hver giftig Dunst,
 Som nu omtaager dig — Vee!

(hans Blik falder paa Nekromanten og han forstummet
 pludselig).

Nekromant (med hemmelig Mumlén).

Lyphon! Blod!

Med Samhed slaa hans Tunge til dens Rod!

Salomon.

Tal ud, Prinds Ugib! Videnskabens Røst
 Vel skriger i din Tale; dog den Trøst,
 Du søgte hos mig, skal du finde. Wiid,
 Har Simurg vovent sig uretviis Tid,
 Indgreb han voldsem i dit Liv, din Lykke,

Han staaer til Ansvar. Kløgt skal ei besmykke
 Slig Uretfærdighed. Fremfør din Klage!
 Har Simurg røvet dig din Brud, din Mage,
 Som Lokman hymted om? — Du tier —

Agib

(bestræber sig forgjæves for at tale; han griber fortvivlet sit tabte
 Sværd og farer rasende frem baade mod Simurg, Lokman
 og Nekromanten).

Salomon.

Hvad!

Vil du kun svare mig med Sværdets Blad?
 Bort fra mit Nafn!

(vender Segtringen truende imod ham, og han styrter
 afvæbnet ud).

Balkis

Hvilke Smertesblikke!

Han var udfyldig. O! fordøm ham ikke!
 En grim Dæmon har ramt ham.

Salomon.

Simurg! svar!

Jeg kan dig ei tilstroe en nedrig Handling,
 Mindst Trolldom og dæmonisk grim Forvandling.
 Har du bortført hans Brud?

Simurg.

Jeg hende har

I Tugt og Vre bort paa Bryllupsdagen

I sikkert Skjul. Jeg negter ikke Sagen;
 Men, Konge! hør mig! — Jeg foragter List:
 Jeg kom med — Magt. Jeg forudsaae fuldvist,
 Den skønne Melida, Prinds Ugibs Brud,
 Af Himlens Fugle selv var kaaret ud
 Til Hersterinde i et Land mod Øst,
 Til Dronning for en Konning uden Røst.
 See! Sandheds høie Videnskab det gjaaldt:
 Om Ugibs Lykke Lokmans Stjerner spaaede;
 Jeg søgte Visshed om hiin Skjæbnegaade;
 Aand, Villie troer jeg raader dog for Alt.
 Med Lokman har jeg tvistet mangengang
 Om Grunden i Nødvendighedens Evang;
 Kun et Forsøg som dette kan os vise,
 Om vi skal Skjæbnen eller Aanden prise
 For hvad der kaldes Lykke.

Lokman (nikker rolig).

Giv kun Agt!

Ei dine Konster hindre Skjæbnens Magt.
 Jeg vinder Væddemaal.

Salomon (med Harmen).

Og I lege

Med Menneſter, med Sjæle, for at qvæge
 Jer Vidſkabſtørſt! Ha, hjerteløſe, kolde,
 I handle ſom Dæmoner ſelv og Troldre,

J, som hver Trolldmand fængslede paa mit Bud!
 J drog i Verden efter Sandhed ud,
 Med Høiheds Stempel paa de lyse Pander —
 Nu eders Videnskaber jeg forbander,
 Og eders Bistand trænger jeg ei til —
 Ha, bort! — dog først forklar jert Gjøglespil
 Med denne Stumme, som har talet! — Siig!
 Blev han et Offer for jer Meningskrig
 Og for jer Gift?

(Simurg tilhøller sit Ansigt bestøvet).

Loßman (med uforandret Ro).

Han Prøven har fuldbragt,

Til fuldt Beviis for Tankens Overmagt
 Med Døden selv, hvor Videnskaben raader;
 Og — har han opløst een af Sjælens Gaader,
 Er slig Erfarings Guld vel mere værd,
 End Sværmerlivet, han ei selv har hjært.
 Frivillig drak han Gift; frivillig tog han
 Tre Slanger ved sin Varm. Sig selv bedrog han,
 Hvis han blev stuffet. Jeg har sagt ham før,
 Hvad nu jeg vidner: han af Gift ei døer
 Før han har fundet, hvad han fredløs savner,
 Før tilfredsstillet han med Glæde favner
 Sin Elstede —

Salomon.

Og hun er her?

Jusuf

(farer frem fra Baggrunden, hvor han længe har staaet ubevægelig og lyttet).

Ja, her —

Jeg føler det — Sagura er mig nær.
O! Herre Konge! lad Saguras Navn
Udraabes i din Borg! og til min Favn
Hun iler —

Salomon.

Men saa døer du jo — saa dræber
Jo Giften, du affindig drak —

Jusuf.

O! stræber

Vel Livet efter større Fryd, end Død
I Elskovs Favn, i Kjærlighedens Skjød?
See! døer ei Myggen glad i Lysets Lue?
I Flammen den sin Elskede kan stue.
O! tusind Gange vil jeg døe med Lyst,
Kan jeg kun hvile ved Saguras Bryst
Eet Dieblisk. — O, Konge! denne Vise

(peger paa Lokman)

Har ei bedraget mig. Jeg vil ham prise,
Jeg ham velsigner, naar mit Hjerte brister,
Naar jeg kun dette Livets Nu ei mister.
I Stjerner har han læst hvad der maa skee:
I Døden først skal mine Dine see

Hvad her min Sjæl alene stirrer efter;
 Naar Tanken, som betvang Naturens Kræfter,
 Opløses ved sit Maal, det er forbi
 Med Savn og Længsel — og min Aand er fri.
 O! Konge! Kjendte du min Længsels Glød,
 Du Kjærlig undte mig saa sjøn en Død
 (raaber med den heftigste Bidskab)

Sagura! O! eet Favntag kun! o, kom!
 Bekræft min Skjæbnes store sjønne Dom!
 Sagura! kom, min Elfsøvs tabte Møe!
 Lad Jusuf salig ved dit Hjerte døe!
 (En let kvindelig tilsløret Skikkelse viser sig i Baggrunden).

Ukromant (affides).

Hun kommer. Giften brænder paa hans Læbe.
 Den vil dem begge som to Fluer dræbe.

Jusuf

(stirrer mod Skikkelsen der nærmer sig ligesom drømmende).
 Jeg seer dig. O, Sagura! har du hørt
 Min Røst i Graven? — har min Længsel rørt
 Den kolde Død og sprængt dit Sjælelængsel!
 O! sjønne Syn, som ender al min Drængsel!
 Sagura! kom du i din Grav ihu
 Din Drostabsseed? — opfylder du den nu?

Sagura (aflaster sit Stør).

Jeg lever, Jusuf! ja, nu er jeg din —
 Lev, lev nu med mig! —
 (iler i hans Arme).

Jusuf.

Ewig, ewig min!

O! Salighed, som ender al min Jammer!

Sagura! nu din Sjæl med min — bortflammer.

(de styrte døde ned i hinandens Arme. Alle staae tause og forbausede).

Salomon.

Ha døde — døde begge! —

Balkis.

Skønne Død!

Brat Livet smelted bort i Elfskys Blod —

O, Salomon! din Herlighed er stor;

Men større dog jeg Herligheden troer

I Livets Verden uden jordist Mæle,

Hvor Kjærligheden samler disse Sjæle.

(bøier sig deeltagende over de Elfskendes Liig).

Salomon (træder tilbage).

Jeg hader Døden med dens grimme Magt,

Selv hvor den laaner Kjærlighedens Dragt

Og skjuler Rædslen under Skønheds Dække.

— Kom, Nekromant! kan du de Døde vække,

Saa viis det her! opvæk til Liv og Lyst

Flux disse Liig, som ved hinandens Bryst

Dog styrted kun Forraadnelsen imøde!

Kan Jordens Fryd dem atter gennemgløde,

Og er din Videnskab ei Løgn og Svig,
Saa viis det nu!

Nekromant (hemmelig til Salomon).

Jeg vil oplade dig
Nekromantiens hele Kundskabsstat,
Men kun i Løndom, i den tause Nat.
Ei disse Døde kan tilbagevende
Til Verdens friske Liv; men de kan sende
Paa Overgangen Ord i Verden ud,
Som ellers aldrig kom til Gjennembrud
Af Sjælens Fængsel; de kan Tungen røre,
Og du kan deres sidste Tanker høre.
De stumme Læber, som nu, stille, blege,
Sig klæbe til hverandre, kan bevæge
Sig ved min Konst. Vel Videnskabens Magt
Dem binder fast med Sympathiens Pagt —
Med Elskende det falder meest besværligt;
Dog — de kan tvinges.

Salomon.

Mener du det ærligt
Med Sandhed, drag den frem paa Friheds Vej!

Balkis (ved de Elskendes Liig).

O, vise Konge! und dem Fred!

Salomon.

Frygt ei!

Du milde Dronning! Freden, som kan røves,
 Var aldrig Fred.

Balkis.

O! inderlig bedrøves

Mit Hjerter ved flig Tid. O! hør min Bøn!

Forstyr ei Disfes Død! den var saa skjøn.

O, Konge! al den Fryd, jeg fandt i Livet,

Jeg vilde glad for flig en Død bortgivet;

Ia selv din Wiisdom, eied jeg den heel,

Jeg gav den bort, blev mig flig Død tildeel.

O! see, hvor saligt de i Døden smile!

O! grændseløse Fryd i flig en Hvile!

Tilsammen flyede Sjæl med Sjæl i Flammen;

Und deres Lemmer Fred og Grav tilsammen!

Salomon (bevæget).

Vel, ædle Dronning! som du vil, det see!

Jeg ei dem vakte nu, om end jeg kunde.

(affibes).

O! kunde jeg med Sulamith saa blunde!

(til Simurg)

De skal begravet sammen.

(De Elskendes Liig bortføres paa et Bink af Simurg, som
 selv et Dieblik bortffjerner sig).

Huushofmester

(træder ind med Gløder paa et Ildfæd og hvisker til Nekromanten).

Wil I see

Den døde Ephraim — saa er han her.

Han ærlig er de hundred Guldstift værd.

(Nekromanten nisser og tager mod Ildfædet. Der bæres
paa Huushofmesterens Bink en aaben Kiste frem
med Liget af en gammel Jøde).

Marcolfus (som nærmer sig, affides).

Jeg gad nok det Mirakel see,

Naar det kan uden Fare stee.

Det har sin Rigtighed med Jøden:

Han ligger baade kold og stiv.

Hvad men en Saducæer uden Liv

Endnu kan snakke om i Døden?

Nekromant (hemmelig til Salomon).

See, Herre! nu jeg kan Jer aabenbare

Min hemmelige Videnskab. Gravslaven,

Som nys udaanded, skal ved Tvang besvare

Jer Livets største Spørgsmaal.

(Kaster Nøgelse paa Ildfædet. Salomon stirrer tankefuld
paa Liget).

Lofman.

Dunst fra Graven!

Hm! denne Stund er farlig.

(træder tilside).

Simurg (kommer urolig tilbage).

Begt Jer!

Nekromant (hydende).

Først

Vortfjern, min Drot, Enhver, hvis Kundskabstørst
Er ikke stærk og stor som din!

Salomon (vinker til de Andre).

Forlad os!

Simurg (med heftig Uro).

O, Konge! om din Undergang du had os.

Lofman.

Bevar din Ring!

Balkis (i yderste Spænding).

O! vogt din Sjæl! — Vee!

(griber til sine Dine med et Skrig og tier pludselig).

Simurg (gjør samme Bevægelse).

Vee!

Jeg kan ei sandse meer; jeg kan ei see.

(En fort bedøvende Damp opfylder Hallen. Alle ile bort, paa Salomon og Nekromanten nær, som alene blive staaende ved Liget og betragte hinanden med skarpe Blik. Alle Faklerne ere slukte. Et blegt Maanelys oplyser deres Ansigter).

Salomon.

Hvo er du? hvad betyde disse Miner?

Hvad mumled du? — ha, Sihrtshin! hæsligt hviner

Hver Mattens Fugl i dette Dieblif.

Det var mig som en uhørt Jammer gif

Igjennem Verden; og hvad steer mig? Wee!

Min Ring blev fort som Kul.

(Nirrer fortumlet paa Segstringen og svimler).

Nekromant

(som med hemmelighedsfuld Mumlen har sysslet med Rigt).

See, Konge! see!

Nu rører sig den Døde —

Salomon (vender Ansigtet bort).

Rædsel!

(betvinger sin Gru og hvister den Døde et Ord i Døet).

Nekromant.

Hør!

Nu brister Livets store Gaadeslør —

Nu taler han. Fernam du Svaret?

Salomon (blegner).

Ja!

Nekromant (med dæmpet Haanlatter).

Nu vel, saa veed du hvor hver Sjæl kom fra

Og hvor alt Liv gaaer hen. Hvad vil du Meer?

(det bliver balmorkt).

Salomon

(Raaber Segtringen fortvivlet mod sin Pande og udbryder med Kraft).

Din Undergang, Dæmon! — Jeg gennemseer
Din Masse —

(raaber og vinker med Segtringen).

Lys! hid Ringens Venner! kom!

Gernem min Røst og hør min Retsfærd's Dom!

(Simurg, Lokman og Balkis nærme sig langsomt og med usikre Trin).

J havde Ret. En fort Dæmon mig slog
Med Blindheds Set; hans Trolddom mig bedrog
Et Dieblis. Det forned for mit Die;
Jeg tvivled selv paa Kræften fra det Høie
J Livets Ring. Nu klarer det igjen;
Nu fare Løgnens Taagedumster hen.
Den Dødes Lemmer ved hans Konst sig rørte;
Men Ordet, jeg fra Dødningsløben hørte,
Kom ei fra Mænders Rige. "Intet" — lod
Hiint Lomheds Ord. Til Intethedens Skjød,
Som Livets Ophav og dets Maal, henviste
Den Wiisdom mig, som Løgnens Præst lovpriiste.
Dæmon! du røbed dig. Din Dom er falden:
Bliv Sandheds Træl! slæb Steen til Tempelhaldden!

(Hæver Haanden med Segtringen mod Nekromanten, der med forbreiet Ansigt, mumlende i fortvivlet Anstrængelse, puster paa Gløderne og lader sin saarede Haand bløde derover. Salomon standser forfærdet ved at see Simurg, Lokman og Dronning Balkis, der i dette Dieblis have nærmet sig dødsblege og tiltjendegive ved Miner og Tegn deres Stumhed og Blindhed).

Salomon.

Hvad? Spaamand! Stjernetyder! I er blinde!
 Og stumme staae I for mig. Min Veninde!
 O! Sabas ædle Dronning! ogsaa du!
 Forfærdelse! o, Rædsel! Dødens Gru
 Har med sin Trolddom lammet eders Tunger
 Og udslukt eders Dines Lys. — Men, hi!
 Hver Trolddom flyer for Seglets Lysmagie —
 Kun Lys! — Lys maa jeg selv først see —

(hæver atter Haanden med Segtringen og stirrer paa den
 ved Kulilden. Ildetsamme høres en deilig kvindevig
 Sang. Salomon lader Armen synke og lytter).

Mehinbanu

(lader sig see i den dunkle Baggrund af Hallen i en straalende Dragt,
 omgivet af en magist Lysning, med en Luth ved Barmen og i
 den yndigste Stilling).

Salomon.

O, Himmel! hvilket Syn! staaer hun ei der,
 Hun, som mig ene grændseløs var kjær
 Af alle Jordens Qvinder — hun, som flyede
 Mit Afsyn i min Banvidsdrøm — og tyede
 Til Digrens Huler — til Uhyrets Favn,
 Til Dødens Svælg — O! grændseløse Gavn!
 Udfyldes du? — hvad heller stuffer mig
 Paany et Gjeglesyn? —

Ukromant (reiser sig fra Kulilden).

Sun vinker dig.

Min Konst har kaldet hendes Sjæl tilbage.

See nu, om jeg bedrog dig!

Mehinbanu

(bliver staaende i en fjøn veemodig Stilling, griber i Luthen og synger
en smeltende Klagesang).

Salomon.

Skjønne Klage!

Veemodig søde Røst! O! lever du,

Min Sulamith! see, jeg er din endnu —

(Mehinbanu svæver tilbage i den dunkle Baggrund. Salomon
styrter med udbredte Arme efter hende).

Ukromant (leer).

Triumph! du feirer, Konst! — Nu maa han falde.

I blinde Wise! jeg udleer Jer alle.

(viser sig i Dæmonstikkelse og forsvinder).

III.

Gemak i Salomons Gynæceum. Nat. Salomon ligger
 slumrende paa et prægtigt Tæppe med Hovedet i Me-
 hinbanus Skjød og med Typhons Slangebillede i Haan-
 den. Mehinbanu reiser sig sagte, uden at vække ham,
 og lægger et Bolster under hans Hoved.

Mehinbanu.

Skjønne, grumtbedragne Konning!

Blev du stuffet meer end jeg?

Drøm endnu! — jeg drømmer ei:

Mehinbanu blev din Dronning.

Dronning? — ha! nei, Slegfredviv!

Rajadere! — Skjændselsliv!

Kongedatter — dog Slavinde,

Løiet Elstovs Gjøglerinde,

Kongebroder med Dødningsroft,

Qvalopfyldt i giftig Lyst —

Lyst? — ja Liv og Lyst endnu

Gjennemrisler mig med Gru.

— — Er det Lyst, naar Livet luer

Og i sine Flammer gruer?

Er det Liv, naar Hjertedøde

Kan i Drøm om Liv opløde?

Blindheds Favntag! Drømmer = Ord!
 Har I Trøst for Sjælemerd?
 — Konge! Du blev mindst bedraget:
 Savnet, som i mig har klaget,
 Elskovstenen i mit Dyrst
 Var din egen Længsels Røst;
 Hvad i mig du fandt var dit —
 Skyggen af din Sulamith.
 Sulamith var Elskovsnavnet,
 Du mig gav, mens blind du favned
 Drømmen om din Elskerinde;
 Du adlød, som jeg, iblinde
 Magten, der i Afgrundsflammen
 Smelter Løgn og Sandhed sammen.
 Jeg bedrog — jeg blev bedraget:
 Sjælen, som i dig har klaget,
 Elskovstenen i din Stemme
 Bød mig alle Qualer glemme;
 Halvbevidst og deg iblinde
 Lod jeg Banvid Seier vinde.
 Asfaf var mit Hjertes Skrig,
 Mens min Arm omslynged dig.
 Sulamiths og Asfafs Navn
 Samred vore Sjæles Savn,
 Mens paa Læber, vi ei kjendte,
 Trøst vore Læber brændte.
 — Trøstfab græd, og Sandhed sfreg

Under blodig Hjerteleeg;
 Elstov græd, og Anden sukke,
 Mens i Flammers Hav vi dukked —
 (synker hukkende til Salomons Fodder).

Salomon (halvbaagen).

Sulamith! dit Hjertes Smykke
 Maa jeg til mit Hjerte trykke —
 Gyldne Billed af den Gud,
 Som dig rev fra Graven ud! —
 (kysser Elangebillet).

Aefromant

(staaer pludselig med oploftet Dolk for Mehinbanu).

Grib Ringen nu!

Mehinbanu

(reiser sig med fortvivlet Mod).

Nei, nei! jeg vil ei.

Aefromant

(sætter hende Dolken for Brystet).

Tag den

Paa Stedet! eller dø! —

Mehinbanu (synker sammen).

See! See!

Aefromant (saarer hende).

Afdrag den!

Mehinbanu

(river Segtringen af Salomons Finger og synker nat tilbage).

Her er den, Herre! — O! men skaan hans Liv!

(Nekromanten griber Ringen).

Salomon (reiser sig fortunlet).

Min Sulamith! min Brud! min Ungdomsviv!

Hvor er du? — Ha! hvor er jeg selv? — hvor kom

Det Afgudsbillede i min Haand?

(Kaster Slangebilledet fra sig. Mehinbanu skjuler sit Ansigt og græder).

Nekromant

(svinger Ringen i sin Haand).

Din Dom

Er fældet, Salomon! See! min er Ringen;

Nu mig din Magt tilhører eller Ingen.

Du kjendte selv ei hvad du greeb iblinde;

Du vilde stolt Naturens Aander binde,

Og var din egen Herster ei engang:

Et Qvindesuk, en ussel Veflesang,

En Bajaderes halvudslukte Aand

Har revet Verdensspiret af din Haand.

See! nu er Du min Træl —

Salomon.

Nei, Ustling, nei!

Dæmoners Træl blev Salomon end ei —

(griber efter sit Sværd, men seer sig vaabenløs og staaer med nedbøiet Hoved).

Jornedret, for min Gud min Sjæl kun blues
Og for mig selv.

Uefromant

(fatter Salomonsringen paa sin Finger).

Nu skal din Stolthed kues.
Viid, denne Stund var Maalet for min Dragten
Før du blev til. Jeg vidste, dig blev Magten
Og Herligheden kun som Forbud givet
Paa Herredømmet over Verdenslivet.
Jeg saae, en større Mester skulde komme,
Naar, Salomon, din Herlighed var omme.
Hvad du kun drømte om, han skulde see;
Bed ham hvad du kun aned — skulde see.
Jeg speided Verdensherredømmets Wei —
Og see! — hiin store Verdensdret — blev jeg.
Hvad dig har knuust kan aldrig mig bedaare:
Mig smelter intet Suk og ingen Daare;
Jeg strækker Haand ei meer mod Slanger ud:
Mig daarer hverken Afgud eller — Gud.
Alverdens Vellystsfrugt skal mig tilhøre;
Men tusind Qvinders Dødsuk skal ei røre
Min Herster = Villie. Hvad jeg vil, skal see.
Hvad Ringen mægter skal nu Verden see.
Hver Livets Form dens Segl omstaber brat;
Kun lidet kjendte du din Vældes Skat.

Den er kun mægtig, som sin Magt forstaaer.

Du først skal see hvad Ringens Drot formaaer.

(hæver Haanden med Segtringen og Dolken).

Mehinbanu (farer angest op).

O! skaan hans Liv!

(synker afmægtig tilbage).

Salomon (blotter sit Bryst).

Nei, dræb mig, hvis du kan det!

Til evig Skjændsel blev mit Liv forbandet.

Uekromant

(lader Haanden synke med Haanlatter).

Nei, du skal leve, ussel, traadt i Støv,

Som Dyndets Orm, som Egens skrumpne Lov,

Som Cedrens Krone, brat af Stormen knækket,

Som Bjergets Ørn, af mægtig Jæger stækket.

Ei blot din Magt og Herlighed er min,

Din Rigdom, Kronen, stolt du kaldte din —

Ei blot hvad Lykken blind dig gav, jeg vandt;

Jeg løser alle Kræfter, som du bandt;

Jeg binder alle Kræfter, du gav fri;

Nu selv det Legems Kraft, du vandred i,

Er min. Jeg vil dit Væsens Form benytte:

I dette Dieblis din Sjæl skal flytte

Til uslekt Legem, grimt og sorgfortæret;

Men denne Form, hveri din Aand blev æret,

Din Skabnings kongelige Majestæt
 Tilhører Sihrtshin og hans Hersker = Et.

(lægger sin Haand med Segtringen paa Salomons ned-
 bøjede Hoved).

Sjæl Salomon! stift Larve til din Grav!
 Til Intet bliv engang med alle Sjæle!
 Kun til din Qual du skal i Verden dvæle:
 Kæmp for dit Liv med Storm, med Jord, med Hav!
 En Dæel af ussel Nødtørst er nu Du —
 Og jeg Kong Salomon.

(lægger Haanden med Segtringen paa sit eget Hoved. I
 samme Øieblik staaer Salomon i Betlerdragt med
 et gammelt udelevet Legeme, og Nekromanten staaer
 i Salomons herlige Stikkelse og hele kongelige Pragt
 for ham).

Salomon.

O Qual! o Gru!

Hvad stæer mig? Er jeg ikke meer mig selv?
 Vee! staaer mit Væsen udenfor mig?

Nekromant.

Sjælv!

Her staaer din Kenge. Jeg er Drot i Landet;
 Den rette Salomon staaer her. Forbandet
 Hver Oprørsmand, som tvivler paa min Ret!

Salomon (styrter til Jorden).

O! evige Retfærdighed! udslet
 Mit Navn, mit Væsen, min Natur af Verden!

Men giv mit Væsens Sandhed ei til Priis
 For Løgn = Dæmonen!

Ukromant.

Til et Verdens = Riis
 Blev nu dit Spiir, og Ringen — see! her er den —

(lader den blinke for Salomons Dine).

Ved den jeg vinder Rige, Magt og Seier;
 Kun han er Salomon, som Ringen eier.

(gaaer).

Salomon

(reisefig og seer efter ham).

Elendige! min Magt er i din Haand;
 Mit Legem selv er dit, men ei min Aand.

(hæver sit Hoved med Værdighed).

Min Røst er din; den skal i Verden høres,
 Men intet Bryst skal ved dens Tone røres.
 Du stjæl mit Die, ei mit Blik — min Kind,
 Men ei mit Afsyn, ei mit Kongesind.
 Du har min Haand, min God, min Styrkes Lemmer;
 Men ingen Sjæl min Sjæl i dig fornemmer.
 Du bærer Ordets Seglring paa din Finger;
 Men Ordets Aand ei i din Tale flinger.

(knuger Haanden mod sit indfaldne Oldingsbryst).

Mit Væsens Majestæt er her; men du
 Var kun mit Gjenfærd.

Mehinbanu

(der har reist sig og betragter ham med et sk forvildet Blik).

Kongesjæl endnu!

Og dog hvor skæmmet, hvor fornedret! Vee!

Hans Herlighed kan intet Die see.

O! du, som var en Verdensdrot igaar!

Hvor er dit Ansigts Pragt, dit favre Haar?

Hvor er din Cederskikkelse, du Høie!

Hvor er dit store kongelige Die?

Hvor er dit Orneblis — din stolte Pande?

O, Sammersbilled! — mig du vil forbande:

Jeg har forraadt dig i Dæmonens Haand;

Jeg Alt dig raned, Alt —

Salomon

(knuger Haanden mod sit Bryst, uden at bemærke hende, og griber i Dronning Salis Perlebaand).

Mit Perlebaand

Jeg har endnu. Det græder. — Milde Taarer!

Som Balsambug I falde paa mit Bryst —

O! Sabas ædle Dronning! kommer du

Selv i din Jammer nu din Ven ihu?

Mehinbanu.

Ulykkelige Konge!

Salomon.

Hvilken Røst!

Den ligned Sulamiths. — Nei, du bedaarer

Min Sjæl ei meer, du favre Skyggebilled
 Af hende, som mig aldrig sveg! — Dig hilled
 Dæmoners Afgrundsbaand som mig. Fortabte!
 Jeg tør dig ei ferdømme. Løgnen stæbte
 Vist og det Legem, her du gjøgler i —
 Det ligned Sulamiths —

Mehinbanu

(lægger Fingeren paa Munden med et forvirret Smil).

Lys, Konge! ti!

Jeg vil betro dig Noget —

(hvisker)

Jeg er død.

Jeg var til Verdens Glands og Høihed fød;

I Kongers Hal jeg hørte Livets Toner;

Før dem jeg glemte alle Verdens Kroner;

Min Sjæl opløste sig i Harpeklang

Og om sin Salighed i Drømme sang.

— — Ved Nilen staaer de Dødes Pyramide;

Der fik jeg Skjæbnens store Dom at vide:

Jeg var bestemt til Verdenshersterinde;

Den største Konges Sjæl jeg skulde binde.

— Jeg kunde Sangens Mester dog ei glemme;

Men da fik Graven Røst og Døden Stemme —

Mit Legem slog en grim Dæmon ihjel —

(Hviler sit Ansigt med begge Hænder).

Og siden myrded han min arme Sjæl.

(sænker sammen, men hæver Hovedet igjen).

(10 *)

Dog blev jeg Dronning — efter Døden Dronning —
 Men — til en Betler blev min Verdenskønning;
 Til Løgnens Afgrund gik ved mig hans Bei —
 Vee! Verdens tabte Sjæle frelses ei —

(styrter bort).

Salomon.

O! hvad er selv min Nød med hendes!

(Huushofmesteren træder ind med Bagt og betragter noie
 den forvandlede Konge).

Huushofmester (affides).

Der

Der staaer han vist.

(hoit)

Kong Salomon os sender.

Salomon.

Den Salomon, I kaldte viis, staaer her;

End er jeg til. Hvad vil I mig?

Huushofmester.

Nu kjender

Jeg alt vor Mand.

(til Bagten).

Adlyd vor Konges Bud!

Bring denne Gjæk til fjernest Havbred ud!

Han er en fjantet Betler kun, en Stakket,

Som gik fra Vid og Sands, en pjaltet Nar,

Som treer, han fordum Spiir og Krene bar.

Ver vise Konge med sin Kongs Mirakel
 Kan dog ei gjøre alle Gale Floge.

Salomon.

Jeg er Kong Salomon.

Skuushofmester.

Ei feil vi toge.

(klapper ham paa Skulderen).

Ja vist, Hr. Salomon! Vi veed det godt,
 Min kjære Hr. Monark! dit Kongeslot
 Er Davids Borg paa Zions Top.

(leer)

Ha, ha!

Din Moder var jo Dronning Bathseba;
 Din Fader var Kong David. Du har Ringen,
 Som gjør Mirakler. — Men jeg seer jo ingen.
 Betænk dig lidt, Kong Salomon! Maafee
 Der var dog Maade med din Viisdom. — See!
 Hvad gaaer der ad ham? — hvilke Høihedsblikke!
 Han veed sig næsten kongeligt at stikke.
 Afsted med Narren!

Salomon.

Løgn! saa vandt du Seier!

Blev Løgnens Fyrste Sandhedsseglets Eier?

(førs bort).

Et andet Gemak i Palladset med en Thronstol og aaben Altan. Ildrød Morgenlysning. Et Udeir trækker op. Dronning Balkis sidder stum og blind og græder stille, omringet af sine jamrende Tjenerinder og Hoffolk. Nekromanten træder frem i Salomons Skikkelse.

Nekromant (mørk bydende).

Træder ud! Den er dødsfens, som jamrer mere.

Togle Hoffolk.

O store Konge!

Andre (affides).

Hvor barst idag!

Er Medhynt nu her en håbløs Sag?

Nekromant.

Jer Dronning jeg kan med et Ord curere.

(vinker; alle Hoffolkene gaae. Han betragter den sorgende Dronning).

Der sidder hun, ligesaa deilig som blind,

Og fælder med Taarer den fine Kind.

Hun kan ei mæle; hun kan ei høre;

Græd Blod! det skal mig kun lidet røre.

Langt hedere disse Taarer vist flød,

Hvis nu hun vidste Kong Salomons Nød.

Jeg veed, hun gjerne sit Liv bortgav,

Hvis ham hun favned i sortest Grav.

Mig haded hun, trods min Konst og Magt,

Det har hun mig stolt i Dinene sagt;

Men hvergang Salomons Navn hun hørte,
 De blussende Kinder hun bly tilhørte.
 Kun Venstebad hed det, naar Dag og Nat
 Hun lytted til Præf om Wiisdommens Skat;
 Dog mens hun veied hans Tanker høie,
 Hun saae langt meer paa hans Læber og Øie.
 Hun elstet ham før hans Afsyn hun saae;
 Nu skal hun hade ham — eller forgaae.
 — — Jeg kunde benytte min Masse snild —
 Nei, her er mig ikke den rette Ild.
 Jeg hader som Pest disse vise Qvinder,
 Disse "Konsts og Videnskabss Elskerinder,"
 Som svinge sig ud over Sandsens Skranke
 Til Friheds Land med selvstændig Tanke,
 Som selv med Verdens Vise tør stige
 Til Dybderne ned i Forsknings Rige
 Og skabe sig egne Verdner, som vi,
 Trods Afmagtslænken, de fødtes i.
 Den Unatur vil jeg hævne her:
 Kjendsk skal hun troe hvem meest hun har kjær;
 Og er hun kun halvt i Hjertet Qvinde,
 Skal Hadet nu Venstebadet overvinde.

(Lægger sin Haand med Salomons-Ringen paa hendes
 Hoved).

I Ringens Navn! og ved Seglets Mand!
 Opløs Jer, I bundne Sandfers Baand!

Dronning Valkis

(griber til sine Dine, farer op og udbryder med Henrykkelse)

Jeg seer — o Fryd! — her seer jeg Bommen staae,
 Den store Vise — frit min Tunge mæler.
 Jeg er helbredet. Dig mit Die saae
 Endnu engang, o, ædle Ven!

Nekromant.

Besjæler

Dig Sandselivet heelt? — Du hører?

Valkis.

Ja!

Og dine Læber kommer Lyden fra:
 Jeg hører Røsten, som mig herligst klang
 Af alle Livets Røster. — Du betvang
 Siin grumme Trolldom —

Nekromant (med et koldt Smil).

Derfor dig jeg ærer;

For Salemens din Viisdom Prisen bærer.
 Du havde Ret: du mig advared klog
 Mod Nekromanten. Han os falsk bedrog.
 Jeg har ham nu ved Ringens Magt forvandlet
 Til Dyr — til uslest Hund —

Valkis

(studer og betragter ham forbauset).

Strengt har du handlet,

Om end rejsfærdigt. — O! min høie Dret!

Jeg troede, Ringens Magt du brugte blot
 Til skjøn Udvikling af hvert Guddomsfrø
 I Sind og Sjæl og Alnaturens Rige,
 Til selv at naae det Liv, der ei kan døe,
 Og Mørkets Magt ved Ordets Kraft bekrige;
 Men hver Naturforvandling til det Værre
 Du kaldte Oprør mod Alverdens Herre;
 Dig Menneffenaturens ædle Form
 Var hellig —

(træder tilbage og betragter ham med stedse stærkere og
 faldende Blik).

Uefromant

(med et vorende demonisk Udtryk i Salomons Ansigt og Stemme).

Magten kjender kun den Norm,
 Den selv sig skaber. — Dog abstracte Ting,
 Den rette Brug af Lysmagiens Ring
 Vi ei afhandle sammen denne Gang!
 Nu bort med Omsvøb og al høflig Dvang!
 Ufminket Sandhed hør af mig idag!
 — Din Wiisdomskjærlighed var Selvbedrag,
 Hvis nu du vrede. — Jeg tilstaaer dig frit,
 Dit Venskab for mig gik en Smule vidt —
 Personen gjaldt dig meer, end just hans Tanker;
 Dit Hjerte, Dronning! lidt for ømt end banker —
 Dog — nu jeg seer det alt paa dine Blikke —
 Til evig Tid den Omhed varer ikke.

(Baltis tilslører sig og træder med Hoihed tilbage. Netromanten vedbliver med haanende Stemme)

Til Tak nu for dit Venſkab, til Erindring
 En lille Gave kun! — den ſtorſte Hindring
 For grundig Fremgang i Philoſophien
 Og fremfor Alting i Naturmagien
 Er Ungdom, Skjønhed, fine glatte Kinder
 Og runde Former: Wiſdomſelfterinder
 Vær al Forfængeligheds Tant foragte
 Og bære Tankens Præg, den ſtrengt abſtracte,
 I Blik og Miner, ſom paa Kind og Pande.
 Jeg haaber du, taknemlig, viis, vil ſande
 Mit Ord, naar du herefter ſeer i Speilet.
 Har ei min høie Mening om dig feilet,
 Du vil min Henſigt priſe og forſtaa mig —

(river hendes Glor tiſſide og aander paa hendes Anſigt, ſom
 pludſelig faaer et ældgammelt og ſkarpt Udſeende).

Balkis (med et Rædselsſkrig).

See, See mig! en Dæmon har aandet paa mig —
 (ſlør bort med Hænderne for ſit forvandlede Anſigt).

Ukromant (leer).

Ha, ha! — Der er een Glæde dog i Livet;
 Men den blev kun dets Odelægger givet.
 I Univerſets ſtore Juſterværk
 Een Lyſt kun gives, mægtig, ſtor og stærk,
 Og det er denne Golelſe af Magt,
 Af tilfredsſtillet Menneſkeforagt,
 Af ſtolt Bevidſthed om en Kraft, en Evne,
 Som Virkeligheds ſtore Pøgn kan hævne

I al Tilværelse. Den Drift for Drifter
 Dybt slumrer i Naturens skjulte Gifter;
 Kun halvbevidst den Dyrets Sjæl opliver,
 Naar det med Skrig af Vellyst sønderriver;
 Den Drift er alt i Drengens Leeg tilstede:
 Han pidster Blomster, dræber Dyr med Glæde;
 Til mægtig Videnskab den vorer blind
 Med blodig Tørst i raske Jægers Sind;
 Den slumrer kun endnu i Heltens Bryst,
 Der ødelægger med en blandet Lyst
 Af Stoltthed og tungsindig Harm. Nu først
 Jeg lædster hiin uslukkelige Tørst
 Med Guddomslyst, med denne Almagtsglæde,
 Der mægtigst er i Undergang tilstede.
 Den Lyst Grundvæsnets Arving kraftberuser,
 Naar han den dømte Verden sønderknuser.
 See! ham blev jeg; hiin store Arv blev min,
 Til Verdens Studsen og til dens Ruin.

(betragter Salomonsringen).

Min Ringen blev —

(falder i Tanker).

Dog — Spaamand, Stjernetyder
 End ei jeg som unyttigt Guds forskyder.
 Den nye Kong Salomon skal, som den gamle,
 Hver Løndoms Videnskab omkring sig samle.

(vinker. Huushofmesteren træder ind).

Bring Simurg hid!

Huushofmester.

Jeg paa Stedet ham henter;
 Med Stjernetyderen her han venter.
 De blinde, døve, umælende Stakler
 Kan høilig trænge til nye Mirakler.

(gaaer).

Nekromant

(betragter Ringen grublende).

Belgierningsstemplet hver Daad maa bære,
 Som Verden skal med Beundring ære.

(leer).

Med Skinet af Lys = Beseglingens Ring
 Gaaer først Dæmonspiret rigtigt Sving.

(Simurg ledes ind af Huushofmesteren, som nysgjerrig
 bliver staaende, men skynder sig bort paa et strengt
 Bink af Nekromanten).

Simurg

(samler hen til Thronen og knæler).

Nekromant

(sætter sig paa Thronen og lægger sin Haand med Segtringen paa
 Simurgs Hoved).

I Ringens Navn! og ved Seglets Aand!
 Opløs Jer, I bundne Sandsers Baand!

Simurg

(reiser sig med aabne Dine og seer sig om med Henrykkelse).

Jeg seer — jeg hører — frelst jeg mæler atter.
 O! Frelser Salomon! — nu først jeg fatter

Med Klarhed hvad med dunkel Næst blev lagt
 Paa Fugletunger om din Wiisdoms Magt.
 Min Sjæls Befrier! nu jeg seer i dig
 Den Verdenskonge, som evindeligt
 Skal straalet høit paa Universets Throne
 Med Menneſſenaturens — Guddomskrone.
 Ved dig hver moden Aand paa Jord faaer Vinger
 Og stolt ſig til U dødelighed ſvinger.
 Nu har du knuust hiin Stjæbnens blinde Magt,
 Til Trods med hvad hver Stjerne ſelv har ſagt;
 Nu ſeirer Livets, Aandens Lyſmagie —
 O! nu er ingen — Gud ſaa fri ſom vi.

Nekromant

(med et bittert Smil).

Ket ſaa! min Orneflugt = Prophet! Ja, ſeer du!
 Saavidt vi drev det. Nu med mig udleer du
 Al anden Wiisdom. Selv hiin Nekromant
 Var kun en Mørkets Præſt, en Gravgelandt:
 Han troede, Døde vidſte Meer, end vi,
 Om Livet og dets Væſen. Hans Magie
 Slap op til Jngenting. Ja, tænk engang!
 Den hele Wiisdomsſkat, hans Konſt aſtvang
 Naturen eller — Unaturen, Ordet,
 Jeg ledte om og troede ſelv laae jorden
 I Dødens Land, det ſtore Loſningsord

Paa Gaaden, som i Universet boer,
 Var — ”Intet!”

(leer frygtelig, men stirrer pludselig stift mod Jorden og
 vedbliver):

Dog endnu jeg grubler paa
 Om der dog ei en dunkel Mening laae
 I hiint Drakel. Naar vi seer os om
 I Kummets Verden, maa den tænkes tom
 Fra først af, inden Noget blev, — ei sandt?

Simurg (studsende).

Tilvisse, vise Konge!

Uefromant.

Alt oprandt

Af Tomhed altsaa; Universets Grund
 Var denne Tomheds Afgrund, uden Bund
 Og Væsen og Substans. — Alverdens Ding
 So samles i sig selv, som denne Ring;
 Alt gaaer tilbage til sit Væsens Kilde —
 Ei sandt?

Simurg (urolig grublende).

Hvorledes? Konge!

Uefromant.

Lad dig ei forvilde
 Af Tankens Dunkelhed! — men følger ei

Af denne Sandhed, at alt Væsens Vei
 Og Maal og Hensigt er Tilbagegang
 Til Tomhedsfvælget, hvoraf Alt udsprang?
 Og hvad er Tomhed meer, end — Intet?

Simurg (stirrer forvirret paa ham).

Herre!

Den Tanke vi hos Vanvid indespærre!
 Den er for gruelig at tænke paa:
 Saa var al Storhed til for at forgaae —
 Og kun Grundvæsnet — det Guddommelige — —

Nekromant

(med overlegen Myndighed).

Det er i os, i Universets Rige,
 I alle Væsner — er det store Hele
 I alle dets uendelige Dele;
 Grundvæsnet deler Skjæbne med os Alle —
 Det maa til samme Tomheds = Grav hjemfalde.

Simurg (træder forfærdet tilbage).

Ha! taled Salomen? — Nys har du givet
 Med Guddommsmagt mig gjenfødt Sands fer Livet;
 Vil nu du med eet Ord bertaande atter
 Hvad meer, end alle Sandfers Fryd, jeg statter?
 Hvad er mig Syn og Hørelse og Røst
 Med Evighedens Pulsflag i mit Bryst?

Hvad er mig selv den største Guddoms Magt,
Naar den fergaaer?

Aefromant (som før).

Med Rolighed betragt
Grundvæsnets Intethed! — og du er viis.
Hver Aand kun flaber selv det Paradiis,
Hvori den kan hiin Lomheds Magt forgjætte,
Som vil sig selv med os engang udslette.

Simurg (sønderriver sine Klæder).

O, Salomon! kan selv en Gud fergaae?
O, Rædsel! hvis idag jeg Sandhed saae!

Aefromant.

Du saae hvad alt den store Fohi lærte
Før du blev til. Alt, hvad din Aand begjærte,
Er fundet. Eet du mangler kun endnu:
Fuldkommen Guddomslighed attraaer du.
Velan, Ven Simurg! — Du har Mod dertil —
Førnegt dig selv! saa har du hvad du vil.
Opgiv al Uro kun, al stolt Begjæren!
Hengiv dig i hiin rene stille Bæren!
Opgiv hvad Verden kalder Dyd og Last
Og Virksomhed og Liv! — førnegt, bortkast
Al Forsken paa Uldødelighed selv!
Og tab dit Bæsen i dets Udsprings Elv!

Simurg.

Og det er Tomhed — Intet? Nei, ha, nei!

Min Sandhedsfersten jeg opgiver ei.

Til Himlens Fugle flyer min Sjæl tilbage:

De skal mig Meer, end Salomon, opdage.

(vil bort).

Nefromant (standser ham).

Velan! men huff, Ven Simurg! hvad du seer

Og hvad du hører, er nu dit ei meer,

Men Magtens, som dig Sandsen gav tilbage!

Du let begriber, Ringen kan fratage

Dig Sands og Syn igjen, ja Meer, end det:

Med Sjæl og Legem tjener du med Ret

Nu Ringens Herre.

Simurg (stolt).

Hvad? min Nand din Slave?

Nefromant

(hæver truende Segtringen).

Adlyd! uddan din Fuglespaadoms gave

Til høiest Klarhed! Dag og Nat herefter

Din Sjæl du kun paa dette Ene hæfter!

Du stiller dig i Fuglesunden hen,

Fastbunden til et Træ! der staaer du, Ven!

Og lytter til hver Røst af Himlens Fugle

(11)

Om Seglets Magt og Herredom! — Giv Agt!
 Ferdølg mig ei hvad Svale, Spurv og Ugle
 Og Nattergal betroer dig! — Ved min Magt!
 Det ellers gaaer dig ilde. — Føde, Drikke
 Du ei skal mangle; men du rører ikke
 Et Lem — forstaaer du? — taler intet Ord,
 Undtagen hvad du mig iløn betroer!
 For alt Fernødent til din sidste Stund
 Skal sørges. Gaa nu til din Grandfætnings-Lund!
 Paastjen min Omhu for din Videnskab!
 Jeg seer, du elster den med Videnskab.
 Nu har du Otium. Benyt din Tid!
 Vælon min Fyrstegunst med hjærlig Glid!

(Simurg staaer med opsvilede Vinge, som maallost af Forsædelse, og føres bort af Dagten, der paa Nekromantens Bink er traadt ind tilligemed Huushofmesteren og har modtaget hans Befaling).

Nekromant (til Huushofmesteren).

Bring Lokman ind!

Huushofmester

(gaaer og støder strax efter den blinde Lokman ind).

Herind, du Puffelryg!

Du skal omstages. Du er alt for styg.

(gaaer).

Nekromant

(lægger sin Haand med Salomonbringens paa Lokmans Hoved).

I Ringens Navn! og ved Seglets Aand!

Brist flux, hvert Sandsernes Fængselsbaand!

Loßman

(aabner sine Bine og seer sig om med rolig Eiegyldighed).

Ja, rigtig! som i Stjerner's Bog jeg saae det!
 Det var en Overgang. I Luften laae det —
 Et Slags Epidemie var denne Stumhed
 Med Blindhed, Døvhed og et vist Slags Dumbhed;
 Det maatte vare — til det var forbi.

Uefromant.

Fuldkommen rigtig! din Astrologie
 Har denne Gang spaaet Sandhed. Siig mig nu!
 Et Slags Velgjerning vel erkjender du
 I hvad min Magt dig skænker?

Loßman (ligegyldig).

Ingenfunde!

Det var nødvendigt. — Andet du ei kunde.

Uefromant.

Ja, vel! fordi jeg intet Andet vilde.

Loßman.

Det kommer ud paa Eet: din Willies Kilde
 Er Eet med alle andre Kræfters.

Uefromant.

Gødt!

Og hvad er denne Kildes Navn?

(11 *)

Lofman.

Min Drot!

Et Navn gjør lidt Sagen, mener jeg:
 Er Verdensgrundens Ord Ja eller Nei,
 Det kommer ud paa Eet. Jeg veed, du grunder
 Paa Ordet i din Ring; du troer, der blunder
 En evig Almagtsaand i Seglets Skrift
 Med Grunden til al aandig Storbedrift —
 Kan være, Herre! — Noget er deri,
 Om end den Tro bli'er Stof til Sværmerie
 En halv Snees hundred Aar endnu og længer.
 Hvis det maa frem, det selv sig nok fremtrænger,
 Naar Tid er.

Nekromant (heftig).

Siig mig, Lofman! flux mig siig,
 Tilhører Magtens Tegn og Segl nu mig
 For evig? — Er der Stjernefundstab til,
 Kun dette ene Ord jeg vide vil.

Lofman.

Viid, der er Noget til, som overgaaer
 Selv Tegnene, der i Magtens Seglring staaer;
 Jeg mener, Herre Konge! dets Betydning,
 Dets Væsen, dets nødvendige Udgydning
 I Livets Strøm, i Phænomeners Sphære;
 Men det fremtræder ei med Glands og Være,

Med Rigdom, Herlighed og Kongepragt,
 Med din og alle Salomoners Magt.
 Viid, selv Alverdens Videnskab og Konst
 Er til dets blotte Anelse omsonst;
 Og til hiint Væsens Liv er aabenbaret,
 Stort meer, end Intet, er ei Stjernesbaret.

Uetromant (med rasende Miner).

Bort! Stjernethyder = Ugle! med dit Skrig!
 Du spaaer ei Meer, end alle Verdens Liig.
 Gert "Intet" vil jeg til mit Alt omstabe:
 Viid, selv paa Verdens Grav jeg skal ei tabe
 Hvad selv jeg med Bevidsthed greeb. Afsted!
 Du er min Træl. Min Magt og Herlighed
 Til dig ei trænger; dog — din Stjerneskonst
 Tilhører mig. Du greeb den ei omsonst:
 Mit er dit Væsen, mit dit Uglevie;
 Opspiil det med hver Stjerne i det Høie!
 Staa som min Skjæbnespeider til din Død
 Paa Stjernetaarnet hist! — Det Levebrød
 Jeg har bestemt dig. — Mig du kun betroer
 Alt hvad du seer! Du måler intet Ord
 Til Andre! — For Nødvendighedens Gaade
 Jeg agter selv ved Ringens Magt at raade;
 Dog — ingen Videnskab foragter jeg,
 Din heller ei. Nu gaa! Du veed din Wei:

Selv see vist dine skarpe Uglebliske,
Din Skjæbne i min Villie vakler ikke.

Loftman

(betragter med rolig Dyrkelsesomhed hans urolige Minespil).

Den Bending, Konge, i din Character
Mig overraster kun. Hvis her jeg seer
Kong Salomon i Sandhed før mig staae,
Hans Væsens Grund heelt flet jeg gjennemsaae.

(tager et konstigt Seerskrif frem for at betragte ham næiere,
medens han rolig paa Nekromantens Bink bortfører
af Bagten).

Nekromant (seer efter ham).

Han tvivler om Salomon her er den Rette.
Det saa! Kan ikke hans Skarpsind gjette
Hvad selv jeg veed, han gjetter vel mindre
Hvad Stjerner kan ville — men jeg skal hindre.

(stamper harmfraabende og udsirækker sin Haand med Segls-
ringen mod de fire Verdenshjørner).

Nu frem! i Ringens og Seglets Navn!
Grund - Elementernes stærke Vænder!

(Stærkt Bulder og Brag. De fire store Elementaander
staae pludselig for ham og bøje sig mod Jorden; han
seer dem bydende under Vind og vedbliver med fryg-
telig Stemme):

Rykt Stjernerne selv i Himlens Favn!
Ras, ras, saa Naturens Hjerte sig vaander!

Elementaanderne

(reise sig med forvildede Aasyn).

Vi er frie! Vi er frie! — Vi høre med Lyst

O! Kingens Eier! din mægtige Røst.

Dit store Bud

Skal paa Storm flyve ud,

Skal paa Havenes Strømme

Til Verdens skjælvende Grændser svømme —

Skal i Jordens dybeste Afgrund nedstige,

Skal hvirvle paa Flammer med Stjerners Rige.

(fare bort. Et Uveir høres).

Nekromant.

Det saa! Nu faaer min Harm dog Luft engang!

I Gravnats-Grublen blev mig Luften trang.

Seg vil fuldbringe hvad jeg grubled paa;

Nu kan jeg først de Dodes Ord forstaae.

Til Lomheds Afgrund alle Sjæle seer —

Tilintetgjørelse! bliv Magtens Ord!

Udtom Jer, Elementers blinde Kræfter!

Opløs Jer ved det Maal, I haged efter!

Udbrænd! udras i Friheds stolte Lyst!

Hver Livets Flamme i Naturens Bryst!

Fortær dig selv! Grundvæsen, som mig truer

Med Undergang i dine Verdnens Luer!

Først naar der Intet meer af Dig er til

I Universet — seer der hvad jeg vil.

Alverdenskronen er ei længer din:

Din Magt er i min Haand — din Kraft er min.

Jeg af dit Intet skal en Verden skabe,

Som ingen Djævel meer skal efterabe.

Selv Satanas skal bæve for min Magt —

Dæmoners Fyrste! brudt er nu vor Pagt.

Jeg selv har fundet, hvad du higed efter:

See! din Vasal nu har din Dommers Kræfter;

Mig skal du tjene, som jeg tjente dig.

Triumph! Jord! Himmel! Helved! Iyd nu mig!

(kort med opløftet Haand. Torden, Lynild og
Jordstjælv).

Marcolfus (styrter frem).

Hvert Haar som en Naal paa mit Hoved staaer:

Før Frokosttid vist Verden forgaaer.

Til et saadant Uveir saae jeg ei Mage

I alle mine Skrivers og Famulus = Dage.

Med Kong Salomon selv jeg vendte med Panden —

Gik den vise Drot kun ei fra Forstanden!

Han gloer som han vilde nedrive Stjerner,

Men smidster dog sært til Palladssets Lærner;

Han fraader af Harm, men leer dog tillige;

Man siger han Himmel og Jord vil bekrige.

Gaaer saa det med Wiisdommens grønne Træ,

Hver vil det nu gaae med os andre Fæ!

Er Wiisdommen kun ei Galtskab igrunden,

Som her med de Rises Steen blev funden!

Den Steen jo sidder i Salomons Ring;

Å! gib den heller sad ham i Panden!

Regjerer nu han Alverdens Ting,

Jeg troer Alverden regjeres af Fanden.

(Løftet styrter. Marcolfus flygter).

Orken. Storm og Torden. Den blinde Asaf Tonekunstner
ledes, med sin Harpe paa Skulderen, af den stumme
Prinds Agib til en Hule.

Asaf

(føler sig for i Hulens Indgang).

Her er Ly, dog intet Huus —

Jeg kun føler Steen og Gruus;

Men Orkanens vilde Brusen

Drøner her med dæmpet Susen.

Lause Ven i Nød! din Haand

Blev min Blindheds Vedebaand;

Til Afhyl mig blev din Favn.

— Kæreste af alle Sjæle!

Kan din Mund eet Ord ei mæle?

Ei engang dit eget Navn?

Blev min Sjæl som Diet blindet?

Kjendes Vennen ei paa Sindet?

Å! min hele Sjæl er Dre,

Kan dit Væsens Navn ei høre,

Ei engang et dæmpet Suk.

Agib

(tager hans Haand og lægger den paa sine Skuldre og paa sit Ansigt).

Asfaf.

Du er rank og høi — vist smuk —
 Stærke Skuldre jeg fornemmer,
 Store Træk, heel ædle Lemmer.
 Denne Pande vist jeg kjender;
 Disse trofast stærke Hænder
 Trykte vist min Haand engang,
 Naar jeg mellem Venner sang.
 Dog jeg ingen Ven kan mindes,
 Paa hvis Tunge Ordet bindes;
 Kun en Eneste jeg kjender
 Med saa vennehulde Hænder;
 Men han eier herlig Røst
 I det frie, det kjække Bryst.
 Ven! du har Prinds Agibs Sind,
 Blev han stum, som Asfaf blind,
 Det var Dval for tvende Sjæle,
 Men saa blev hans Nød selv Mæle.

Agib

(udbryder i Raarer og omfavner ham heftig).

Asfaf.

Agib! ædle Agib! Du!
 Ja, min Sjæl dig kjender nu.

Dig har og Dæmoners Magt
 Rædselsfuldt i Lænker lagt;
 Dig vist Nekromanten grum
 Kogled ved sin Erelbdom stum.
 Ja, du græder ved mit Bryst:
 Lærer er nu Fyrstens Røst —
 Væde Agib! — er det dig,
 Med et Haandtryk det udsig!

Agib

(trækker heftig hans Haand til sit Bryst).

Asaf.

Ja, dit Hjertes Slag mig siger,
 Du er Agib. — Hjertet skriger
 Mod Guds Himmel med sit Blod
 Hvad jeg uden Lyd forstod.
 Din var Haanden, som bortdrog mig,
 Hvor hiin store Jammer slog mig,
 Hvor jeg søgte Livets Ord,
 Men med Dødens Gru bortfoer,
 Hvor om Frelse Haabet sang,
 Men med Rædselsfryg bortklang.
 Vee os! — men dog Held os, Ven!
 Al vor Trøst foer dog ei hen:
 Til vort Savn, vor dybe Klage
 Blev mig Smertens Røst tilbage;

Hvor i evig Nat jeg gruer,
 Du dog Himlens Stjerner stuer.
 See for mig! for dig jeg taler,
 Og, naar dig mit Ord husvæler,
 Giver jeg din Tanke Stemme,
 Lad mig Haandens Svar fornemme!
 — Blind dit stumme Sprog jeg fatter —
 Bore Sjæle mødes atter.

Agib

(omfavner ham bevæget).

Asfaf.

O! opfindsom gør dog Nøden:
 Blind som Natten, stum som Døden,
 Her dog Ven ved Vennens Haand
 Deler Syn og Røst og Aand.
 Agib! hør mit Hjertes Raab!
 Hør mit allersidste Haab!
 Vildt Orkaner mig bebude,
 Ringens Herstertid er ude —
 Eller — hvad mig aner værre —
 Nekromanten blev dens Herre:
 Himmellivets største Skat
 Blev Dæmoners Rov inat.
 Vel jeg veed og troer fuldgjerne,
 Nanes kan ei Livets Rjærne;

Men hvad Livet Herligt eier
 Kan fremstynde Dødens Seier.
 Kjærlighed til Had kan vendes;
 Himmelstraalen, klar og reen,
 Stjernen i de Vises Steen
 Kan til Afgrundsflamme tændes.
 Ugib! see! det alt er seet —
 Selv min Blindhed det har seet:
 Salomon har tabt Klenodet —
 Alt er tabt — kun ikke Modet.
 — — Led mig til det fjerne Hav,
 Som har lystret Mose Stav!
 Der vi knæle skal og bede;
 Der vi skal i Sandet lede
 Efter Sporet af hans Fod.
 Led mig gennem Ørkner golde
 Til de Klipper, haarde, kolde,
 Hvoraf han slog Kilder ud!
 Der jeg raaber til hans Gud
 Om en Draabe af det Væld,
 Liv udslog af døde Fjeld,
 Om en Draabe af den Kilde,
 Som kan Sjæletørsten stille.
 Med den Draabe paa min Tunge
 Skal jeg Frelsens Sang udsjunge,

Dg hvad Salomon ei saae
 Skal for mine Dine staae —
 Hvad al Viisdom ei kan finde
 Skal oplades for den Blinde.

Agib

(omfavner ham heftig og drager ham bort med sig i Ulveiret).

IV.

Nat. Bjergspidsen Morija med Salomons usfuldendte Tempelbygning, som en Mængde dunkle dæmoniske Stikkelser ere isærd med at nedrive. Storm og Uveir. Iblis og Datemder mødes i to Uveirsskyer mellem Fjeldene.

Iblis.

Vel mødt over Salomons Borg i Sky!
 Elementerne har mig forkyndt hans Ry:
 Til Blus blev de infernalske Gnister;
 Han selv gjør Patronen hist oppe bister.

(peger mod den oprørte Himmel med fravendt Ansigt).

Datemder.

Ei Vren er min for Salomons Daad:
 Han trænger ei meer til sin Hofnars Raad.
 Hos ham har en Djævel nu Intet at gjøre;
 Han selv kunde brave Djævla forføre.
 Var ei han Ringen og Gabrielspanden,
 Forsvoer jeg mig paa, hans Sjæl var en anden.

Iblis (leer).

Den Wiismand stempler min gamle Sætning:
 Perfectibel i hver en mulig Retning
 Blev Mennekesflægtens Natur.

Datemder.

Paa paa!

Tilfids det Kryb vil os overgaae.
 Kong Salomon viger nu ingen Dæmon
 I høi diabolisk Erudition:
 Om ellers jeg fatted hans Wiisdom ret,
 Hans hungrende Månd først sluger sig mæt
 Paa Grundvæsnet selv i alle Naturer,
 Og da først Intetheden aflurer
 En Virkelighed. Du sagtens forstaaer det;
 Dog Helvedes Wiisdom fast overgaaer det.

Iblis.

Vah! Theorier! System! det Formelle!
 Jeg seer, som du veed, meest paa det Reelle.

Datemder.

Deri han giver os Intet efter:
 Han practiserer af alle Kræfter.
 Despotiet er bragt i fortrinlig Stand;
 Med Jernspirr tvinger han Folk og Land.
 Med fjorten hundred Stridsvognes Smurren
 Han dæmper Hedningfolkene Knurren;
 Paa Jødeffriget om Mose Lov
 Han svarer med Sværd og Stridshingstehov.
 Oplofter kun Salomon Ringens Finger,
 Tolv tusind Rytteres Glavind klinger.

Dog Menneſter han ſom Myrer agter ;
 Han leger Vold med Naturens Magter.
 Heelt grundigt har han ſtuderet Tingen :
 Han manoeurerer med Almagtsringen
 Som vilde han Jord og Himmel omſmelte
 Og ſelv en Verden af Miſtmakket ælte.

Iblis.

Det lider jeg: det er reelt og factiſt ;
 Den infernaliſke Natur er practiſt.

Datemder.

J mit Fag Ingen ham overgaaer :
 Tre hundred Dronninger lidt ham forſlaaer ;
 Syv hundred Triller har jeg ham bragt,
 Og Hælften har han alt ødelagt.
 Beaander han blot den deiligſte Kind,
 Strax ſtrumper den mumieguſten ind.
 Som Fluier Qvinderne døe i hans Arme ;
 Dog det kun volder ham liden Harmen :
 For Egene har han en ſær Paſſion ;
 Dem plager han trods din bedſte Dæmon.

Iblis.

Godt! fik han Smag paa Nekromantien ? —
 Henrev ham Benegtelses-Philosophien ?

Datember.

Som selv du den præked med Johis Mund.

Iblis.

Brav! Frøet falder i frugtbar Grund;
Nu Ringen selv i hans Haand os tjener.

Datember.

Med ham er Schakaler selv og Hyæner
Nu fromme Dyr. Du selv maa forstaae
Hvervidt Diabolissheden bør gaae;
Men, sandt at sige, nu troer jeg tidt,
Satanismen selv kan drives for vidt;
For gjennemfører han dit Princip,
Du selv tilsidst gaaer af Helved glip.

Iblis (studer)

Za saa! der er Maade med Alt; forstaaer sig.
Selv den, der til Altfornegtelsen flaaer sig
Og river fra Jord og Himmel sig fri,
Tilsidst dog maa flaae sig til eet Partie;
Og lader han intet Andet tilbage,
Med Satanas Skal han tiltakke tage,
Hvis ei — han sletter sit Væsen ud,
Ei Menneffesjel, ei Dæmon, ei Gud.

Datemder.

Til Væsner regner du ikke flere?
 Paa en Maade dog Englene existere;
 Dog, det forstaaer sig, den Existent
 Er, uden Frihed, saagedt som ingen,
 Og — nu vi see det — ved Salomonsringen
 Gaaer Engleverdnen ingen Frequent.
 Der kommer han selv. Nu frem med Sproget!
 Og viis ham, Satan endnu er Noget!

Nekromanten

(fremtræder i Salomons Skikkelse med Segtringen).

Dæmopak! adlyd mig! eller forgaa!
 Hvo er I, som her tør orkesløs staae?
 Har I ei hørt, hvad jeg bød inat?
 Omstyrter Tempelgrundvoelden brat!
 (peger paa de sidste store Levninger af Tempelbygningen).

Datemder (trækker paa Stulbrene).

Med største Fornøielse, vise Herre!
 Men den du besegled jo selv, desværre!
 Og nu med Dæmonernes Fyrstes Magt
 Du ei den rokker.

Nekromant.

Hvo har udsagt

Hvor Magten ender? — Den Drot, du nævned,
 Tilintetgjør jeg. Hvor er han?

Iblis.

Her!

(viser sig paa Hjeldet i sin diaboliske Majestæt).

Nefromant (træder tilbage).

Ha, Grundlovnvæsen! staaer du mig nær?

(udstrækker uvillkaarlig Haanden med Segtringen).

Styrt til din Afgrund!

Iblis

(styrter med Hjeldet, han staaer paa, i Afgrunden).

Vee!

(Der stige vulkaniske Flammer op af Dybet med et frogs-
teligt Brag).

Nefromant

(blegner, men fatter sig stolt).

Jorden revned

Og slugte brat hiint gjøglende Billed.

Det var dog et Intet.

Datemder

(nærmer sig i en Hofnars Stikkelse).

Daagen forvilded

Dit Syn, Kong Prophet! hiin Kæmpegestalt

Var Hjeldet kun, som ved Jordbrand faldt;

Det var Justerarbeid.

Nefromant.

Min Hofnar! du?

Jeg kjender dit Abekatsjæs først nu.

Stod nys du her ved en Andens Side
 I Ulveirsskyn? svar! jeg vil vide
 Den rene Sandhed. Hvo var hiin Høie
 Med Fjeldets Krop og med Lynets Døie?
 Hiin Rædselsffikkelse uden Lige —

(truer).

Datemder (krummer sig smidig).

Skal jeg kjedsommelig Sandhed sige
 Og tumle mig paa en fremmed Mark,
 Saa viid, det var din og min Monark,
 Den store Jblis —

Uekromant.

Hvem? Jblis?

Datemder.

Ja,

Saa nævnes han, hvor han sidst kom fra;
 Kjært Barn forresten har mange Navne.

Uekromant.

Han blev til Intet —

Datemder.

Hiint Afgrundsspring

For Dybets Herster var Ingenting.

Frygt ei! ham Verden aldrig kan savne:

Er Noget udødelig, saa er han det.

Itefromant.

Betegn hans Væsen flux, om du kan det!

Datender (med dybsindig Grimas).

Hans Væsen er Verdens Grundelement;
 Jeg kalder ham Universets Regent.
 Hans Aand er i grunden den meest active;
 Han holder Oppositionen ilive;
 Han danner Bevægelsens store Kjerne
 I Jordens Sjæl og hver løsladt Stjerne.
 Jeg siger ei til hans Være Meer;
 Hver grundig Vidsmand i ham dog seer
 Sin rette Mester. — Trods Himmelsfraalet,
 Han fører hver dristig Sjæl til Maalet:
 Kun Iblis kjender Aandernes Savn —
 Og Satanas er hans ærlige Navn.

(butter ydmygt).

Itefromant (grublende).

Dæmoners Fyrste — Grundvæsnets Fiende —
 Hiin Skygge, det aldrig kan overvinde,
 Hiin Guddommens Løgn med Almagts Tørst,
 Som sprang af Sandhedens Hjerne først —
 Hiin Selvmodsigelsens aandløse Aand,
 Der knytter Skin = Tilværelsens Vaand
 Ved evig at sønderrive det Bundne —
 Hiin Forster, som selv sig dølger det Bundne —

Hiin Magt, som Afmagtens Liv kom fra —
 Hiint Dybdernes Lei paa Stjernernes Ja
 Og Alt, hvad Himlens Skrig bekræfte —
 Paa ham jeg kunde mit Die hæfte?
 Han stod i Virkelighedens Gestalt,
 Hvor Gjeldet hist i Afgrunden faldt?
 Var han med Naturens Liv beslægtet?
 Bekræsted hans Mund, hvad hans Væsen negted?
 Han er og er dog ikke tillige,
 Som Virkeligheden i Tomheds Rige —

Datember.

Derom jeg ikke tør disputere:
 Om Intet i Tingen kan eksistere,
 Og om der igrunden er Noget til,
 Din Wiisdom jeg overlade vil
 Til Speculation. Det er Ting, min Drot!
 Jeg aldrig studered. Eet veed jeg kun godt:
 Hvad Diet seer og hvad Dret kjender,
 Hvad fast jeg griber med begge Hænder,
 Hvad alle Sandser bevidne grant —
 Det kaldes selv af Dæmoner sandt.
 Hvad hans Personlighed anbelanger,
 Som Hældorer kalde "Kongen for Slangere,"
 Den store Iblis, hvis Væsen Ingen
 Dog ret begriber i selve Tingen —

Saa mener jeg, Herre! hvad selv du saae
 Du kunde lidt Virkelighed tilstaae,
 Om selv du af alle Sandsfer fem
 Kun eied de to og troede paa dem.

Nekromant.

Hm! paa hiint Uvæsen tvivler jeg ei;
 Men fandt dets Form til min Sandsning Vei?
 Kan Intets Skygge sig aabenbare?
 Kan Mørket sig ved sig selv opklare?

(betragter Salomonstringen).

Nei, jeg opklared ved Livets Ring
 Grundvæsnet selv i de grunddøde Ting.
 Jeg mægter hvad selv min Tanke negter —
 Hvad ingen Gud eller Dævel mægter.

(gaaer hoverende bort med en vanvittig = stolt Mine).

Datender

(rækker Tungen ud efter ham).

Ingen raadden Nød jeg gav for din Aand,
 Gad ikke Magtens Ring paa din Haand.
 For den selv Iblis flyede med Gru;
 For den dog Helved stjaalver endnu.
 Ei meer Prophetglands Salomon smykker;
 Ei Rest af Dyds = Lapperie ham trykker;
 Endnu hans Verdensspuur dog ei brast —
 Er Ringen til Satans Abe groet fast?

Med Bæmmelse Dærvle hans Villie fremmer;
 Alverdens Veltlyst fluger han kold;
 Han speculerer sig Satan i Vold,
 Men selv sig dog intet Dieblis glemmer.

Iblis

(Niger harmfraadende op af Vulkan = Afsgrunden).

Ha! Blændværks Blændværk! Segringen bar han —
 Klenodets Magt, men ei Aanden har han —

Datender.

Hvad jeg har anet, du selv nu saae?

Iblis.

Kun Gravnatshuulhed i Blikket laae.
 I ham var aldrig en Sjæl tilstede,
 Som kunde sig Magtens Segl nedbede.
 En Gjøgler, et usfelt Phantom kun bærer
 Den Skikkelse, Verden som Salomons ærer.
 En Trold her trodser Himmel og Helved;
 Jeg selv for en oprørst Basal har skjælv.
 Blev Løgnen sin Fadens Overvinder?
 Afsted! affør ham! udførst hans Qvinder!
 Afriiv ham Mafften! fralok ham Ringen!
 Han maa forgaae: han hjælpes af Ingen.

(de forsvinde).

Ryst ved det oprørte Hav. ustadigt Maanelys. Salomon
 staar i den fattige Oldings Stikkelse ved en af Stormen
 opkastede Fiskerbaad med Fiskeredskaber og bjerger Planter
 og Seil af et sønderslaget Brag, hvoraf han danner sig
 et Slags Hytte.

Salomon (hviler sig udmattet).

Saa har Naturen i sin Harm tilslængt mig
 En Baad, et Brag til Livsfrist — disse Planter
 Til Dag og Huusly! — Vel! den har tiltænkt mig
 Et ydmygt Leynet her.

(falder i Tanker).

Naturens Tanker

Er Anelser af Guddomsvillien. — Herre!
 Din Villie fæe!

(vil folde sine Hænder til Bøn, men river dem atter fra
 hinanden og farer med Haanden til Panden).

Jeg lod de Galne spørre

I Fængsler ind, da jeg var Konge. Viist
 Man kaldte det; min Omsorg blev lovpriist.
 En større Herster spærred her i Fængsel
 Og bandt med dette usle Legems Baand,
 Kong Salomon! din Sjæl, din Grubleraand —
 Ha! var min Viisdom, var min Sandhedslængsel
 Da Vanvid? — Ja, nu kommer mørk tilbage
 De gamle Tankers Ljvl fra mørke Dage.
 Hvor er der Viisdom under Solen til?
 Hvad er al Magt og Lykke? — Gjøglespil

Er al vor Stræben. Sol gaaer op og ned,
 Og Veiret farer uden Fred afsted —
 Een Slægt der fødes og en anden døer;
 Alverden gaaer sin skjæve Gang som før:
 Sort blev dog aldrig hvidt, og Ondt ei godt —
 Og under Solen var det Største smaat.

— Jeg stod saa høit en Herster stod paa Jord;
 Jeg greeb hvad Tanken nævned ei med Ord;
 Jeg vilde hvad Alverden stræber til,
 Men selv ei i sin Jammerlighed vil —

(hæver sit Hoved).

Du gav mig Magten, Herre Zebaoth!
 Jeg raabte: Liv! bliv sandt! bliv skjont! bliv godt!
 Naturens Aand jeg Vildheds Kamp forbød;
 Jeg vilde knuse selv den grimme Død;
 Men, o! jeg Blinde! Løgnens Trælle bandt jeg;
 Men Løgnens Væsen selv ei overvandt jeg:
 Paa Verdensøglens Ham min Fod kun traadte,
 Mens Øglens Væsen i Alverden raadte.
 Mod Livets Væld jeg foer med hede Tørst;
 Men Dødens Grund jeg ei udrydded først —
 O, Vanvid!

(knuger Haanden mod Panden).

Ja! den Dommers Haand mig slog,
 Som aldrig nogen Skabnings Sjæl bedrog.

(synker sammen).

Hvad skulde jeg med Aandefyrstens Pragt?
 Hvad skulde jeg med Segl paa Guddommsmagt?

Jeg, som var ei mit eget Hjertes Drot,
 Ei skjælned Død fra Liv og Ondt fra Godt?
 Hvad skulde jeg med Verdenskongens Styrke?
 Min blinde Sjæl en Afgud kunde dyrke
 I Blodheds Drøm! — O! Sjælen havde tabt
 Sin Herlighed, før Formen blev omstabt:
 Kong Salomon af Verden var forsvunden
 For, dybt fornedret i Forvandlingsstunden,
 Jeg saae mit Legem i Dæmonens Vold —
 For Løgneren pryded sig med Sandheds Skjold,
 Og Løvhed pranged med min Høiheds Mærke.

(stirrer grublende mod Jorden).

Hvad gav mig Heltetekraft og Lemmer stærke?
 Jehova-Tempel var mit Kongebryst;
 Eloah=Willien toned i min Nøst;
 Schadai=Straaler i mit Die spilled —
 Gudstanken i mig hæved til Gudsbilled
 Mit Væsens Skikkelse. — Bort Tanken foer,
 Og Salomon udsløttet var af Jord —
 O! evige Retfærdighed i Alt!
 Med Guddomslivets Speil Gudsbilled faldt —

(styrter med Sønderknuselse paa sit Ansigt i Sandet).

(Stærke Stormstød. Et Skib strander blandt Klipperne
 nær ved Kysten. Nødsstrig af Skibbrudne).

Salomon (reiser sig).

Hør! Jammer! Nødsstrig! Havsnød! Ingen, Ingen,
 Som frelser —

(løfter truende Haanden).

Stille! Luftens vilde Vand!

Udlyd mig, Hav! — Ha! brudt er Pagtens Baand.
Nu Storm og Hav udleer mig. Tabt med Ringen
Er Magt og Vand og —

(Naar sig for Vandens).

Salomons Forstand.

(vil flyde Baaden ud, men hans Arme synke).

Selv Legemskraften tabt! — Elig ussel Mand
Vist aldrig tumled Baad paa Hav — og nu
I alle Elementers Oprør! — Gru
Og Dødens Rædsel drøner mig imøde —
Skal nu Dæmoner lægge Verden øde?
Kan Ingen frelse? — Herre! tag mit Liv!
Endnu en Gang kun Kæmpekraft mig giv,
Som jeg har Villie! — I Eloahs Navn!
Jeg vrister Liv endnu af Dødens Favn.

(Flyder Baaden ud og kæmper sig med Kraft gjennem
Brændingen).

Dødens Engel

(paa Klippen i Havbrandingen skjuler sit mørke strenge Ansigt i
Graadestøven og sukker i Brændingsdønet)

Strenge Kald!

Naar skal du ende?

Men ved Verdens Fald,

Naar Jorden og Stjernerne brænde?

Rædselsgestalt!

Naar skal du forklares?

Naar skal Englens Lys, hvor min Skygge faldt,
 I den Herliges Glands aabenbares?

(udbreder to store sorte Binger og flyver hen over de Skib-
 brudne, som Salomon forgjaves søger at redde).

Nedflyng dem, Hav!

I din Dybdes Grav!

Opflug dem Alle,

De Feige, der kalde

Med bleegblaae Læber, med zittrende Mund

Paa magtløse Guder i Nødens Stund!

Begrav dem, Afgrund! til Dommens Dag!

Til Basunens Brag!

Jeg mærker dem med mit Bingeslag.

(berører de Skibbrudne med sine Binger. De synke. En
 gammel Qvinde alene holder sig fast ved en Klippe-
 spids med foldede Hænder og beder med høi Næst.
 Salomon nærmer sig i Baaden til Klippen med uhyre
 Anstrængelser).

Dødens Engel (svæver over de Sjunkne).

Kun Een af dem Alle

Kan ei hjemfalde

Til Gruben endnu —

Kun Een af dem Alle

Skal Livsfrist vinde —

Hvo lærte hiin gamle forladte Qvinde

Paa Magternes Magt i Nøden kalde

Treds Dødens Gru?

Kun hun skal frelses i Menneskefavn,

I den Gamles Favn,
Der kæmpende springer

Sin Arm mod Stormens og Dødens Ringer
Og raaber i Nød paa det første Navn.

(Salomons Vaad kantrer. Han svømmer til Klippen, drager den gamle Kvinde ned til sig i Brandingen og svømmer med hende til Kysten. Hun synker bevidstløs ud af hans Arme paa Strandbredden. Dødens Engel nærmer sig hende).

Salomon (træder imod ham).

Ha! hvo er du, Forfærdelige! — dig
Jeg brødes med i Storm og Hav blandt Løg.
Endnu jeg trodser dig og Løgndæmonen,
Saafandt jeg Perlen greb i Sandhedskronen!
(opløfter sin Arm imod ham).

Dødens Engel.

Fra Kamp med mig ustraffet Ingen gaaer —
(lammer hans Arm med et Vingeslag).
Kong Salomon! Dødsenglen for dig staaer.

Salomon (blegner og synker sammen).

Dødsengel, du? Forfærdelige! ja,
Jeg saae det Afgrundsvælg, hvor du kom fra —
Min sidste Kraft du knuste med din Vinge —
(hæver sig atter truende).

Men han er til, som skal dig evig tvinge;
Bed Seglets Navn! jeg trodser dig endnu.

Dødens Engel

(med et strengt dog medlidende Blik).

Saa længe Synd er til, min Træl est du.

Salomon.

Forfærdelige! kan du Sandhed måle?

Du, som alt Liv, al Salighed vil quæle!

Ja — med besmittet Haand jeg Seglet svang —

(Kjuler sit Ansigt med venstre Haand; den høire hanger
slap ved hans rystende Knæ).

Dødens Engel

(med streng men smertelig Røst).

Idag du saae mit Afsyn første Gang.

See! vi har prøvet Kræfter. Nu jeg svinger

Kun over dig til Varsel mine Vinger.

Naar tredie Gang min Vinge dig omsuser,

Dit Hjerte brister, og dit Liv jeg knuser.

(svinger sine Vinger over ham og forsvinder).

Salomon (knæler).

Styrt Morderenglen! Herre Zebaoth!

Frels, frels dit Folk fra Dødsdæmonens Got!

— Hav Tak! eet Liv dog ved min Haand fræved du

Førraadnelsen.

(reiser sig og opløfter den gamle Qvinde, som slaaer
Dinene op og brister i Graad, idet hun betragter
sig selv og hastig tilskylder sit Ansigt).

Du græder, gamle Qvinde!

Priis alle Guders Gud! ved ham kun blev du

Fravristet Dødsdæmonen: kun iblinde
 Min Arm hist famled mellem Jammersfrænder.
 Bortrev jeg dig fra Slægt og kjære Venner?

Den gamle Qvinde
 (med hæst Klangløs Stemme).

Nei, Gamle! ubekjendt, forladt,
 Jeg foer igjennem Storm og Nat
 Blandt Slaver hist fra Joppes Strande,
 For fjernt i aldrig seete Lande
 At skjule mine Sorgers Vægt
 For Medynksblik af Ven og Slægt.
 Engang jeg eied kjære Venner;
 Nu Ingen mig i Verden kjender.
 Mit Navn skal Ingen høre meer,
 Som dette Jammersaashyn seer.

(drager Dækket et Dieblik tilside og viser ham sit Ansigt.
 Han træder med uwillkaarlig Gru tilbage og vender
 Binen fra hende. Hun tilhyster atter sit Ansigt og
 vedbliver med graadqualt Røst):

Min Sorg skal ingen Sjæl fornemme,
 Som hører denne qualte Stemme.
 Men gives der et knuset Bryst,
 En Sjæl, forladt af Livets Lyst,
 En Skabning, stuffet meer, end jeg —
 Det Væsen jeg forlader ei.
 — Dog hvo kan see mig uden Gru
 Og trøstes ved min Røst endnu?

Salomon.

Ulykkelige! gaaer det dig
 Med Nafn og med Røst som mig?
 Forstjellig er dog her vist Grunden.
 Hvert Ord, som flyver mig af Munden,
 Mig klinger med en Uslings Røst,
 Men dog med Gjenklang i mit Bryst.
 Naar jeg i Sumpens Speil mig seer,
 Jeg elsker ei det Billed meer,
 Hvori min bundne Aand sig rører.
 Den Skjæbne, her os sammenfører,
 Nu mildner venlig dog min Nød:
 Jeg rev dog fra den skumle Død
 Et Væsen, som min Qual forstaaer;
 Og bringer ei dit Nafn Glæde,
 En Sjæl er i din Røst tilstede,
 Og i dit Bryst et Hjerte slaaer,
 Som byder Sorgens Arving glemme
 Hvad kun i Sandsens Land har hjemme.

Den gamle Qvinde.

O! er det muligt, gamle Mand!
 Er denne Røst endnu istand
 Til Lyd, som kan en Sjæl hufvate?
 Kan denne gustne Mund udtale
 Et Ord endnu med Livets Klang?
 Kan denne Haand endnu engang

En menneftelig Haand omfatte,
Som ei bortftøder den?

(griber hans lammede flap nedhængende høire Haand).

Salomon.

Min Haand

Bliv følefløs; dog kan jeg flatte
Dit fromme Sind, din milde Aand.
End her er Liv.

(lægger den venflre Haand paa fit Brøft og rækker
hende den).

Den gamle Qvinde.

Alf! lam og død

Blev Arm og Haand. — Du fonderbrød
Din Reft af Kraft med Havets Fjelde
I Kamp med Elementers Vælde
For flig en Skabnings Liv — fom jeg?

(undersøger hans lamme Arm og binder den op i det
Klæde, hvormed hun havde fljult fit Anfigt. Han
vender atter Winene uvillaarlig bort, idet hun
flaaer heelt utilfløret for ham).

Salomon.

Hav Tak! — Min Lamhed smerter ei.
Eet Slag af Dødens flærke Vinge
Er mod et vundet Liv dog ringe.

Den gamle Qvinde.

Med dig var Jacobs stærke Gud:
 Hans Navn i Nød du raabte ud.
 O! følg mig til din Bolig, Gamle!
 Lad mig dig pleie!

Salomon.

Jeg maa samle
 Til Nede her, som fattigst Fugl,
 For under Tag jeg finder Skjul.
 See! dette sønderknuste Brag
 Skal tjene mig til Hjem og Tag.
 Opdrevet seer jeg Baaden atter;
 Mit Held deg i min Nød jeg skatter.
 Paa Guders Gud jeg troer, som du;
 Min venstre Arm er frisk endnu.
 Een Aare kan min Haand vel føre;
 Du kan jo begge Hænder røre;
 Du som min Engel til mig kom:
 Vil du mig hjælpe, mild og from,
 Skal snart en Hytte her os skjule,
 Saa luun som Troglodytens Hule,
 Og Havets Rigdom skal os mætte,
 Og vi den Verden skal forgjætte,
 Som os vel neppe savner meer.

(synker udmattet ned under Bragstøret).

Den gamle Qvinde

(befæster et Skibssjæl til Ly for hans Hoved og betragter ham med Deeltagelse).

Hvo er du, Olding! — Alderdommen
Dig knuger svart. Er nys du kommen
I Armod's Nød?

(bliver Perlebaandet vaer, som han bærer om Halsen)
(affides)

O! Himmel seer

Jeg der mit Perlebaand?

(hoit)

Ha! siig,

Om her en Drøm ei stuffer mig!
Du bærer et Klenod — et Smykke,
Som har tilhørt — —

Salomon

(trykker Perlebaandet til sine Læber).

Ja, priis min Lykke!

Mig stænket blev en Trøst i Nød,
En Talisman i Sorg og Død.

(betragter det)

Det har tilhørt en mægtig Drot;
Men han ei stjælned Ondt fra Godt —

(trykker Baandet til sit Bryst)

Det har tilhørt en ædel Qvinde,
En herlig Wiisdomselskerinde;
Dog — al! — hun søgte Wiisdom der,
Hvor Vanvid stod sin Afgrund nær.

Den gamle Qvinde.

O! du har kjendt hiin store Drot!
 Saa veed du, en dæmonisk Got
 Hans Sjæl forvandlede —

Salomon (med et dæmpet Suf).

Ja, han faldt;

Hans Sjæl har tabt sin Lysgestalt.
 Han greb — men holdt ei fast ved Aanden,
 Og Ordets Ring ham faldt af Haanden.

Den gamle Qvinde.

Nei, Seglets Ring han har ei tabt;
 Hans Legems Pragt blev ei omfået.
 Ak! nei — jeg saae ham selv — jeg veed,
 Et større Tab hans Væsen leed:
 I Herlighed endnu han throner,
 Men, ak! bedaaret af Dæmoner;
 Hans Ornesie blev det samme;
 Men rædselsfuldt er Blikkets Flamme;
 Hans Legems Kraft leed ingen Meen —
 Men Kongehjertet blev til Steen.
 Dæmonisk blev hans Haands Bedrift,
 Og Tanken i hans Sjæl blev Gift.

Salomon (reiser sig).

Nei, nei! endnu ei. Kom ihu,
 Den Faldnes Aand er Aand endnu.

Fervandles kan Alverdens Ring,
 Fortabes kan selv Ordets Ring;
 For Lyset kan hvert Die lukkes;
 Men Lys og Syn kan aldrig lukkes.
 Lad Blændværkstaagen fare hen —
 Og Lys den Blinde seer igjen.

Den gamle Qvinde.

O! var det muligt! — Ja jeg troer
 Med Glæde, Olding! hvert dit Ord.
 Min Sjæl ei Skjæbnegaaden fatter;
 Men taler du, jeg hører atter
 I Alvorsstemmen fra dit Bryst
 En venlig Sjæl med fremmed Røst.
 O! siig, hvo gav dig dette Baand?
 Det græd i Sabas Dronnings Haand,
 Naar fordum hendes Venner leed — —

Salomon (Studser).

Hiin skønne Løndom alt du veed?
 Dog, Kjære! spørg ei meer om dette!
 Net aldrig skal min Sjæl forgjætte
 Det Væsen, som med hiint Klenod
 Engang for Forsøls Konge stod
 Og rakte ham til Benstabspant
 Den elsteligste Skat, jeg fandt.

Viid, ranet har jeg ei Klenodet;
 Men see! jeg stod, fortabt og arm,
 Og knuged marvløs Haand med Varm,
 Forladt af Livets Haab og Modet,
 Med Qualer, Ord ei har udsagt,
 Med Tanker, som ei foer fra Læbe,
 Med Helvedgru, med Selvforagt,
 Med Piinsler, som kan Sjæle dræbe —
 Da fandt jeg Skatten ved mit Bryst,
 Hiint Baand med milde Taarers Drost;
 Som Balsamdug hver Taare slød,
 Og — jeg var riig i al min Nød.

Den gamle Qvinde.

O, Gamle! fandt du i din Smerte
 Hvad Salomon rev fra sit Hjerte?
 Hvad han feragted, elsked du? —
 (affides)

Blod græder Perlebaandet nu.

(Kjuser sine Taarer).

Salomon

(Knuger Perlebaandet til sit Bryst uden at see paa hende).

O! Salomon endnu fornemmer
 Den Balsamkraft, hver Draabe gjemmer
 I dette milde Gaaders Baand.
 Viid, skjult i Hjertedyb og Aand

Hiin stille Løndom blev bevaret,
 Som her sin Kraft har aabenbaret;
 Og hvor Kong Salomon nu gaaer,
 Det ædle Billed for ham staaer,
 Som er i Sjælens Dyb tilstede,
 Naar disse klare Perler græde.

Den gamle Qvinde (studsende).

O! Tanken, som i dig nu taler,
 Som Salomons, min Sjæl husvaler.
 Jeg vilde troe, hans Væsen boede
 I dig, hvis ei hans Dine stode
 Saa klare for min indre Sands,
 Hvis ei hans Herlighed og Glands
 Jeg havde seet, og hørt hans Stemme
 Hiin Rædselsstund, jeg ei kan glemme.
 — Viid, jeg var stum og døv og blind,
 Jeg sad med Taarer paa min Kind;
 Jeg bad til Davids Gud iløn
 For Davids store vise Søn;
 Da rørte mig en mægtig Haand,
 Da brast de bundne Sandfers Baand:
 Med Seglets Ring den Store, Hoie,
 Stod som en Guddom for mit Die.
 Min Sjæl sig løfted til hans Priis;
 Men — Glandsen i hans Blik var Gis;

Hans Ord var hadste Tankers Dolk,
 Hvert Ord mig var en giftig Dolk —
 Jeg røstes af hans Aandes Flamme —
 Og — jeg var ikke meer den samme.

Salomon (yderst spændt).

Hvo var du? Vee! hvad var dit Navn?
 Sank Balkis i Dæmonens Favn?

Den gamle Qvinde.

Nei, for hans Aandes Gift jeg flyede —
 Den Salomon min Sjæl afflyede,
 Og aldrig aldrig — —

Salomon (griber hendes Haand).

Tro din Ven!

Guldtro han staaer for dig igjen.
 O! Balkis! Sabas milde Dronning!
 Her seer du Isra'ls faldne Konning.
 I dig jeg intet Træk gjenseer
 Af hende, jeg ei glemmer meer;
 Og dog jeg veed, du er den Samme,
 Som gav mig dette Perlebaand.
 Fornedret mødtes Aand med Aand;
 Men slukt blev dog ei Aandens Flamme.

Balkis

(styrter grædende til hans Bryst).

O, Salomon! din Sjæl jeg kjender:
 Alt længe Hjertet i mig brænder.
 Ved hvert dit Ord i denne Stund
 Dybt røres Sjælen i dens Grund.
 O! nu jeg seer Dæmonens Sviig:
 Han bar dit Legem, var ei dig;
 Med Trolddom kunde du ei slaae mig —
 Ei du — Dæmonen aanded paa mig.
 I Nøden var min Ven mig nær:
 Du har mig i min Jammer kjær.
 Dit Legem, ei din Aand jeg flyede;
 Ei dig, Dæmonen jeg afstøede —
 O, Fryd i bittre Skjæbners Qval!

Salomon (hæver sit Hoved).

See! Orken blev min Kongehal:
 Den vilde Strand, den brede Himmel,
 Stormfjænen med sin Purpurstrimmel,
 Orkanen med sin Døn = Basun
 Dig hilser i mit nye Paulun.
 Et Brag blev her min Herstert Throne,
 Og, Dronning! see! min Verdenskrone
 Blev denne Krøblings Oldingshaar,
 Som Stormen om min Isse slaaer —

Dog jeg er mægtig, riig endnu —

Eloah priser jeg som du:

Selv paa min Herligheds Ruin

En Sjæl dog blev i Verden min —

(Heier sit Hoved udmattet mod hendes Skuldre).

(En Mængde tildeels lemlæstede israelitiske Flygtninge drage forbi; blandt dem nogle af Kong Salomons Hofmænd, fjernest i Toget Dronningen af Sabas hele Hofstat og Følge i Sørgedragt).

Nogle Flygtninge.

Bort, bort fra Salomons fredløse Land!

Andre.

Bort, bort fra Despotens forpestede Rige!

(Salomon synker afmægtig til Jorden).

Balkis.

Hjælp, Hjælp! — han døer —

En af Salomons Hofmænd.

Jeg horte Nogen strige.

En Anden.

En gammel Kjerling kun.

En Tredie.

En halvdød Mand.

(de gaae forbi).

Salomon (kommer til sig selv)

O! havde jeg en Lædsfedrik!

Balkis (til de Reisende)

Opliv ham

Den lamme syge Olding her! — O! giv ham

En Draabe Vand kun!

(de Reisende see med Foragt og Eigegyldighed paa hende og
drage forbi. Hun knaler og beder stille).

Alle Himle milde!

Hist styrter ud fra Gjeldets Bryst en Kilde.

(henter Vand i sin Haand fra et fremspringende Kildevæld
og lædsker Salomon).

Salomon.

Belsignet Haanden, som mig venlig prøver!

Belsignet Englen, som min Sjæl nu læger!

(slumrer udmattet ind).

Dronningen af Sabas Følge

(kommer nærmere med sønderrevne Klæder og Sørgemusik.
De synge):

Vi kom med Hæder,

Vi kom med Fryd,

Vi kom i slagrende Silkeklæder,

Med Sabas Dronning i Høiheds Pryd.

Med Skjændsel og Klage

Vi flye tilbage,

Med revne Klæder, med Jammer og Nød —
Wee, Wee os! Vor store Dronning er død.

(brage forbi).

Balkis.

Åh! mine arme Tjenere! med Kummer
De ilede mig forbi. De troe mig død.

(betragter den slumrende Salomon).

Hør dig jeg bliver, Ven! — Tak, milde Slummer!
Styrk du hans Sjæl og skjul ham Verdens Nød!

(drager Skibsseilet tættre sammen over hans Hoved og
sætter sig stille i Sandet ved hans Side).

Simurgs Trylletaarn paa Fuglebjerget. Taarnet staaer paa
en Fjeldspids, omhyrlet af syngende Fugle. Det er
bygget af Klippestykker og Jerngitter; det ligner foroven
et uhyre Fuglebuur; dets Tag bestaaer af Elephants-
huder. Prinds Agibs bortførte Brud, den indiske Prinds-
sesse Melida, seer ud igjennem Gitteret. Solen staaer
op over Bjerget. Langt borte høres Stormens og Pa-
vets Dyr som en dæmpet harmonisk Susen.

Melida.

Mit Die seer dog fra mit Fangebuur
En herlig, en vidunderlig Natur.
I mildest Lustning seer jeg ud saa vide,
Naar vildest Verdens Elementer stride.
Her alle Stormes Hyl og Haves Brusen
Mig klinger skönt, som Svanevingers Susen.

Her alle Østens Fugle søge Ly
 For Regn og Kuld og barste Uveirsky;
 Med liflig Sang omslyve de min Bolig.
 Jeg blev med deres stille Liv fortrolig:
 Jeg kjender deres underfulde Sprog.
 Om Natten læser jeg i Stjerner's Bog;
 Men ingen menneskelig Røst jeg hører:
 Hid Ørnens Bei kun over Skyen fører.

(falder i Zanter).

I dag er Aaret omme —

(Naar en Knude paa sit lange flagrende Livbaand og tæller
 en Mængde andre Knuder).

Denne Knude

Mig skulde Provens sidste Dag bebude,
 Hvis ei hiin Stjernetyder mig bedrog.
 Har selv jeg ei læst feil i Stjerner's Bog,
 Var denne Dag til Bryllupsfest mig kaaret,
 Naar Bruden havde fiddet hele Aaret
 Og talt paa Knuderne hver Nat, som svandt,
 Til Kjærlighedens Stjerner Seier vandt.
 Af alle Stjerner meest jeg troer paa dem:
 De loved mig et Dronningliv, et Hjem,
 Saa skönt, som jeg det drømte mangel Dag,
 Da jeg var Barn, og i mit Dueflag
 Jeg sad med Ugib, og han leged Konning,
 Og jeg var hans og mine Fugles Dronning;
 Gjernt Verdens Larm os klang som Biers Surren:
 Vi hørte kun paa vore Duers Kurren

Dg paa hinandens Eventyr; — Dg, see!
 Hvad Barnehjertet drømte skulde see —

(falder atter i Tanker).

— Han kom den lille Mand, der ligned Uglen,
 Dg stred med ham, der ligned Kongefuglen,
 Om Menneskenes Liv og Skjæbnens Magt —
 Dg begge har dog sælsomt Sandhed sagt:
 Jeg blev "den Glade, som paa Glæden bier,"
 Den "Skjænebundne i den frie Natur;"
 Hver Dag jeg "synger" dog "som Fugl i Buur"
 Dg "venter over Skyer min Befrier."
 Jeg har ei jamret og jeg har ei klaget;
 Hvad Fugl og Stjerne spaaede mig, jeg troer:
 Kun Frihed og min Prinds fra Dueslaget!
 Dg jeg lykkeligst mellem Fugle boer.

(Fuglene komme til hendes Gitter og opvarte hende. Nogle bringe Frugter, Andre Blomster. En stor smuk Falk bringer hende et lille Brød).

Melida (Flapper Falken).

Min Ugibs Falk! dit skarpe flege Die
 Mig synes at forstaae. Du agter nøie
 Paa Timen, naar jeg vaagner med Naturen
 Dg seer fra Gittret over Klippemuren
 Høstned i Dalen gennem Sølvfløttægen;
 Du kommer ventlig, naar min Sjæl er vaagen,
 Dg bringer i din stærke Klo fuldglad
 Det Brød, du raned i den fjerne Stad.

Hav Tak! hav alle Tak, I kjære Venner!
 I klogtig mine Yndlingsblomster kjender;
 I kjende Frugten med den ædle Saft,
 Der skønnest gemmer Livets friske Kraft.
 I hakke paa Venindens Fængselsgitter,
 Som var min Fængselstid Jer lang og bitter.
 I vilde gjerne mig jer Frihed unde;
 I sprængte gjerne Gitteret, hvis I kunde.
 — O! kunde jeg med Eder frit mig svinge
 Henover Bjerg og Dal paa Fuglevinge,
 Jeg fløi fra Land til Land, fra Stad til Stad —
 Og fandt jeg Ugib — kom igjen jeg glad.
 Med mig han vilde kjærlig hos Jer bygge:
 Hver Himlens Fugle boe, er Fred og Lykke.

(Fuglene flagre med Vingerne og synge).

Melida.

Hav Tak for eders skønne Morgensang!
 Naam den venligt om min Brudgom klang.
 Flyv atter i den vide Verden ud!
 Og seer I ham, saa bring ham til hans Brud!

(Sangfuglene flyve glade bort og klappre med Vingerne;
 kun en Ugle bliver siddende med rokkende Hoved
 paa Elephanthudtaget og tuder).

De spaae mig Lykke alle Sangens Fugle;
 Om "stumme Brudgom" varsler kun hiin Ugle.

Nei, listig er din Røst og Fjøn din Tale,
Du Eeneste, som skal min Sjæl husvæle!

(gaaer tilbage i Taarnet).

Fjeldvei paa Bjerget under Trylletaarnet. En Kjøbmands-
Karavane med nogle Krigere hviler sig med deres Kas-
meler ved et halvudslukt Natteblus. En Bjergstrøm
ruller forbi. Fjernt høres den bortdragne Storm. Den
blinde Asaf sidder ved den stumme Prinds Agibs Side
paa en Fjeldkant mellem det sagte knyttrende Vaal og
Bjergstrømmen; han lytter til det fjerne Uveir, medens
han af og til griber i sin Harpe.

Gammel Kjøbmand.

Jeg kjender Egnen her; ja, dette Fjeld
Er Drækfuglbjerget.

Karavanfører.

Til vort store Fjeld

Jeg hid fandt Veien.

Gammel Kjøbmand.

Her i Orneham

Den store Drolldmand Simurg boer og bygger,
Naar ei han er ved Hove.

Krigsmand.

Hillestam!

Saa er det Simurgs Drolddom, der betrygger

Os her mod Elementernes Spectakler
Og Salomens forbandede Mirakler?

Gammel Kjøbmand.

Derom er ingen Tvivl: han i Magien
Er fuld saa stærk som Salomon.

Ung Reifende.

Man siger,

Af lutter Iver for Philosophien
Han stundem selv bortfører smukke Piger
Og sætter dem i Buur som Fugle.

(Agib springer op og lægger Mærke til Samtalen).

Indianer.

Ja!

Prinds Agib raned han jo Bruden fra
Paa Bryllupsdagen, dog af Elstov ei,
Som Menneffer med Blod i Hjertet, nei,
Kun for at vise, han har større Magt,
End Skjæbnen, der var Bruden forudsagt
Og stod i Stjernerne.

Krigsmand.

Det kan jeg lide:
Først naar man lærer Skjæbnen at bestride,
Man kan om Frihed tale. Ornevinger
Sig passe vel til slig en Skjæbnetvinger.

(14*)

Ung Kjøbmand.

Men kan han sig forvandle?

Anden Krigsmand.

Hilleffam!

Det er vist svært at krybe ud af Skindet
Og blive til en Fugl.

Gammel Kjøbmand.

Det er for ham

Som for os Andre, naar vi stifte Linned.

(Agib gjør urolige Miner og søger forgjæves at gjøre sig
forstaaelig. Latter).

Nogle Reifende.

Hvad gaaer der ad vor stumme Reifefælle?

Første Krigsmand.

Ster Skade, han kan Intet os fortælle
Om Trolddom og Magie!

Anden Krigsmand.

Jeg troer, den Stumme

Er gal.

Første Krigsmand.

Ei mere gal, end vi er dumme:

Man tænker ei paa Andet Dag og Nat,

End Koglerie, som Verden var besat
Af lutter Djævla.

Anden Krigsmand.

Noget er der i'et;
Men der maa være Raad mod Djævleriet.

Uogle Stemmer.

Lys, hør! den Blinde synger.

Første Krigsmand.

En Prophet
Han gjælder for: han har jo Synner seet.

Gammel Kjøbmand.

J kjender dog vel Sagnet om den Blinde,
Som Meer, end alle Seende skal finde?

Gammel Krigsmand.

Nei, det jeg hører helst en anden Gang.
Skal fastende vi døie blind Mands Sang,
Saa maa der dog lidt Løier til. Herfrem
Med Gjøglerdrengen! han skal dandse.

Anden Krigsmand.

Hvem

Er Drengens Herre?

Første Krigsmand.

Oh! det er vi Alle:

Han har jo gjort sig til vor Dødel for Føden.

Anden Krigsmand.

Han kan paa Reisen os besværlig falde:

Han er saa fin som en Prindsesse.

Første Krigsmand.

Nøden

Ham lærer nok at holde ud. Gaa, bring ham!

Vil ei han med det Gode, nu, saa tving ham!

(Mehinbanu, der er forkædet som en persisk Sjøglerdreng, trækkes frem og gjør Konster for de Reisende med to Slangor, der snøe sig i Bugter om hendes nøgne Fødder).

Udsaf

(singer, medens Mehinbanu danser):

Veir! du henflagrer paa susende Vinger,

Bruser i evige Nat paa min Vei;

Driften, som stærk uden Maal dig bortsvinger,

Føler med grændseløs Stræben og jeg.

Flamme! du vilde Alverden forvandle,

Blev du ei dæmpet og blev du ei slukt.

Driften, som byder dig evig at handle,

Bærer, som du, jeg i Sjælen tillukt.

Vølge! du bruser og svaumer og stiger;
 Himmelens Stjerner du vilde vist naae.
 Vølge! som du, jeg med Stjerneslugt higer;
 Du faaer kun Hvile; thi du kan forgaae.

Stormen sig jager i Luften tilbøde;
 Glammen udslukkes, og Vølgen forgaaer.
 Sjælen kan aldrig til Hvile sig bløde:
 Søger den evig, hvad aldrig den naaer?

Evighedsstræben med grændseløs Higen!
 Hviften i Sjælen, liig Sufen i Siv!
 Flyv mod dit Maal med uendelig Stigen!
 Du er mit Væsen, og du er mit Liv.

(De Reisende beklappe Mehinbanus Dands og tilkaste hende
 Penge, som hun ikke agter paa. Karavanen brøder
 op og drager videre. Udsaf og Ugib blive endnu sid-
 dende i Graastand, hængslede i dybe Tanker. Me-
 hinbanu kaster pludselig Slangerne fra sig og synker
 dobbelt til Jorden; hun reiser sig halvt og betragter
 sin nøgne Fod, som Slangerne har stukket).

Mehinbanu

(ubemærket af Udsaf og Ugib).

Jeg har dandset sidste Gang —
 — Slangedands til Udsafs Gang!
 Frelse har ei Verden meer;
 Ingen mine Qualer seer.

Ingen aned hvad jeg leed.
 Taus jeg Karavanen fulgte;
 Konstens Gjøglermaske dulgte
 Kampen, den Fortabte streed.
 Ingen mærked Sjælens Nød;
 Ingen mærked — den var død.

(Udsaf og Agib reise sig).

Blinde Sanger! ved dit Bryst
 Skal ei den Fortabte hvile;
 I dit Spor jeg skal kun ile
 Vort fra Verdens Qual og Lyst,
 Vort fra Skjæggelivets Throner —
 Vort fra dette Livs Dæmoner —
 Vort fra Afgrundsflammens Strømme —
 Vort fra Tankens Vanvidsdrømme —
 Vort fra Løgnens Aand, som kalder,
 Hvor en Salomen selv falder —
 Vort fra Dødninglivets Gru.
 Liv i Døden skinted du;
 Aner du i Verdensnøden
 Redning selv fra Sjæledøden?

(synker halvdød tilbage og skjules af Blomsterne og det høie
 Græs uden at bemærkes).

Udsaf (ledes frem af Agib).

Agib! kjære fuldtroe Ven!
 Hvor har du mig ledet hen?

Ei den vilde Storm jeg hører;
 Her sig milde Lufthing rører.
 Egnen er vist deilig her —
 Kom vi Paradiset nær?
 Blomster mærker jeg her duster,
 Og hvor Blomsteraanden luster,
 Synes mig, en Engel svinger
 Over os de store Vinger —
 Hid Dæmoners Magt ei naaer.

(Prindsesse Melibæ Falk flyver ned og sætter sig paa Agib's Skulder. Den stumme Prinds klapper den glad, griber Asfafs Haand og skriver Biffre i den).

Asfaf.

Ven! men jeg dig ret forstaaer?
 Her et Haabets Tegn dig fryder;
 Men hvad i mit Øre lyder
 Som med Klang af Englevinger
 Er det kun en Fugl, som svinger
 Over Fjeldet sig med Lyst?
 Har den bragt dig Haab og Trøst?

(Agib sætter Falken paa hans Arm og klapper den med hans Haand; ibetsamme flyver den op men kommer strax tilbage til Agib).

Asfaf.

O! din Falk — den bringer Bud,
 Haabfuldt Budskab om din Brud —

(Iytter).

Lys! jeg kan en Lyd fornemme,
 Toner af en deilig Stemme,
 Milde Harmoniers Strøm —
 O! opfyldes nu din Drøm?

Prindsesse Melida (singer fra Fugletaarnet):

I Keiserbergen min Bugge stod;
 Min Fader bar Spiir og Krone.
 Paa Silkeblomster dandsed min Fod
 I Salen med gyldne Throne.

Dag Fængselsgittret jeg sidder nu,
 Som liden Smaafugl i Buret,
 Og kommer den skønne Tid ihu
 Alt før jeg blev indemuret.

(Agib udbryder i voldsom Glædesgraab og omfavner
 Alsaf).

Alsaf.

Agib! Kjendte du hiin Røst?
 Voldsom knuger du mit Bryst.
 Stumme Ven! din Glæde bruser,
 Nabner Hjertelivets Sluser.

(Agib farer om til alle Kanter og søger forgjæves at op-
 dage hvor Sangen kommer fra).

Melida (singer fra Taarnet):

Et Folk mig bar paa Hænder med Lyst
 Og ventede af mig stor Glæde;
 De kaldte mig Hindostans Haab og Trøst.
 Ved Thronens Fod var mit Sæde.

Hvergang jeg gænged paa Keiserens Arm,
 Jeg drømte om Zorderigs Hæder.
 Hvergang jeg hviled ved Moders Barm,
 Jeg drømte om Paradiisglæder.

Jeg leged tidt med en Prinds saa stjon;
 Min Brudgom han stolt sig kaldte —
 Om mangan Prindsesse og Kongesøn
 Han Eventyrdaad fortalte.

Bort Bryllup var som et Eventyr,
 Bort Lykke som Børnedrømmen;
 Bort Glæde var fremmed Fugl, som flyer,
 Bort Haab var Blomstret i Strømmen.

(Agib opbager Fugletaarnet paa den fremragende Klippe,
 der hænger ud over Fjeldveien; han omfavner
 Asraf og siger op ad Fjeldet med sin Falk paa
 Haanden. Falken flyver af og til forud og kom-
 mer tilbage ligesom for at vise ham Vej paa den
 næsten ubefigtelige Fjeldskræning).

Asraf.

Agib! ja, din Brud hist sang;
 Bort du dig med Falken svang.

Over disse Klippetinder
 Du din tabte Fryd gjenfinder.
 Sving dig over Fjeldets Muur!
 Spræng din fangne Lykkes Buur!
 Verdensnødens store Skrig
 Meer ei' sønderriver dig.
 Du kan ei paa Gressen raabe;
 Men du handle kan og haabe.
 Dødningsuffet uden Fred
 Kjender ei din Kjærlighed.

(han griber i sin Harpe og synger, medens den døende
 Mehinbanu med et dømpet Suk hæver sit Hoved
 og lytter).

Salig, o! salig den Sjæl, som engang
 Jernam den levende Kjærligheds Sang!
 Salig den Sjæl, som i Trængsel og Nød
 Kun ei begræd sin Kjærligheds Død!
 Salig den Stumme, som hører og troer
 Hvad ingen Tunge dog nævner med Ord!
 Salig, o, salig det Hjerte, som brast,
 Men holdt paa Kjærlighedslivet kun fast!

(Mehinbanu har slæbt sig hen til hans Fodder og griber nu
 hans Haand).

Udsaf.

En venlig Haand mig greeb. — Ven! var det din?
 Nei, denne Haand er liden smal og fin.
 Er det en Qvindehaand, her taus mig rækkes?
 Hvo er du? tael!

(lægger sin Haand paa hendes Hoved og Skuldre).

Dit smækkre Legem dækkes

Af fremmed sølsom Dragt. Du tier; tal!
 Af! lider ogsaa du af Stumheds Qual?
 Din Haand er kold. — O! jeg fornem engang
 En Haand som denne, men med liflig Varme
 Den trykte min til den af alle Varme,
 Hveri min Sang med dybest Røst gjenklang.
 Nei, den er fjern og tabt — den Haand, jeg mener;
 Ei denne Verden den med min forener;
 Men vore Bæsnere mødes vist engang,
 Naar jeg har sjunget ud min sidste Sang.
 Den Sjæl, jeg tænker paa, før vild i Livet;
 Dog naar den vaagner, er dens Drøm tilgivet.
 Selv af Dæmoners Favn skal Anden vristes —
 Det Liv, en Guddom gav, ei evig mistes.

Mehinbanu (farer op).

O, Alsaf! nu min dræbte Sjæl faaer Vinger —
 Syng, syng! og jeg mig fra min Afgrund svinger. —

(Fyrter død om i hans Arme).

Alsaf.

Mehinbanu! det var dig.

I min Favn jeg har — dit Liv.

O! saa skulde jeg iblinde

Men saaledes dig gjenfinde!

Død — ja død — dog ved min Varm —
 I din blinde Sangers Arm.

(lægger Liget ned og bøier sig knælende over det).

Kongedatter! jeg har anet
 Hvad dig Fred og Liv har ranet.
 Hulket i min Strengelseeg
 Var din arme Sjæl, der streeg.
 Afgrundstonen fra mit Bryst
 Var en Gjenklang af din Røst.
 Alnaturens Suk mig klang
 Som dit Vanvids Klagesang.

(lægger sin Haand paa hendes Hjerte).

Nu først har dit Hjerte Fred.
 Glem nu evig hvad du leed!
 Kom ihu hvad du medbringer
 Hvad fra Drømmens Land gjenklinger
 Med mit Harpesuk endnu!
 Kom min Kjærlighed ihu!

(sætter sig ved Liget, griber i Harpen og synger):

Flyv, flyv, min Due! flyv, min Elstedes Sjæl!
 Nu flygter Verdensslangen fra Drømmerstens Hæl!
 Til dig, min Forventelses Konge! hun flyer:
 O! du gav ei til de vilde Dyr
 Din Turteldues Sjæl —

(tilhuller Liget med Blomster, reiser sig og opløfter sit Hoved).

Besynderligt! ved hendes Ligt jeg staaer,
 Og nu, først nu mit Hjerte roligt flaaer.

Nu først jeg kan mit eget Savn forglemme
 Og Verdens Pulsflaag i mit Bryst fornemme.
 Hvad skeer mig? — griber atter mig en Haand?
 O! den er vist usynlig. Til min Aand
 En Stemme hvisker: "hvad du søger — fandt du."
 O! store Anelse! saa spaaede sandt du?

(griber i sin Barm).

Jeg har jo med mig Verdens største Skat;
 Jeg saa den ei i mine Dines Nat;
 Men underfuldt den dulmed Qual og Harm,
 Naar jeg den knuged med min Sangerbarm.

(fremtager en omhyggelig forvaret Afskrift af
 Mose = Bøgerne).

Jeg søgte Veien til Prophetens Spor,
 Den Største, som har vandret over Jord,
 Han, som i Flammen hørte Guders Gud
 Og gjennem Bjergets Tordner Lovens Bud —
 Han i hvis Haand selv Slangen blev til Stav,
 Han, for hvis Fod tryk Wei der blev i Hav —
 Han, som slog Kilder ud af Fjeldets Bryst
 Og nedbad Himmelbrød med Livets Røst —
 Hans Aand til Frelse jeg i Nøden søger;
 Men følger den mig ei i Sandheds Bøger —
 I Pentateuchens Aabenbarings = Ord?

(opløfter Bogen).

Her — her er Redning for hver Sjæl, som troer —
 Her, her er Ordet, som har Flammevinger —
 Her, her er Kilden, som af Fjeldet springer.

— — O, Salomon! nu veed jeg Meer, end du:
 Klenodet, du har tabt, skal findes nu.
 Den Haand, dig Ringen gav, skal Seier vinde —
 Den leder til din Frelse nu den Blinde —

(iler bort med sikkert Skridt og med udstrakt Haand, som
 ledsaget af en usynlig Revisor).

V.

Fuglesunden ved Salomons Borg paa Zion. Kold Regntid.
 Morgendæmring. Mørk Himmel og Ilveir. Simurg
 staaer bunden til et Olie træ. Han betragter Fuglenes
 Flugt og lytter med spændt Opmærksomhed til deres
 Skrig. Marcolfus staaer med rystende Hoved ved hans
 Side med en stor Wiinkande, som han forgjæves rækker
 sin Herre og selv drikker sluttig af. Han seer sig forsigtig
 om til alle Sider, sætter Wiinkanden fra sig og over-
 skjærer Simurgs Vaand.

Marcolfus.

Fly! frels Jer, Herre!

(Simurg bliver staaende i samme Stilling uden at be-
 mærke ham).

Nei, han studerer.

Saa rør Jer dog! — hør! Han ei agter derpaa.

Mens Verden truer med at forgaae,

Han kun paa Fuglenes Sprog speculerer.

(betragter ham).

Lærd Otium fik han, men liden Mag:

Der staaer han og gaber Nat og Dag;

Mod Himlen kun lukker han Munden op

Og glemmer for lutter Sjæl sin Krop.

Om! lærde Folk har dog sære Griller:

Sin Skjæbne med trodsig Lyst han driller;

Al Vindring viser han stolt tilbage.

Og overdriver med Glid sin Plage.

Despoten sender ham kraftig Næring;
 Dog frit han faster til han faaer Læring.
 Hver Dag jeg, som en oprigtig Skriver
 Og ærlig Famulus, Vink ham giver,
 Vil hjælpe til Flugt med Raad og Daad;
 Men han respecterer kun Fuglenes Raad.
 Mit Liv jeg vover her, som en Gjak:
 Han rører sig ikke; han vil ei væk.

(raaber høit)

Tert Vaand er løst. — Han ændser det ikke.
 I Luften stirre hans lærde Blikke.
 Hans Kind er huul og hans Die mat;
 Han lukker det neppe Dag eller Nat.
 Hans Skjæg snart vorer sammen med Træet;
 Hans Haar blev alt Rede for Fuglekræet.
 Studerer han sig ei snart til en Gud,
 Han holder det Hundeliv ei ud.
 Nu skal han dog høre hvad Folkene strige —

(raaber af alle Kræfter):

En Djævel regjerer Kong Salemons Rige;
 Men ham studerer man sig ei qvit.

(Huushofmesteren kommer hastig og vil slaae Marcolfus et stort Beegplaster for Munden, men det bliver med et svært Klask faldende paa hans Kind).

Huushofmester.

Marcolfus! du driver Frækheden vidt:
 Du vover at raabe høit hvad du tænker!

Marcolfus (undvigende).

Den Frækhed var dog vel ei saa stor —

Det var Monolog.

(vil rive Plasteret af Kinden, men kan ikke).

Huushofmester.

Det var Oprørs = Ord.

Slig Monolog skal straffes med Lænker,

Med Pinebænk, Baal og Brand eller Sligt.

Angav jeg dig, var det min Embedspligt.

Marcolfus.

Hold Huus kun med Hoffet, Hr. Huushofmester!

Jeg hører kun til Despotens Gjester,

Men ei til hans Huus og Hof eller Hunde.

Huushofmester.

Du hører til dem, som med ublue Munde

Tor laste min høie Monarks Person

Og troe ham besat af en gal Dæmnen.

Den dumme Overtro ret blev Mode;

Men den skal nu ryddes ud med Rode.

Enhver, der troer paa Djæble herefter,

Som Majestætsforbryder jeg hæfter.

Marcolfus.

Saa lader I mig vist løbe frit:

Mig Troen trykker kun saare lidt,

Og Overtroen vel sagtens mindre.
 Men hvad kan det Kong Salomon hindre,
 Om Verden troer paa Djævlø som før?
 Gaaer Satan Skyld for hvad Folket laster,
 Kan Regenten jo skinne som Alabaster.

Suushofmester (belærende).

Det aabner alle Vildfarelsers Dør:
 Oplysningens Dag kan aldrig komme
 For Phantasteriets Tid er omme.
 Vor Herfter fik Magt og Wiisdom med Ringen:
 Forbyder han Djævlø, saa er der ingen.
 Selv den, der troer den Gud, han forbyder,
 Mod Wiisdommens Majestæt sig forbryder.

Marcolfus.

Men er Wiisdomsaanden til Helved veget,
 Og handler han djævelst? —

Suushofmester.

Bah! ligemeget!

Hvad rager Folket Kong Salomons Aand,
 Naar Spiret kun sidder fast i hans Haand?
 Om ogsaa hiin Djævelsnaak var sand,
 Lert Skrig dog kun rober tynd Forstand:
 Kom Satanas efter David paa Thronen,
 Saa bar han jo ærlig og lovlig Kronen,

Og om han saa flugte Folk og Land,
 Jeg roste ham, som en ærlig Mand,
 Og hjalp ham tro efter Pligt og Eed —

Marcolfus.

Jeg priser jer Dyd — bliv dog ikke vred!
 Men s'ig mig hvad der ved Dyden vandtes,
 Naar derved kun Vel til Helved fandtes!

(undvigende).

Forstaa mig, Kjære! jeg forudsætter,
 Despoten var Djæveln eller hans Fætter.

Suusshofmester (truer).

Marcolfus! det gaaer dig aldrig godt:
 Anklager jeg dig for vor vise Dret,
 Du dingler idag med det Oprørs-Pak,
 Der fræk udsprede s'lig Djævelsnak.
 Men hvad er dette? — Spaamanden sprænger
 Sit Baand. Er han gal? studerer ei længer —

Der er pludselig foregaaet en Forandring i Luften. Den
 vinterlige Storm er ophørt. En mild Foraarsluftning
 adspredt Uveirsskiverne. En stor Træksuglflaar flyver
 med Sang hen over den næsten afbladede Lund. Si-
 murg har løsrevet sig fra Træet og afrevet en Dliegreen
 med friske grønne Blade, som han begejstret svinger over
 sit Hoved. Han fremtræder med stolt Myndighed. Suus-
 shofmesteren og Marcolfus vige forbausede tilbage.

Simurg

(med mægtig Røst til Huushofmesteren).

Gil til Despoten, Træl! bebud ham Dommen!
 For Sol idag staaer op, hans Stund er kommen.
 Fra Drækfuglbjerget Baarpropheters Skare
 Sig over Zion svang med Toner klare!
 Han er paa Veien, som har seet iblinde;
 Han Ringens falske Drot skal overvinde.

(Huushofmesteren singter forfærdet).

Marcolfus.

Kem, Herre! smør nu Haser! og fly!

Simurg (Nirrer opad).

Brist, brist hver Tidens Laagesty!
 Far hen, hvor Banvids Drøm henfarer!
 Jeg seer et Sandheds-Glimt paany —
 Men Vogn = Uhyret til sin Grav maa tye
 For Ringens sande Lys sig apbenbarer.

(gaaer).

(Marcolfus følger ham med betænkelige Miner og rofter
 paa Hovedet).

Salomons Borg paa Zion. Nekromanten staaer i Salomons
Stikkelse ved den aabne Soilegang og betragter forbausset
den pludselige Forandring i Luften og Træksuglene, som
svinge sig i tusende Kredse om Tempelgrunden. Larm i
Staden og Skrig af det oprørte Folk.

Nekromant (urolig).

Hm! Kan jeg ængstes? Truer mig en Fare?
Kan Skrig af Bildgjæs og hiin Pøbelstare
Forsærde Ringens Eier, Magtens Drot?

(til Huushofmesteren, som styrter aandeløs ind).

Hvad vil du? Træl! hvad Godt?

Huushofmester (Hjælpende).

Slet intet Godt —

Nei, store Herre! det jeg har forsvoret
Med al den anden Overtro. Jeg veed,
Godt Nyt I paa den sidste Tid ei leed,
Og jeg har underdanigst eftersporet
Alt hvad man kaldte Ondt — —

(holder forvustet inde).

Nekromant (stamper utaalmodig).

Nu da! hvad Ondt?

Huushofmester.

Først er her Oprør — dog det er ei Ringen;
Derpaa I raader daglig Bod med Ringen;
Men her er Weirpropheter; de fløi rundt

Om Simurgs Hoved hist i Fuglesunden —
 Og han løsev sig stolt — han aabned Munden —
 Hans Blik var som den vrede Orns, der svinger
 Sig mod sit Kov; hans Arme blev til Winger,
 Hans Hænder Ornekløer — jeg stirred paa ham,
 Og dog jeg veed ei, om jeg rigtig saae ham;
 Men jeg har hørt forfærdelige Ting
 Om Vintrens Undergang — om Seglets Ring,
 Hvormed der nu skal stee en stor Forandring:
 En mægtig blind Prophet var alt paa Vandring —
 Det var omtrent hans Ord — og naar han kom,
 Var eders Dime nær med samt jer Dom.

Ætromant.

Gil! hent mig Lokman strax, min Stjernedyder —
 Afsted!

Suushofimester.

Jeg iler — som en Hund jeg lyder.
 (styrter afsted).

Ætromant (seer urolig ud paa Luften).

Hvad! tør det blive Vaar og Sommer meer,
 Naar jeg har budet Winter? — Forudseer
 Hiin Spaamand og hans dumme Fugleskare
 Den Stund, der truer mig med Ophørs Fare?
 Natur! du veed det: Vaarlust er mig Pest.
 Jeg har befalet Nordens Winterblæst

Alt pidste Jord og Hav og alle Skoves Krone
 Et der blev Øst omkring min Verdenssthrone.
 For Elementers villieløse Nander
 Forbarne sig, naar Verdens Liv sig vaander?
 Krymp dig, Natur! som Folket, jeg nedtræder!
 Min Sjæl vil lee, naar Verdenssjælen græder.
 Den store Lyst er Magtens; den blev min:
 Forgaaer jeg — see det paa alt Livs Ruin!

Loftman (træder ind).

Du vil din Skjæbne høre af min Mund —

Aefromant.

Hvad spaae mig dine Stjerner?

Loftman (med kold Kollighed).

Denne Stund

Er lykkelig — som Menneſter det kalde —
 Dog ingen Stund er lykkelig for Alle.
 I trende Ugers Nætter jeg beſtued
 Den Stjernes Gang, ſom ved din Gødsel lued
 Med ildrødt Skjær. Din egen Haand har viiſt mig
 Dens pludſelige Glands. Du har levpriiſt mig
 Dens Herlighed; dog nu jeg grant har ſeet,
 Den vidned ei om nogen Lys-Prophet,
 Og — du maa ſelv forſtaa den ſære Ting —
 Den ſpaaede vel om ſalomoniiſt Ring,
 Men ei om ſalomoniiſt Liv og Nand —

Uefromant (uroelig og hastig).

Hvad vidned den om Ringen paa min Haand?

Lofman (som før).

Hør først hvad om sig selv din Stjerne spaaede
 Og om sin Afglands i dit Væsens Gaade!
 Den hører til de Luftens Phœnomener,
 Hvis Liv sig ei med Verdens Liv forener,
 Til hine Metheorer uden Kjerne,
 Som ligned kun, men aldrig blev til Stjerne.
 Dens Glands var kun et Blus af brændbar Dunst,
 En Stræben efter Liv — men tom, omsonst.
 — Deg, trøst dig! da Kong Salomon blev fød,
 Den skjulte mørk i Taagesløv sin Glød.
 I denne Stund forgaaer den.

Uefromant

(opløfter harmfuld sin Arm).

Satan! nei,

Den over alle Stjerner's Sol fandt Bei.

Lofman

(betragter ham med rolig Opmærksomhed).

Hver Stjerne gaaer sin Gang, hvert Metheor
 Gaaer sin. Er Stjernen hjærnefuld og stor,
 Luftsynet huult, bestemt til Undergangen —
 Den ene med det andet lyder Tvangen,

Nødvendighedens Lov. Hvad er det meer?
Deri jeg ingen Grund til Harme seer.

Nekromant (rasende).

Giskolde Skjæbne = Ugle! seer du ikke
Lilintetgjørelsen i mine Blikke?
Ja — Intet er det Hele. Jeg det veed:
Som Methæeret jeg forgjæves streed;
Jeg skal forgaae som Alt — som alle Aander,
Som Universets Sjæl, der nu sig vaander
For Almagtslynet i min Haand — dog først
Jeg slukker Livets grændseløse Tørst —
Jeg sønderknuser Skallen uden Kjerne,
Hiint store Verdenshoved uden Hjerne,
Hvis tomme, hule, væsenløse Drom
Omsuser mig i alle Himles Strøm — —

(løfter Haanden med Seglringen mod den klare Himmel i vildt Raserie. I det samme høres, under et Tordenbrag, Basunklang og en høitidelig Sang. Palladssets Døre springe op; en Procession af Leviter nærmer sig med den blinde Asaf i Spidsen, der ledes af Ypperstepræsten og med Pentateuchen opløftet i sin Haand intonerer Besværgelses = Sangen, som Præsterne iflemme).

Asaf og Præsterne (synge).

I Prophetens Spor,
Med Besværgelsens Ord,
I det Navn, som skabte Himmel og Jord,
Er Zions Hærstare kommen.

Fly, Blændværksfly!
 For den Herliges Lyn,
 For den Stærkes Ord,
 Som fra brændende Bust gennem Verden foer —
 Som i Lovens Torden
 Har raabt til Jorden —
 Som mægtigst engang
 Ved Vasunens Klang
 Skal falde hver Aand til Dommen!

(Nekromanten hæver sig harmfraadende i Salomons Skiffelsen, omgivet af en Taagefly. Vedvarende Tordenbrag).

Asfaf og Præsterne (slynge).

Dæmon! træd ud
 Af din Blændværksfly!
 Træd ud!
 Løgnvæsen! fly!
 Giv Sandheden Seir!
 Far hen, Uvæsen, i Vind og Veir!
 Far ud!
 Vi besværges dig ved den levende Gud!
 Far ud!

(Nekromanten styrter til Jorden i Krampetræklinger; han rejser sig igjen, men i sin egen Skikkelse, og seer sig fortoivlet om. Han seer Salomonsringen paa Gulvet og griber den. Ved Synet af Ringen i hans Haand træde Præsterne et Dieblis tilbage og standse med Sangen. Nekromanten flyver. Processionen følger ham med Besværgelsesfangen).

Plads udenfor Salomons Borg paa Zion. Stor Folkestim-
mel og Larm. Iblis og Datemder med en Mængde
dæmoniske Uhyrer hvirvle sig i Taagestikkelse om Bjer-
get og blande sig i Folkemassen. Nekromanten styrter i
sin egen Skikkelse ud af Borgen med Segtringen opløstet
i sin Haand, men i fortviolet Raserie, forfulgt og for-
virret af Besværgelsesfangen, der nu overdøves af Føl-
felarmen.

Stemmer blandt Folket.

Grib, grib den Troldmand!

Andre.

Steen den Djævel! knuus ham!

Iblis (i Taagestuen).

Skjul, skjul ham, Mulm! Dæmoners Hær! omsnuus ham!

(Nekromanten og Dæmonerne forsvinde).

Stemmer blandt Folket.

Hvor blev han af?

Andre.

Hvo var det, som bortdrog ham

Fra vore Dine?

Andre.

Helveds Magter tog ham.

Enkelt Stemme.

Jeg saae Dæmonens Kløer —

En Anden.

Jeg saae hans Tigerfod —

En Tredie.

Jeg saae hans Gab; det drypped sælt af Blod.

(de larve og overskrige hverandre).

(To Saducæer træde ud af Hoben).

Første Saducæer.

Det overtroiske, det dumme Pak!
 De troe, en Djævel i vor Konge stak,
 Fordi han lidt despotisk brugte Magten.
 Vel kjæk han røbed Menneffesforagten;
 Lidt strengt han har dem viist den store Mand,
 Der sønderriver Smaalighedens Baand
 Og griber Livet, før det er forbi,
 Med alle Magtens Midler, stolt og fri —

Anden Saducæer.

Saa stor en Herster kan ei Hoben fatte —

Første Saducæer.

Og hvad den dumme Pøbel ei kan fatte,
 Skal være Trolddom strax og Djævelskab:
 Heraf den Snak om Ringen og dens Tab.

Anden Saducæer.

Selv Zions Præster sig nedlade til
 Besværgelser og fromme Gjøglespil
 Med denne blinde Sanger, denne Drømmer -

Første Saducæer.

De jammerlige Laaber! — See! nu strømmer
 Den hele Pøbelsværm hist efter dem.
 Hør, hvor de straa! Vort Jerusalem
 Er blevet til en Daarekiste.

Anden Saducæer.

Kom!

Den rette Salomen de lede om.
 Den nye Prophet, den Blinde veed Vædd.

Første Saducæer.

Naar blev vort Folk dog af Mirakler kjed!
 End slider Isra'ls fine Børneskoe
 Og morer sig med Amnestuens Tro:
 Dertil fik Moses ret vort Folk opdraget,
 Og siden har man os ved Næsen taget
 Saa tidt, man vilde, med Propheters Raab
 Om messianske Herlighedens Haab.
 Den salomonske Ring har gjort dem gale:
 For Alvor selv om evigt Liv de tale,
 Om Aander, Engle, Dæmle og Propheter
 (Festmusik høres).

Anden Saducæer.

Hør! med Basuner, Trommer og Trompeter
De følge med hiin Drømmer.

Første Saducæer.

Ja, naar Blinde

Os vise Veie, saa maae vi Sandhed finde.
(de gaae bort med Haanlatter).

En Borger.

De Saducæer troe paa Ingenting —
I Dævlens Haand vi saaede dog Kongens Kring.
(gaaer).

Skovbegroet Fjeldpynt ved Havet. Nekromanten styrter frem
med Salomonstringen i Haanden, forfulgt af strigende
Dæmoner. Storm og Havbrusen.

Nekromant.

Bort, tomme Blændværk, som forfølge mig!
Jeg veed, I er ei til. I er kun Drømme,
Kun Hjernedunster. Eders fæle Skrig
Er Gjenlyd kun af Oceanets Strømme,
Af Vind og Veir, af Alnaturens Strid
Og mine egne mørke Tankers Splid.

(holder Ringen mod Dæmonerne. De forsvinde).

Ja, rigtig! see! nu svandt de; det var Taager
Fra Fjeld og Hav. Hiin Arm var Skrig af Maager

Og Røvfuglsværme. Men hver kom jeg hid?
 Var Stormen mig? Gik jeg fra Sands og Bid?
 Gløi jeg i Luftens Skyer med Dæmoner
 Og spotted med dem alle Himmelthroner?
 — Ha! Jammerlighed med vor Viden! — Ingen
 Sin egen Kraft selv kjender. Almagtsringen
 Jeg har i Haand og kjender ei de Magter,
 Jeg selv behersker blindt og blindt foragter.
 — Ha! er Du til, du Væsen, jeg fornegted,
 Men som dog med min Aand var meest beslægtet!
 Har fri, selvstændig, før min Sjæl blev til,
 En Aand udført hvad Tanken i mig vil —
 Er der en Magt, foruden min, som hæver
 Sig fra Naturnødvendigheden ud,
 Som Intetheden seer i Guders Gud,
 Og dog ei for sit eget Intet bærer —
 Saa viis dit Væsen, Magt! kom, Broderaand!
 Jeg rækker dig i denne Stund min Haand.

Iblis (saaer pludselig for ham).

Du kalder mig. Her er jeg.

Uefromanten

(maaler ham med et foragteligt Blik).

Du? — ha, nei,

I dig erkjender jeg min Færdning ei.

Hvo er du? og hvad mægter du?

Iblis

(hæver sig i sin diaboliske Majestæt).

Den Magt —

Den Aand du seer, som trodser med Foragt
 Alverdens Aander og som dig kan knuse.

Ukromant

(Aaer Haanden med Segtringen mod sin Pande, idet han svimler paa
 Pynnten af Hjeldet, og staaer pludselig med rolig Kraft som fastgroet
 til Hjeldspidsen).

Du, som en Sky for Stormen, skal henfuse,
 Saasnart jeg vinker. Jammerligheds Magt!
 Jeg kender dig. Jeg leer ad din Foragt.
 Vogn, Sletthed, Grimhed er din Grundidee;
 Dit Væsens Speil jeg i min Sjæl kan see:
 Din Tomheds Billed har sig aabenbaret
 I mig og i hver Slægt, som er henfaret
 I Alnaturens Afgrund. Du formaaer
 Ei Meer, end jeg, selv naar min Ring jeg kaster
 I Havets Dyb. Du første Almagtslaster!
 Tilslidst du med hiin Almagt dog forgaaer,
 Som jeg tilintetgjør —

(holder Ringen ud over Afgrunden).

Iblis

(vil gribe den, men hæver tilbage).

See dig omkring!

Kræv hvad du vil! Kun ræk mig Seglets Ring!

Og du skal naae hvad blind du samled efter.
 Viid, uden Aandens Syn selv Guddomskræfter
 Er, som Naturens, blinde. I min Haand
 Gaaer den løse, evne Almagt først sin Aand.
 Til sammen hvad du aned vi formaae;
 Men uden mig kan ingen Sjæl forstaae
 Den Magt, der kun er til, hvor den begribes.

Ukromant

(stirrer paa Ringen med et Haansmilt og nikker).

I Hiernefængslet veed jeg indeknebtes
 Det Væsen, Menneffene kalde Sjæl;
 Der sprælder den, som Fugl paa limet Pæl,
 Men overslyver dog ved Tankens Magt
 Den hele lumpne Verden med Foragt.

(betragter Iblis med en overlegen Mine).

Er du den Aand, som mægtig overseer
 Alverdens Aander og som stolt udleer
 Den Sjæl, der sidder fangen i min Hjerne,
 Saa viis mig, om du, fri som den, kan fjerne
 Dig fra det store Rum, og, selv indknebet
 I mindste Rum, kan see hvad jeg har grebet
 Paa Tankens Wei! — Et Væddemaal det gjælder:
 Min Ring er din, og dig jeg tjener heller,
 End hersker blindt, hvis du mig først beviser,
 At du den Aand besidder, du lovpriiser.
 Den Aand, min Sjæl skal tjene som sin Herre,
 Maa, som min Sjæl, sig kunne indespærre

I dunkle Rum, saa snevert som min Pande,
 Og der udgrunde hvad jeg tænker paa
 I dette Dieblis.

(fremtager et libet Guldkar).

See denne Kande

Uf drevet Guld! dens Laag jeg led besaae
 Med Edelstene. Den mig stedse følger;
 En Lægedom mod Legemsfot den dølger.
 Dens kostelige Indhold jeg bortkaster;
 Fra denne Stund jeg mod en Sphære haster,
 Hvor ingen Lægedom behøves meer.

(udhælder Salven af Kanden).

Naar indesluttet i dens Rum, du seer
 Min Tanke og den klart mig aabenbarer,
 Er Ringen din, og jeg med dig bortfarer
 Til Kandeherredømmet i dit Rige.

Iblis.

Vel! selv i mindste Rum jeg vil nedstige
 Og dine Tankers Dybde gennemsee.
 Din Ring er min. Det er et Ord. Det see!

(forsvinder i den aabne Kande).

Ukromant

(luffer hastig Laaget, besegler det med Salomonsringen og udbryder
 i en frygtelig Latter).

Grund nu til Dommedag paa mine Tanker,
 Hvis der en saadan Dag er til! — Du banker

Forgjæves paa dit Fængsel. Ugle Aand!
 Det Væsen bandt dig dog med mægtigt Baand,
 Der Menneftets Natur som din foragter
 Med alle Udselhedens Himmelmagter —

(seer sig stolt om fra Fjeldspidsen og hæver atter truende
 Haanden med Salomonsringen mod Himlen. Bas-
 sunklang i det Fjerne).

Besværgelsesfangeren (høres).

Rognvæsen! fly
 Med din Blændværksfly!
 Styrt af Livet ud!
 Styrt af Verden ud!
 Vi besværges dig ved den levende Gud!
 Styrt ud!

Ukromanten (svimler paa Fjeldpynten).

Lil Verdens Grændser mig hiin Sang forfølger,
 Lil Intethedens dybe dybe Vølger —
 Synk da i Dybet, Aand og Sjæl og Ring!
 Med os forgaae nu alle Verdens Ting!
 Med Bøllyst Alttilværelsen jeg knuser —
 Jeg i det store Intets Strøm hensuser —

(Kaster den befeglede Guldkande i Havet og slynger Salo-
 monsringen ud efter den i Dybet, hvorpaa han ned-
 styrter sig selv med Latter i Ufgrunden. Skrig af
 Dæmoner, der flyve hen over Havsladen i Taagefygter
 og forsvinde. Fjern Basunklang).

Havbugt under Fjeldet med Skoven. Stilhed og Mildhed i Naturen. Solen staaer op. Skoven staaer i Knopper. Fuglene synge. En Fisterbaad glider hen under Skovklinten. Salomon, i den lamme fattige Oldings Stikkelse, sidder med nedbøjet Hoved og stirrer i Bølgerne. Ved hans Side sidder Dronning Balkis i den gamle Kvindes Stikkelse, men med et mildt næsten skjønt Udtryk i det gjennemfurede Ansigt. Baaden ligger stille. Fistergarnet er udkastet. En Flok Trækfugle flyver synende hen over Skov og Hav.

Balkis

(Synge med reen og klar Stemme).

Det er saa vaarligt i Skoven:
Nu fløiter Drosfel og Stær;
Med Sang hensuser foroven
Den livsglade Trækfuglhær.

I Lustpropheternes Klynge
Har skønnere Dage Røst;
I bladløs Skov de alt synge
Med Vaar og Sommer i Bryst.

Til Spaadom om Blomsterduften
Har Winterens Sjæle Drang.
Prophetkaravanen i Lufsten
Er Skyer med Liv og Sang.

Naturens levende Dromme!
 I Eker med Ringeklang!
 Du Hav af tonende Strømme!
 Hensuus over Skov og Bang!

Hendrag, Prophet = Karavane
 Med Vaar og Sommer i Bryst!
 En større Vaar, end I ane,
 Har Gjenklang i eders Nøst.

(Hun holder inde og betragter den nedbøiede Konge med
 mild Deeltagelse. Skoven springer pludselig ud.
 Vaaren frembryder som ved et Trylleflag).

Balkis.

See! dog op, min Konge, see!
 Underværker her vist see:
 Himlens Daageflor bortrives;
 Verden som paany oplives.
 Aldrig Havet var saa stille,
 Aldrig Lustens Pust saa milde;
 Aldrig før mit Døe saae
 Solen som idag opstaae.

Salomon

(halv for sig selv i mørk Grubten).

Der er en Wei; hvo kjender den ei?
 Den synes ret for en Mand;
 Det sidste deraf er Dødens Wei,
 Fjernt fra de Levendes Land.

Lyftig gaaer Reifen, og Hjertet leer,
 Men leer dog med lønlig Smerte —
 Naar Diet Enden paa Glæden seer,
 Sprænges det leende Hjerte.

Balkis.

Min ædle Konge! see dig om!
 Naturen er saa mild, saa from;
 Men mørke Tanker dig nu plage.
 O! tænk ei paa din Høiheds Dage,
 Da du foer vild paa Glædens Wei,
 Men kjendte Fredens Glæder ei!

Salomon (som før, uden at see op).

Der sidder en deilig Qvinde
 I Verdens favreste Huus;
 Men træder du ind til hende,
 Nedstyrter Huset i Gruus.
 Livsalig som Morgenrøden,
 Hiin Qvinde lokker hver Mand;
 Hendes Huus nedboier til Døden,
 Hendes Wei til Dødnings Land.
 Den Fod, som gaaer ind til hende,
 Ei træder tilbage meer.
 Den Sjæl, hendes Glæds kan blinde,
 Ei Livets Stier gjenseer.

Balkis.

Konge! Synet, dig bedaaerd,
 Nu dig aldrig blænder meer;
 Slangen, som dit Bryst har saaret,
 Aldrig meer dit Døe seer:
 Skjønhed nu kun Verden vil,
 Som der intet Ondt var til.
 See dog, Davids vise Søn!
 Aldrig Verden var saa stjon.

Salomon (som før, forbytt i sig selv).

Jeg spurgte min Sjæl: hvor finder du Fred?
 Og mit Hjerte: hvor har du dit Hvilested?
 Jeg raabte til Tanken: hvad leder du om?
 Og til Aanden: er al din Forstien tom?
 Jeg stirred ind i mit Væsen nøie:
 Jeg stod som en Sphinx for mit eget Døe;
 Den gamle Gaade fik Røst igjen:
 Hvor kom du fra? og hvor gaaer du hen?
 Jeg saae paa Himmel, paa Hav, paa Jord;
 Jeg agted paa alt det Forgangnes Spor.
 Jeg vilde tælle hver Himlens Stjerne;
 I Dybet søgte jeg Sandheds Kjerne.
 Ei Tanken hviled; ei Sjælen blundede;
 Men Tanken aldrig sig selv udgrundede —
 Hensly o! Sjæl til Alverdens Ende!
 Du skal dog aldrig dit Væsen kende.

Balkis.

O! først ei længer paa de dunkle Ting!
 Min store Konge! See dig frit omkring!
 Løsriv din Sjæl fra Grublen paa dit Indre!
 Og tyd med mig de store Tegn, som tindre
 Med Himmelstraaler nu paa Hav og Himmel!
 See! om os danser Oceanets Brimmel;
 Det er mig som det stumme Creatur
 Selv suger Fremhed ud af Guds Natur.

Salomon.

Jeg suged Liv af Naturens Bryst;
 Jeg har kjendt Creaturets Qual og Lyst.
 Jeg har seet Naturens evige Skrift
 I Menneffets Stræben og Dyrets Drift;
 Jeg har raadspurgt alle Jorderigs Vise
 Og Skrifterne, som de Lærde prise.
 Jeg har fulgt de himmelske Sphærer's Gang;
 Jeg har lyttet til Luftpropheternes Sang.
 Den Lov, hver Stjerne rører sig efter,
 Jeg hævded mod Elementers Kræfter —
 Og nu jeg svømmer som Myg paa Liv
 Og veed ei Forsjæl paa Drøm og Liv.

Balkis

(griber hans Haand med Andertlighed).

O! Drøm, min Ven, er dog vist engang
 Alverdens Jammer og Nød og Trang;

Men Liv, jeg veed det, med Haab udgaaer,
 Hvor Solen over hver Grav opstaaer.
 Mig bæres for — jeg veed selv ei hvad;
 Men aldrig var jeg i Haab saa glad.
 Det er mig som skulde vort Væsen tabe
 Sit Larvestjul og sig skjont gjenskabe;
 Det er mig som Tiden var stiftet om
 Som Alnaturen blev god og from,
 Som havde den tabt en Byrde svar
 Og straaled nu som en Perle klar,
 Som skulde den frydes alle Dage
 Og faae sin Paradiisglands tilbage.
 O! du, som herligst i Verden stod!
 Den Haand, dig hæved, dig ei forlod.
 Oploft dit Hoved, min vise Ven!
 See! Skoven tager sin Pryd igjen.
 Kan Sjælen ei, som Naturen, tage
 Sin Herlighed og sit Liv tilbage?

Salomon (opløfter sit Hoved).

Selv tager Ingen, hvad Han kun giver,
 Som Sjælenes døde Haab opliver.

(foldes sin friske Haand i den lamme).

Dog i hans Navn vil vi vente Stunden,
 Naar Livets høieste Skat er funden.

(En dampet Latter høres ligesom fra Havets Bund, idet
 Salomon nu drager Garnet op med endeel Fiske til-
 ligemed den af Nekromanten nedkastede Guldkande).

Balkis

(griber den beseglede Guldkande).

See! Konge, hvilket herligt Klenod!
 Et Guldkar drog du op til min Fod;
 Med Edelstene det sjønt er smykket —
 Og see! paa Laaget dit Segl er trykket.

(viser ham det).

O! store Salomon! var det ei dit?

Salomon (forbausset).

Almægtige Himmel! hiint Tegn var mit;
 Min Seglring's evige Præg jeg seer —
 Klenodet seer jeg dog aldrig meer.

En huul Røst

(fra den forseglede Guldkande).

Bryd Seglet, Konge! frels den største Mand!
 Og Magtens Ring gjenstraaler paa din Haand.

(Salomon stirrer paa Seglet i dybe Tanker).

Balkis.

O, Konge! hørte du Røsten ei?
 En fængslet Mand! — O befri den!

Salomon

(synes et Dieblis i en heftig indre Kamp; han knuger den venstre Haand
 mod sit Bryst og udbryder med pludselig Kraft):

Nei!

Den største Manders Mand indspærred Ingen,
 Ei alle Verdens Num. Hans Kraft ved Ringen

Selv i Dæmonens Haand Vognsyrsten bandt.

Ha, Frister! taled førstegang du sandt:

Blev atter Magtens Ring min Eiendom,

Naar Vøgendæmonen af sit Fængsel kom —

Jeg før med Betlerstav min Gud dog følger —

Synk, Vøgendæmon! synk dybt i Havets Vølger!

(Kaster Guldkanden i Havet, som atter er blevet uroligt og som nu med et besynderligt Dren bliver stille. Salomon nedkaster sig paa sit Ansigt i Baaden i heftig Ven).

Balkis (forundret).

Det hylede rædsomt fra Havets Bund;

Det drøned i Oceanets Grund;

Men dobbelt skjon blev den klare Himmel:

Nu frydes atter Skabningens Brimmel —

Hør! Fuglene synge i grønne Skove —

See! Præster nærme sig hist med Sang

Med hellige Festsafuners Klang.

(Basunklang fra Kysten. Salomon opløfter sit Hoved mod Himlen. Udtrykket i hans forvandlede Dodingsansigt synes at have gjennembrængt de fremmede Former og givet dem en fiern Liighed med hans sande Nafn. Han seer sig frimodig om med et straalende Blik og seer sin Seglring i Munden paa en Fisk, der sprælsker i Garnet).

Salomon.

Hvad seer jeg! Eloah! din Magt er stor —

Din Herlighed straalser atter paa Jord;

Jeg seer dit Segl — det blev ei begravet;

Jeg drog det med magtløs Haand af Havet.

Fra Creaturets den stumme Mund

Mig Ordet gjenstraaler i Frelsens Stund —

(griber Fiksen i Garnet og tager Seglringen af dens Mund).

Svøm glad, du stumme Budskab fra vor Skaber!

Selv Creaturets Suk i Fryd sig taber.

(klapper Fiksen og sætter den i Frihed, trykker Ringen til sine Læber og sætter den paa sin Finger. I samme Dieblit forsvinder hans Odbingsstikkelse. Han reiser sig med majestætisk Heihed karst og stærk i sin egen sande Stikkelse og i hele sin kongelige Pragt).

Balkis.

O! Salomon! et Under med dig seer:

Jeg atter i din Herlighed dig seer.

O! nu skal aldrig Sabas Dronning klage.

(synker ned i en bedende Stilling).

Salomon

(lægger Haanden med Seglringen paa hendes Hoved).

I Ordets Navn! kom ædelt, fjønt tilbage,

Du tabte Billed af min Hands Veninde!

(hun forvandles til sig selv).

O! Sabas Dronning, milde Trøsterinde

I Sorg og Nød! deel nu min Magt, min Glæde!

Balkis

(betragter ham henrykt uden at mærke sin Forvandling).

Nu skal ei Perlebaandet længer græde.

Salomon.

Med stille Glands det til min Grav mig følger.
 Henbær os til mit Folk! I milde Bølger!

(Baaden glider mod Kysten. Salomon betragter Segl-
 ringen).

Jeg stirred paa Naturens store Ziffre,
 Paa Guddomsstriftens ydre Tegn i Verden;
 Jeg vilde gribe fast med dristig Færken
 Det Vaand, der knytter Verden til sin Guddom;
 Men Tanken sank i Universets Dybder —
 Begrebet sprængtes af Ideens Høihed.

Jeg stirred paa hvert Glimt af Aandens Høihed
 I de forgangne Tiders Størhedsziffre;
 Jeg vilde gribe Livet i dets Dybder,
 Hvor det har mægtigst gennemstrømmet Verden;
 Dog kun det tabte Billed af en Guddom —
 Kun Skyggens Spor var Frugten af min Færken.

Og Sjælen stæeg, udmattet af sin Færken,
 Did ned, hvor Troen paa den tabte Høihed
 Endnu dog hvisted lønlig om sin Guddom.
 Dybt stirred Sjælen ind i Hjertets Ziffre;
 Der blandt Ruiner af sin egen Verden
 Den skinted Kilden til sit Væsens Dybder.

Og Sjælen bukked i sit Bæsens Dybder;
 Først der den stued, løst af Tankens Forsten,
 Hiin Bærer af dens Liv og af dens Verden.
 Der Efterglandsen af Guds Villets Høihed
 Opklared i Bevidstheds dybe Ziffre
 Den store uudgranskelige Guddom.

(hæver sit Blik fra Ringen og betragter Himmel og Jord).

Min Sjæl nu har dig seet, Alverdens Guddom!
 Som vidner om dig selv i Aandens Dybder!
 Jeg stuer atter paa Naturens Ziffre,
 Og tem er mig ei længer Tankens Forsten:
 En Aabenbaring, riig paa Aand og Høihed,
 Udtaler Guddomslivet i Naturen.

Nu taler Livet fra de Dødes Verden:
 Af Fortids Grav staaer alle Tiders Guddom
 Og præger klart sit tabte Villets Høihed
 I Grunden af henrundne Tiders Dybder —
 Nu alle Slægters Stræben, Tid og Forsten
 Udtaler Guddomslivets løste Ziffre.

(Aanden glider forbi).

Kysten. Kong Salomon og Dronning Balkis stige iland og modtages med Jubelraab af en utallig Folkeffare. Heitidelig Hymnesang af Præstestøren med Ypperstepræsten og den blinde Asaf i Spidsen. Lokman staaer rolig ved Simurgs Side og nikker triumpherende; hos dem staaer den stumme Prinds Agib og Prindsesse Melida, med tamme Fugle paa Skuldrene; deres Reiser Kameler og Tjenere omringe dem. Basunklang.

Asaf og Præsterne (synge):

Vi hilse dig i den Høiestes Navn!
 Vi hilse dig i den Eviges Navn!
 Vi hilse dig med Basuners Klang!
 Vi hilse dig med dine Fædres Sang!
 Straaal herlig paa Sangfængens Sæde!

Folket.

Vi hilse dig i den Høiestes Navn!
 Straaal herlig paa Sangfængens Sæde!

Salomon (med hoi Røst til Folket).

I Eloahs Navn! i den Eviges Navn!
 Mit Israel! tag din Konning i Favn!
 Jeg kommer med Herrens Glæde.

(til Asaf, som omfavner hans Kna, ledet af Ypperstepræsten).

Stat op, du Blinde! og see min Fryd,
 Og vær min Ven og lad ved Salomons Throne
 Din Harpe Wiisdommens evige Gaader udtone!

(lægger Haanden med Segtringen paa hans Hoved. Asaf reiser sig seende. Salomon trykker ham bevæget til sit Bryst. Jubelraab af Folket. Den stumme Agib styrter til Salomons Fod, ledsaget af Simurg og Prindsesse Melida).

Salomon.

Stat op, du Stumme! velsignet udbryd
 I Lov og Priis og deel min Herligheds Glæde!

(Lægger Haanden med Segtringen paa Prinds Agib's Hoved; han
 reiser sig med et Glædesudraab og styrter i Salomons
 og Melibas Arme. Jubelraab af Folket. Basunklang).

Asaf Agib og Præsterne (singe):

Vi hilse dig med Basuners Klang;
 Vi hilse dig med dine Fædres Sang:
 Straal herlig paa Sangkongens Sæde!

Datemder

(affides, i en Pharisæers Stikkelse).

Ei, ei! hvor fremt vil det nu gaae til,
 Mens min Herre og Mester er bunden!
 Hans Skæl dog kun Verden savne vil;
 Men Kjærnen den gemmer i Grunden.

(lister sig forbi med en andægtig Mine).

Salomon

(haver Haanden med Segtringen).

Fly, fly nu, hver Dæmon, for Sandheds Aand!
 Fly, Løgnens Magt, for Tegnet i min Haand!
 Hvad Englen rakte mig i høiest Stund,
 Hvad Mørket ranted brat i Aandens Blund,
 Klenodet, Verdens Wiisdom ei udgrundet,
 Blev dog ei evig tabt — det er gjenfundet.

(peger paa Segtringens Indskrift).

Her Ordet staaer, som mægtigt klart engang
 Skal gjennemtone Verden med sin Klang.
 Om Frihed hvifter Ordet til min Aand:
 Det løser alle bundne Sjæles Baand;
 Selv i sin Fjendes Haand det sprænger Lænker
 Og skaber hvad en evig Wiisdom tænker.
 Dets Tegn jeg bærer kun i Seglets Skrift:
 Ei min — ei Verdens er dets Storbedrøft.
 Naar ei det længer sig i Degnet skjuler,
 Dets Lys skal sprænge alle Mørkets Huler:
 I det skal Livets Liv sig aabenbare
 Og Verden i sin Herlighed forklare.
 — Til Zion op, mit Folk! med Frydesang!
 Op til Jehovas Priis med Harpers Klang!
 Til Herren kommer, vent ham i hans Skjyge!
 Kong Salomon kun hans Paulun kan bygge.
 (Harpespil og Basunklang).

Udsaf og Præsterne

(istemme Salomons Forventningsfang efter den 72de Psalm):

Der kommer en Konge, naar Nøden er størst:
 Den Herligste kommer, naar Salomons Herlighed glemmes;
 Den Sidste skal staae for hans Afsyn først;
 Den Ringestes Raab skal først af hans Øre fornemmes.
 (Salomon knæler med Folket og istemmer Sangen)

Giv ham dine Domme, Hærskarernes Drot!
 Giv ham din Retfærdighed, Du, som kun kjender det
 Rette!

Hans Lys skal forvandle til Priis vor Spot;
 Hans Klarhed med Glands skal Mørkhedens Gaader ud-
 flette.

Hans Spiir skal udstrækkes fra Hav til Hav;
 Hans Krene skal straae fra Floden til Jorderigs Ende;
 Hans Haand skal oplukke de Dødes Grav —
 Hans Fiender skal flye, hans Venner skal Livslyset kjende.

(Under almindelig Jubel bæres Salomon og Dronning
 Balkis i Triumf bort fra Stranden).

Rettelser.

Side 142 Linie 14 speidet læs: speided
 — 204 — 5 Skulbre l. Skulder
 — 195 — 6 Bliv l. Blev

